

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE7073

۱۳۹۶
۶۷۸
۷۰۷۳

بسم الله الرحمن الرحيم

بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود
بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود	بیت به عشق بجانم فدا شود بیت به عشق بجانم فدا شود

از فرخنده بخت به پاره لب و دهن

CHECKED 2002

CHECKED 1995/97

در شب جز کتاب کشفی شسته شد کتان

<p>دو دزد بیکه غم مگر خان فشار مرا ز بسکه در شب جبران گدا ختم خورشید ز عشق لاله رخاں فراغ در لحد بردم بدین از گل رویتو سیر نتوان شد چو طفل شیخ که در مکتبش کشند بزور شدیم خاک و از آن خاک رسته نگرهها درین زمانه کنیم بیکه شیخ در دجله ز عشق منع مکن تا صبح که محبوبم</p>	<p>پرو چو رنگ گل از پیرهن عجب ارا جز آشک گرم نمائده است در کنار بجای سینه و دل از هزار مرا بیک پایاله کجا بشکند خمار مرا کشیده بر سر کوی تو روزگار مرا چنان نشاند بر آه تو انتظار مرا نه نمویی نه رفیقی نه غمگار مرا نمانده هیچ درین شیوه اختیار مرا</p>
--	---

درین دیار چنان خواسته ام کشفی
که ابعث بارنا شد چو قول یار مرا

<p>بخاموشی کند تعلیم نبرد م طبع نمودن بجز دیوانگی صحرانوردی نیست در قسمت تبدیل بر بنا بدلیل شکسیر اربیت من ای رشک پرتی تقدیر خیر نیست غم دل عاقبت گل میکند از چشم خونبار ندانم تا چاید بر هر دم ز دست من آب</p>	<p>خیال یار بست آخر بدلین باره مضمون قضا بنوشت تو ام سر نوشت و مضمون چرا بندی بدلم لف خود و دلها منی مگر آسوزم چشم پر پی خوان قلم مضمون نهفتن تا کجا با آسین اشک جگر گون که پوشش گریه از جایر باید یاری کردون</p>
--	--

	<p>سخن ستاره خیز دارم هم کشفی بتا ششمان که شب در خواب خوش بوسیدم این کجایان</p>
<p>ترا میخیزم بپیری مرا محبت فرون باد بجای ای که ای اندرون سینه خون باد نخستین کشفتم شمشیر ناز آتشگون باد بطوف کعبه گوی تو شوقش بر منون باد</p>	<p>دل دشمن محسوس طایر از در و خون باد ولی که زاده عشق تو سحر سیخ نیدر باد بغل عاشقان ای رنگ رخ انگلیس باد دل حشمت زادم سبب حرامت یارب</p>
<p>بجهد اندک هم نرم فغانی کشته کشف در است چهره گل رنگ از شراب لاله گون باد</p>	
<p>اینقدر رشتنا منکن بالب خود پیاله چند بجام عاشقان نهر گشتی فدایاله آنکه بدو شمشیر دیگران میفکند کماله آنکه ز رنگ نام من بپاره کند رساله خدمت غمزه کرد چه چشم ستم خاله از کف نه بپاک گردم توست سیر خاله</p>	<p>ایکدم میکشی جام می دو ساله بیا که آنکه سرب جایشی حلاوتی ما بر حنان صبر من از کف اختیار بد قصه جانگداز من کی شنو دیگر دول از لب قدسیان شود نعره آلمان بلند اشک در دوا ره من خمید بر سمان</p>
<p>کشفی دل رشته را سوخت تمام جانیت آنکه فروغ عارضش داغ نمود لاله را</p>	
<p>آنچه دار و شمع بود دل ز زبان ابریم</p>	<p>شعله عشق بتان در مغ جان ابریم</p>

<p>شعله از دل تا فلک گر گرفته از عجب بهره یا کس تواند شد بولا کجا عشق بر ضعیفان این بقدر رسیده و نشان این دوست کی توان به نصبت عشق لاله رویان را بل بی خطر از شعله آه فلک و ساسان</p>	<p>یک نستان آتش در استخوان ابریم ما آه را با ناله هر دم معشایان ابریم جور با تا کی که جان را توان در ابریم رنگ زرد و دیده پر خون عیان ابریم سایبان از دود دل بر آسمان ابریم</p>
<p>قصه جانسوز الفت کشفیا ناکفت به در نه از جوهر بیتان صد دستان ابریم ما</p>	
<p>حرفی بود که او به جفا میکشد مرا از خاک من چو سبزه در دشتک با فها خونم بگردن کفن پاست نوشته اند هر صبح بوی موی تو طرف چمن برود خنجر بدست طرف نقاب بدست کش ساقی بیاراده که در موسم بهار</p>	<p>این خو گرفت دل بوقا میکشد مرا زلف دراز خالیه را میکشد مرا طرز خرام و رنگ حب میکشد مرا این اختلاط با و صا میکشد مرا قربان شوم که خوش بجا میکشد مرا این انتظار صبح و صا میکشد مرا</p>
<p>کشفی از این جریف چسان جان برود بکس ابر و جد او چشم جدا میکشد مرا</p>	
<p>دیده آلوده بخون ساخت نگاه که ترا با که می ستم ایجاد سرو کار تو شد</p>	<p>کرده آشفته بخون زلف سپیده که ترا کرد با مال الم حشمت و جفا که ترا</p>

<p>دو سده در دست کبری صبر قرار می شای استبای شیخ که پروانه صفت پیوست اگرچه سید شتی از غرور گان لطف دین داده اشک در گان تو بریزد هر دم بهمچو نقش کف پا از سر شب تا صبح اگر از شرم به بتاب نگشته هم چشم</p>	<p>چاک نزد دامن دل طرف کلاه که ترا آتش زو جیب گم شده آو که ترا می بردشند لبی بر لب چاک که ترا رسته از مزاج دل مهر گیسو که ترا انتظار که نشانده هست بر او که ترا کردر سوا می جهان دی چو ماه که ترا</p>
<p>گشت پایال ملالت هر تن چون کشفی تاخت بر ملک دل از غمزه سپاه که ترا</p>	
<p>چند بود عده بکسی خاطر ناشکسب در شب سحر اینقدر ناله عاشقان کو خوبی گل دگر بود خوبی روی تو دگر بخت بکام دیگران قند ز پسته لعل تو لح قیامت آنگند بر قدم از خرام ناز</p>	<p>رضت دل نمی برده ز گس در لعل گرچه بر دامن بنفازد زلف خوش قیام مهر ناله ام در آن ناله عفت نیست طعمه هر گیسو کن چاشنی ز لب را و ده به استیلا چو شیر با استیلا چو جایت را</p>
<p>بهمچو فغانی از غضب هوش برود کشفی آنکه به تیزی زبان زرم کند ادیب را</p>	
<p>سواد خط تو پوشید لعل خندان را چکیده لب لعل تو در می یاقوت است</p>	<p>نهفته اند بطلمات آبجوان را رشته اند ز عکس رخ تو مر جان را</p>

<p>بزم خویش چنین زاهدان می لاسنه بداغ دل لب شکر شکن نمک پاشید درون خلوت دل بهر دیدن رویت بعشوه با برانید صبر از عشاق هزار نغمه سرایم بگلشن خوبه</p>	<p>نذیره مکران شیخ ناسلمان را شکست خنده بزخم جگر نکدان را چراغ سینه نمودیم دلخ پنهان را چنین کرشمه که تعلیم کرد خوبان را مران ز پیش خود این بلبل خوش احوال را</p>
<p>مباش همچو خزین در چمن چمنش کشفی بنا از بطنش شور عند لیسان را</p>	
<p>دی بجلس عشاق بی نقاب درآ چمن شگفت و جهانی بسیر گلزار است اگر ترا سرقت است مر حباد صبح ز خویش بسیر دوم بی تو این شب هفتا هوای آتش شوق تو سوخت سینه</p>	<p>حجاب دور کن از چهره بی حجاب درآ تو هم گرفته بخت ساغر شراب درآ گرفته تیغ و سپر همچو آفتاب درآ دی بخانه ام ای رشک ماهتاب درآ نمک ز پسته فشان دل که بایب درآ</p>
<p>رسد خبر رسید فزوده که روز حساب کشفی را رسد بگوشی خطابی که بی حساب درآ</p>	
<p>من آن دغم خانه روشن کرده ام ظالم نظر بکشا بلب جانست امید نگاه و او این دل و میدا آخر شرم و حیا تا کی ستر گردم</p>	<p>سیا بنشین ببالین تیغ خنجر از گهر بکشا اجل بهر تقاضا نفیس گوید که در بکشا باغوشم در آینه قبا امی سیب بکشا</p>

<p>چرخ حرف شکوه سرزد از زبانم گفت از تو</p>	<p>هر دو این دفتر پیوده را حاجی در کبکشا</p>
<p>زمین کل در گریبان راوار شکب جگر گوت</p>	<p>نظر کن بحر ای دیده کشفی چشم زنگشا</p>
<p>تو دختد ان شادان در چمن بر سو چسیدنها مرغ دست از ادب بسپرت پیش تو ستان تو دسا غرزدن با غیر و قد از سپیده شادان مرغ از بقرار پیازدن دستی بدامان تو دوا ز ششم بد گفتن من در عجز و دعا کردن تو دیند قبا بکشودن و ستان گردیدن</p>	<p>من بی تابی و غلطیدن در خون پییدن تو دختدین پنهانی و دزدیده ندیدن من خوننا بخورن نه مرا کا حاجی چسیدنها تو دختدست از غضب افشانان در کشیدن من پیش تو سر بردن تو دختد کشیدن من از خضه مردم جیب تا دامن بردیدن</p>
<p>فرستم این غزل کشفی بان شوخ و فاد شمن</p>	<p>من در دست تو دادم تو و پیشش رسیدن</p>
<p>چون نظر کردم گل بوی تو یار آمد مرا شب ز شمع در پرده اند آتش در گرفت بلبل میرفت بی تابانه سوئی بویستان دوش در محفل سخن از خوبی طوی گشت عند لیبی در چمن میدا چونیم بیلوی گل</p>	<p>چون شنیدیم بوی گل بوی تو یار آمد مرا بادل خود گرمی خوی تو یار آمد مرا رفتم از خود در فتن کوی تو یار آمد مرا خوبی بالای دلجوی تو یار آمد مرا سودن بیلو به بیلوی تو یار آمد مرا</p>
<p>کشفی از کوکوی تهری دوش بر طرف چمن</p>	<p></p>

بر سر کوی بتان هوسے تو یاد آد مرا	
<p>ز عشق گرم نگه کرد و سوخت جان مرا نمود شمع پر یزداد حسن بیسج نبود بحرف قصه مجنون و کو ممکن زد و چنان جفا و ستم عادتش نبود و پیش بحور از سر کوی تو رخت نتوان بست چه آفتم بسد جان ناتوان بارد چگونه وصف جمال تو بر زبان آرم</p>	<p>چنین کرشمه که آموخت دستان مرا که سوخت شعله عشق تو آشیان مرا بگو مش دل شنود هر که دستان مرا ز حال من که خبر کرد بد گمان مرا سپرد اند بخت تو آسختان مرا که دل بآن سر کو میکشد عنان مرا که لبست ذکر لبست از شکردان مرا</p>
<p>شده است شمع و چراغ حجاب من کشفی نهفته است همین نام من نشان مرا</p>	
<p>بسی گری ای بناد بعد از قطع منزلها تو قل فی نهنگها و نهنگها و نهنگها چند کز اسیر و زان حیران گوشه بگری بیا در جلوه رقص شگمان خود تماشا کن بیا این کلمه احزان من رشک گلستان بیا ای دشمن جان من ایمانم بقرابت</p>	<p>کار تو از منک نشینها بشوقی ان بقا بجا که ای محراب ابروی تو باشد قبله ایما جالت آفتاب در و رویت شمع محلهما که از شمشیر نازت هر طرف افتاده ببله درون دیده و دل ساختم بهر تو متلاهما که دل ادر غم بجز تو افتاد و دست کلها</p>
خمار افروزد کشفی ربا ده بشیر از میایر	

آلایا انجیالسا قی از کاشا و نا و لیا	
<p>رسوای جهان کرد متی تو مارا در حسرت لبهای شک پناهی تو مارا دیگر چه کند و عده خردای تو مارا آید کف از ساغر زیبای تو مارا از خویش تنی ساخته سودای تو مارا شیرنده زخو که جفا های تو مارا بی سر کشد در گنس شهلاهای تو مارا امید ز این بود ز لبهای تو مارا تا در نظر آمد قد در عنای تو مارا</p>	<p>حسرت بدل فرو د تماشای تو مارا دل آب شد از غصه و از دیده فروخت بنی و عده تو امر و زبان و زشتازی گلای بسرش که بدلی و دیده بایلم بنشست درون لای جان نقش خست از ابل غایت غلط انکاشته بودیم بر قتل که کردی سید این چشم غصبیک کردی تو ز ما هر چه یک و سه دشمن در عنای سر و چشم از نگه افتاد</p>
<p>خشنی چه بلا سحر طرازی تو که امروز بر دست از خود دوزخ سختمای تو مارا</p>	
<p>افق و بلائی بس بر این بی سرو پارا علی ساخته ام در طلبت مر حکما را شد ناله من رو گشت فریاد در دارا کرد ز بامت زازل ناز و اوارا در صحبت خود ما بر من در جنت ارا</p>	<p>تا رنجیده بر سر پا زلف دو تارا پیدا نشد از مست نزل ناز تو را غنی بلبل ز ادب پیش من از زمره گشت مانند تو هرگز نسرشتند خوب را بر قتل دل خون شده تا زنگ نبند و</p>

روایت
سینه

<p>تا بونبر و غیسر ز گلزار جهانست شد ز گس فتان تو چشمتان چیدار در کوی تو کردست قصاص قد عاشق بیار ترا دوش طبع بیان بدم نوح</p>	<p>پیش تو وزیدن ندیم باد صبار از غمزه مگر رخسیر خون چیدار با مال مکن نقش مزار شهر سوار جز شربت وصل تو نگفتند دوا</p>
<p>کشفی بر ف تا و ک بیدار تو گردید کرد ز غمیرشش مگر از آهن و خارا</p>	
<p>مردم ز گریه میفکندند از نظرها سر نیز ز هر سر هر مشک نافه شیرین ترست حرف زبانم ز قند از بهر دینت همه چشم زلف ارگشت این مرغ دل فرا از دل منحل سرشت آتش بجز قصر صبور ی زیافتاد</p>	<p>رسو کند چشم کسان چشم تر مرا سودای زلف یار بود تا بسرا و کربت گرفت دمان در شکو هر رخنه که خندگ تو شد در حب گمرا در بینه سوخت آتش غم بالی پر مرا بگذشت آب تیغ فراق از سر مرا</p>
<p>کشفی چو شمع کار بفرود نیکند در سینه هست یکد و نفس تا سحر مرا</p>	
<p>سپاه این را از خون من دوش بر خود را بجالم زنده نگذاشت این تر گمانم خود را گزارد کس بجالم جان خود در قالب دیگر</p>	<p>بکش ای بندگان از کشته و سبب فر خود را خود کردی مگر در زیر قاتل خنجر خود را چنان بهیم در آغوش یقیان ز لبر خود را</p>

بسیار اسکرشد و دگر از دامن آسم بر پیش چشم میگون تو تانیه کرده ام زانو رود عالم بغیر قاف فنا در طرفه آسمین	نهان دارم لبان بنگ دل خاک خود را بآب با ده شستم حرف ز فر خود را اگر رخصت دهم یک لحظه چشمان تو خود را
رسا ز تابکوش مشت خاکم را مگر کشتی کنم فرشتی به باد صبا خاکستر خود را	
خیز و بنابر فراز قدم خویشت را این دل ناصبور را طاقت انتظار نیست ناز و کرشمه خوش بود این همه حرف بر چرا جز من بهین یکس لائق خدمت نیست ساقی و مطرب مست می فرزند طرب است بنده خاصم از کرم لطف همیشه بایدت باز بقتل عاشقان مجو کر شده میرود جرعه کش شراب عشق نیست بونده یکی	رتبه عرش بگذران گوشه بام خویشت را باز و بال جان کن عدو شام خویشت را زهر کن بجام من شهید کلام خویشت را خانه هر گس کن حلقه دایم خویشت را تلخ کن بر غم من عیش دایم خویشت را مورد رحمت کند شاه غلام خویشت را آنکه ز ناز کم کند طرز خرام خویشت را شربت مدعی کن باده جام خویشت را
غمزه بلا کشی کشتی دل شکسته بر سر کوی تو کند طح تمام خویشت را	
افراخته چو تیغ کین را بین مجسمه حسن خود که نبود	کن سنج چو نم آستین را روی تو چو آسمان بین را

کافر پیری دگر چه گویم شاید که ندید ناصح من کس دل نهد بر چگونه یارب بیداد و جفا که کرد خلیلیم در دم نشود به از میسم ای هم نفسان چنذر ضرورت	چون تو بست حسرت آفرین را روی چو تو شوخ چه بین را این تازه جوان نازنین را این دشمن جان بلای دین را هر گسست دوا حق سزین را سر داده ام آرد آتشین را
کشفی چو قتل میدید جان وقت ست نگاه آخرین را	
خیز و بنابر کشا طره مشکامی را مهر سکوت بر شکن از لب روح پرور بر سر نامه آبل و بست قضا فکرم شد لطف دلخ اگر گنی ضرر ز جو خرمیت نغمه عشق جوش ز دانه دل که نالاک بیل شکر کم این زمان تا لب بام میرد	ساز قیامت آشنا قامت فتنه زای را هم نفس مسج کفعل کرشمه زای را رخصت غمزه گردی برگس سیاهی را باز بسیار کافری ای بت من خدای را برده و زیاده کاروان زمزمه و سای را گرد بر تو بر جسم گریتهای غمی را
خاک در محفل بود بستر خواب کشفیا با بشت سر نمودم خشت کلیسیا را	
عکس رخسارش قرار آید تا آب میزند را	تاب یزارش نماید آفتاب میبیزد را

<p>نیست تنها شانه از دستش بر نشانی و از حسن نه تنها داد خاک را بیا منکه حسن را بر میزان نظر سنجید خیرت حسن تماش با میا تو ام فناد</p>	<p>زلف چاک اکنند در توج کباب مینه را کرد روی آتشینت بهر آب مینه را پیش رخسارت نیارم حساب مینه را آن پری هرگز نه بندنی حساب مینه را</p>
<p>کیست کشفی تا سوزد گرمی نظاره اش کرد عکس روی چون آتش کباب مینه را</p>	
<p>بر سر شمشیر چشم گدزی نیست ترا مدنی شد که بخون جگر بر دردم با من دل شده پروانه چه لانی از عشق امتداد تو هم از روز قیامت بگذشت باش ای ناله که این هرزه را می چاپند</p>	<p>از اسیر خم زلفت خسته نیست ترا گویای غل محبت ثمری نیست ترا این رخ زرد و چنین چشم تری نیست ترا بان گمراهی شب بهر آن سحر نیست ترا تا بگوشتش نمی زاید اثری نیست ترا</p>
<p>جاگزین ست بکوی تو ز عمری کشفی چون برین عاشق سکین نظری نیست ترا</p>	
<p>کفش ای دشمن جان بی تامل خجسته را بستم زیر لب چشم از خداد زردی تو تن شب جلست است از تو بگویند خوش نمی از چنین بی تاب گذرای سگر بر نغمه</p>	<p>کفش بی حرم کی فروم در پیش مسکین را سرت گدوم کجا خوشی این رسم و این را مختلف بر طرف دیگر میگویند بهر چین را کس نگین چون تازه این باپی گلبرگ را</p>

<p>ندانم تا به خواهی کرد آخری است کافر چنان گل میکند از شوخی گلگون بپاکت تو امشب گوش بر نهاده آغوش میدار ندانم زیب آب خوش که باشد آن غداش</p>	<p>که بروی در محاکم اولین از من دل دین که روزی ترکی از خون نای من برین به چشم خویش من سپهر تلخ کردم خواب برین که میدارد کف نشاطه اش ز لب شکین</p>
<p>بناک و خون بیان افتاده کشفی بر سر است منازای ترک بدخوی محابا تو سن کین را</p>	
<p>نما شد از پیش نظر آن گل خسار جدا تو جدا گشتی و در غصه حبس از من زار نه پسندی که بوم حسرت دیدار بگور ناگوارای جهان جمله گوار است مگر دوش از غم همه شب بر دو بافتان دهم</p>	<p>استنیم نشد از دین خونبار جدا طاقت صبر و خرد شد همه یکبار جدا یکدم ای یار صباش از من بیار جدا نتوان دید که از یار شود یار جدا یار در خانه جدا من پس دیوار جدا</p>
<p>بی کلی روی تو کشفی هزار افغانست همچو بلبل که گشت ز ناله ز گلزار جدا</p>	
<p>تا کجا در غم عشق تو کشم خوار بیا هرت ناوک مرگان تو کردم دل من نصیر بان تو فرزند کمالی شیخ از که آموختی ای یار جفا کار بیا</p>	<p>چند ای کافر بی جسم جفا کار بیا از که آید چمن خسته جگر دار بیا می تراود همه از طرز تو عیار بیا روشن جو در دره و در سم دل آزار بیا</p>

<p>حاجت کرد و سبکدوش گزینار پیا یکچند از گل رخسار تو خنجر اریحا توجیه دانی که چه پیش آمده دشوار پیا</p>	<p>لطیفیل غم عشق تو ز جان بگذریم احراز از تو ضرورت که ای دشمن جان خصمه روز و داعت دل محزون اند</p>
<p>حیف صد حیف که شد دشمن جانم کشتی آن بری زاده که میداشت سر بار پیا</p>	
<p>تا چند امتحان کنند آن بگمان مرا بسیار سهل بود گذشتن ز جان مرا باشد همیشه نام تو در زبان مرا هر دم خلد بسینه نفس چون جان مرا سوی تویی بر دل شیدا گشتان مرا افتاده است کز باین ناکسان مرا یکسر کناره ایست ز نام و نشان مرا تنه گشت دل ز خیال بتان مرا</p>	<p>دیگر بدست بجز سپرد آن جان مرا لطف تو زنده داشت و گرنه بر تو چرا یادت ایمن خاطر و ذکر ت جلیس دل شد زندگی بر در فراق ت بال جان هیچ اختیار نیست که مانست کبریا کس نیست تا با و سخن از درد دل کنم طبع غیور شد سبب گوشه گیریم چون پیش من بنحده نشانده صدمت</p>
<p>رفتم ز کعبه و دوش میخانه کشتیبا از جابر بود ز سر زده سیکشان مرا</p>	
<p>چیز نام خدا نیست چندی بلب باقیس بگوئید که آید عجب ما</p>	<p>تا بر سر پا آمده عیسی لقب با پیش رو قافله داد عی شقیم</p>

سجده نشان
 بجای جان
 عارفان
 شکر بر لایق
 بگویند و بگویند
 کردن

<p>ما نیکم که جز مهر و وفا هیچ ندایم ما جلوه پرست رخ چون شکر نایم از اهل کمالیم که در عالم ناسوت دل هست بگلزار صفا شجر فرمایم</p>	<p>شد صفت تو لادل الفت طلب ما در جنت فردوس بود بولوب ما هرگز متغیر نشود روز و شب ما هر لحظه زند با ملک انا الله جل ما</p>
	<p>ما نیکم درین دیر کهن پیوسته خزان کشفی تو پیرس از نسب و احسان</p>
<p>به چرخ خیمه زند آید عاشقانه ما زمانه رو بقفا پیش پیش او میرفت ز یاد پیرو جوان رفت قصه محزون از آن زمان که بکاشانه ام نشینت بهیچ گرس و دار بر سر نداشت بجالی غمزدگان ای بتان جفا چند بلند حوصله افتاد شاهباز کمال چو گفتش که وفا پیشه باش گفت یار</p>	<p>رسد بهر شش برین ناله شبانه ما و میکه یار بدر زد و قدم ز خانه ما بدرم تا یزیدان میسر و فسانه ما شده است کعبه مقصود آستانه ما که میگوید منصور از ترانه ما مگر بشهر شما نیست آب و دانه ما بساق عرش برین ست آشیانه ما که نیست قسدر و فانیج در زیانه ما</p>
	<p>ببین چه سحر حلال است شعر اسقی که میرود بدل این حرفه جاودانه ما</p>
<p>پی بردر قیاس شب از سوز نهان ما</p>	<p>شد دشمن جان با چون شمع زبانی ما</p>

<p>آنست نهان با اینست حیان ما روزیکه بدست تو داد نه عنان ما کس نیست که تا برسد از بهر نفسان ما با هر که آید و مهتاب و کسب این ما از نگلشن قدس آمد این سر روان ما</p>	<p>دل بی تو تپد هر دم چشم است غم بزم شستیم بخون خود ما دست تنار ما پیدا بود هرگز امروز بسراغ ما تا در رخ چون ما بهش صبر پاره کند ما قدیر تو رخسار ما از دگر دارد</p>
<p>هر کو چه و هر بر زن در بزم سخن کشفی شد شمع سخن روشن از گرم بیان ما</p>	
<p>بیا امشب که از غم با تو گویم دهستانی را که آرد بر سر بالین من نامهربانی را که حسرت و زافروفت کند بر سوا جانی را فرستادم به بزم یار چین دل باز دانی را صدای ناله من گم کند ره کار بولی را که گشت آخرت بیدار که مسکین جوانی را</p>	<p>لکن از زده تری بنگان از زده جانی را بلب جالست دل حسرت و دیار جرم را من از وضع تو ای فضل سرا باناز دستم رسانم تا بگویش حرف جان ساجی را ز دل بزننگ آواز خرس نبراید میخیزد بلندست از هر کوی تو هر سو شوخ و غانی</p>
<p>چو دیدم عاقبت خود دشمن خود بوده کشفی ز آه گرم آخر سوختی هر استخوانی را</p>	
<p>بنفشه زار بکن عارض سمن سارا تو تو سر و همی زلف عیبر سارا</p>	<p>بچه رو بگلشن این زلف عنب سارا تمام گلشن خوبی بود سارا پایت</p>

<p>حجاب خوش نبود ای گل همیشه بهار بجز کشته عاشق نوازش ادگل کرشمه لب لعلت دم سخن گفتن اسیر دشمن زلف تست طائر دل به نیز و زو صالت چشم سریم اگر وصال تو کیش کند روزی ز دو دشم قضا در ازل خمیرم کرد هوای وصل تو هرگز نیز و دازل کشید سر فلک در غم تو فرایدم</p>	<p>بجلوه در بکشا گلشن تماشا را که جادو هرچین عذیب شدیدا را از آسمان زمین آورد سیحان را چگونه سر و سرم این مرغ بند بر پار همان کرشمه که در خواب شد ز لیا را تمام عمر بر دوز آوریم شبها را اگر سرم در دوازتن منیکشیم پار سرشته اند باب و گل این متنا را کشود ناله من عقده شریا را</p>
---	---

بنای عالم بالا ز پست گشتنی

دبم فشار اگر ناله فلک سارا

<p>یا برجم آرد خدا یا بست بر جایی را دور باش از نگه قصه ز نرا به نظر زنگ روی تو بود و کوش صباغ و پاک جای خود در شکن زلف بتان میخورد عرصه شد رنگ بدل در شب یلدا می آن آکیه از لعل تو انجا میسپاید است</p>	<p>یابده صبر و قرار این دل شیدا می را غمزه آموزد ادب چشم تماشا می را آفریدست خدا بهر تو عمتانی را بسر افت و خیالی دل سودا می را من چه سان سج کنم این شب تنهایی را زنده کن از لب خود نام سیحانی را</p>
---	--

<p>بهر نفس آینه را پیش رخ خود بگذارد در غم بجز تو تا گریه بگلویم نگرست خنده بجز زردی رنگم نتوان کرد این رخ گری حسن بسخ از دم مردم باید ناله از خون جگر است چنان را دریا</p>	<p>بهر نفس آینه را پیش رخ خود بگذارد در غم بجز تو تا گریه بگلویم نگرست خنده بجز زردی رنگم نتوان کرد این رخ گری حسن بسخ از دم مردم باید ناله از خون جگر است چنان را دریا</p>
<p>یا تو از خانه اسلام بدر زن کشتنی باید جابدل این کافر ترسانی را</p>	<p>یا تو از خانه اسلام بدر زن کشتنی باید جابدل این کافر ترسانی را</p>
<p>توان نهفت چشم تر و زنگ زرد را تا رنگ از خوان و مسلم این بجز دریا بی طاقی نوزده بساط نبرد را یکجا قرار نیست دل هرزه گردد را لنگ ست پای مردی همباید دریا ششم تاب و بیره ز آینه گردد را</p>	<p>بی صدف ضبط می کنی این اوس دریا آنخسته ام بخون جگر و دانه پیش آخر فدای من بکشت بدست بجز کاهی بکعبه گاه رود بر در کشت فریاد ناله سهر و بانگ جرس نشد از فیض گریه رفت کدورت ز خاطر</p>
<p>کشتنی که گردنش نشود خم به پیش کس دارد بدوش غاشته ابل در دریا</p>	<p>کشتنی که گردنش نشود خم به پیش کس دارد بدوش غاشته ابل در دریا</p>
<p>شمع است چو پروانه بگرد شرما بشکست ز بار خشم فرقت کما</p>	<p>تا روی نوزد شعله درون جگر چون نقش قدم طاقت رفتار ندایم</p>

ای بخت
که بخت

شد صبح و زفت از نظرم تیرگی شب	یار روز بربال نذار دسهر را
جان بربل بدول بوسین وی تو بایست	تا گوش تو امشب که رسا ندخبر را
صد بار اگر سر بر آهشند نمیریم	چون شمع سحر تازه بر آید ز سر را
تا در ره تجربه فشرودیم قدم را	جز سایه مایه نیست کمی هم سفر را
جز روی خوشست گر همه حورست بنیم	چون خار خلد لاله و گل نظر را
نوباد و گلزار غلبه یلیم بهشت	اگرش اثر آب کند بر شجر را

همسایه ی تنگ دست ز فریاد تو کشتنی
رو رو تو بجهای دیگر امشب بر ما

جان بلب آید از جدایی	بر تو ختمست بیوفایی
ز سدا ناله تالاب بامست	تا لم از دست نارسایی
دارم از غضب بر بگو خنجر	آن پری محو خود نمایی
توبه کردم ز عیش بار دیگر	نبرم نام آشنایی
از جمال تو ای فرشته مثال	میچکد رنگ میسر زبانی
در نگاه کرشمه باد کس	بسرشتند و لرزایی
ای بتان باید از خداتری	تا کجا دعوی خدایی
بایس با انتظار دعه هشتام	میکنند زور آزمایی

در این بی خرقه تو شد کشتنی

این چه زبردست و یار ساینها	
<p>چه گویم که چنان بی تو میروند تو و صاحب غیر و خواند سایش حرارت غم عشقت میروا ز دل سراغ منزل آن در با نشد سپا بگو که از رسن جیب که کی برست آید شد از کاشاکش تکرار این آن آزاد ز تنگی و همت حرف در وجودش بود سعلت دل سپاره در بغل دارد</p>	<p>از شام تا سحر بر لبست یار بها من و شبان فراق و شمار کو کبها نمیشود ز مسیحا علاج این تبها یواد می طلبش تا خستیم مر کبها دلی که گم شده باشد بچاه غیب کسی که پاک بر آید ز قید بند بها کو شمشیر لب لعلت کشود مصلحت نوشته اجماع عشق تو شد بکته بها</p>
بدر قصه فریاد کهنه شد کشف	
حدیث معرکه عشق شست لبها	
<p>رسد کی دست فکرت آستان آل احمد حدیث یکن آبی پرده است از چشم کشاید و م حرف از زبانش روح میبارد تا نشان بعالم تا قیامت زنده باشد نام غفلت سیار در زبان از دفر اعجاز خود حرفی علو تر باشد از آفتاب و انوار</p>	<p>خیال زد و رمی بوسد مکل آل احمد اگر نام خدا بینی تو نشان آل احمد را سیح از چرخ می بوسد مان آل احمد را خدا دارد و سلامت خاندان آل احمد را چو عیسی بشنود معجز بیان آل احمد را که پابر عرش باشد خادمان آل احمد را</p>

<p>نزد اندر چنبد و شلی از سیر مقابله بگویم یا که کشفی داستان آل احمد را</p>	
<p>در ازل رخت قضا عشق آب گل بر تر از سدره جبریل بود منزل همچو عشق در آمد بدل غافل صل نشد از خم چو گلان کسی شکلی در ره عشق بود عالی ماسفل مدتی شد که دود در طلب سافل</p>	<p>سر زنجیر محبت ز زمین دل قامت یار چو یک نیزه ز طوبی ست بلند اندر آن حال که دل محو شامی بود گوی دل در شکن زلف تو افتاد قناد پیش ز لدا چو در دنگ ترول سر عجب آن محبتیم که چون موسی عمران خود خضر</p>
<p>در غمت قافله سالار چون شد کشفی قیس باید که بسیار عجب محبت</p>	
<p>گل کند لاله چو خورشید ز دایه دل زین پس پیش تو ان یافتی دل و ست آباد هجاست فراغ دل سید این گل خوش رنگ باغ دل</p>	<p>آفتابی ست پراز نور این دل دل زود پیش تمنا و تمنا پس دل این سر آن سر عالم همه در وی جایست یکچند محبت جگر در عوض اشک چشم</p>
<p>سنگشفت بخت همه سر از د عالم کشفی روشن از عالم نورست چراغ دل</p>	
<p>تو چشم خویش را دزدی کنش</p>	<p>که میگوید بشوخی دین بکشا</p>

سیرت
علاء خان
نور
نور

<p>سجده غافل از محبت چه حقیقت درون خلوت این دیده دل من از غم خانه روشن کرده ام حجاب از مردم بیگانه باید زبان هر صفتان زبانه چون گل تغافل تا کجا چشم بر جسم سحر شد می رود آن بیار از</p>	<p>لب خود در سخن فهمیده بکشا کمرای و لبر زنجیر بکشا اگر باور نداری دیده بکشا تو این بند قبا پوشیده بکشا بیزان بیان سنجیده بکشا بحال این دل غم دین بکشا تو چشم ای طالع خوابیده بکشا</p>
<p>بشرح داستان سحر کشفی گره از خاطر شورین بکشا</p>	
<p>و میک صورت خوب تو آفرین هر قضا و قدر دست خویش موبد چگونه نیش تو در دین خیال آید هرای سیر که از خانه ات بر آرد همیشه دامنم از لوث این آن کس است ز بس تلاطم امواج رحمت است بچون</p>	<p>آبی بروی تو که سوئی خویش بد خدا در آن زبان که حال تو آفرین نزدیک تر از ساچمه زنجیر براد مستظران عاقبت سید خدا بحرف غیر خط رخ بر کشید خدا یعنی نامه عصیان من در پر خدا</p>
<p>در هر بنده عشق ست نام من کشفی مرا بنام بتان بی درم خرید</p>	

<p>داغ جگر چو لاله دمد از مزار ما شاید که رفته رفته برابر جای پستی بخت سیاه عاشق و زلفی چو شنان بنشسته ایم بر سر کوی تو آینه خان از دیده رنجت اشک جگرگون بریزن اگر نه ز زلف پریشان خود پیرس این گلشن جمال تو ای رشک بهار پیوسته بر ما اگر این زلف این رخسار صبر و قرار و هوش خرد راه خود گرفت</p>	<p>در موسم خزان شده فصل بهار ما سیاه آتش است دل بی قرار ما پرورده شد ز دود و مشبهای تار ما کز جای خویش باز نخی و غبار ما رنگ گل است امن جیب و کنار ما بی تو چگونه میگذرد روزگار ما شاداب شد ازین ثمره اشکبار ما گویند خیر باد به بسل و نهار ما آخر همین دل است که آمد بهار ما</p>
<p>کشفی همین چپ و کلک سخن طراز باشد همیشه پیش کسان یادگار ما</p>	
<p>و بدیم سهره ناز نشان کج کلهی را ترک نگهش بی سبب مادی قبل است اینست وعاد شب وصل تو که یار است غیب توان گفت که از بهر ایران نرگان دواز تو بود حاجب چشت تا دشمن نماند سیاه خبر از راز</p>	<p>کز ناز کشد سوی خود از ره گلی را آن کیست که گوید که بخش بی گنی را جز منزل من نه بود چون تو همی را بر کند ز کا و نگه خویش سپهر را زیباست سحر چه و چنین بار گهی را سازیم ز دل سوی تو در پرده پری را</p>

سینه سیاه
نظر و نیت
و پیر و جوان
عقل و نشان
نار و ناله
از زبان

شاه با سید کرم آمد و کشف
باید همه ایثار کرم چون ثوبه را

<p>اشک جگر فاش کند از زنهان را در عشق تو صد کوه بالا بر سرم افکند دل خواست که تفریز کند شکوه جوت تا عاشق شوریده مزاجیم چه باکست چون من همه در حلقه زلف تو اسیرند بجز وصف جمال تو دردم نتوان زد گشتیم چنان محو جالت که ز حیرت از رخ خدا عشق مور زید بخوبان</p>	<p>پنهان نتوان کرد چسبیدن بکعبه این را اکنون چسبان منبط کنم آه و فغان را پاس ادب آمد و گرفت زبان را پیر این آن ماه نمانیم کلمات را حسن تو بر آشوب نمودست جهان را عشق تو گرفته ست گلو پر جوان را هرگز نشناسیم نه این را و نه آن را از دور صلا نیست ز من بهم نفسان را</p>
---	---

عشق جگر
فشان

<p>کشفی همه مرغان چمن خانه بدوش اند یارب بهمان زوی سیه یاد خزان را</p>	<p>بسم الله عشق تو کنم در فغان را یکجا که کند غیر من این ماه و کتان را از آه برشته گدازد رشته جان را چون سپنج فکندیم زمین او زمان را نام تو کند شهید و شکر کام و زبان را</p>
--	--

<p>من بنده آن منجیه باد و فسر و شرم از نام کمزیر هیچ نشان هم بهمان نیست من هم شده ام سپیده پیش چنگا</p>	<p>واجب شرم بندگی پریشان را حرفی ست که بر کشتن من سبب بیان را تا سوی دل بروی تو شمع کردگان را</p>
<p>کشفی شده ام پر نود ساله لیکن در آب و حکم رخت قصا عشق جوان را</p>	
<p>کن در زبان از ته دل نام نبی را این تازه گلی سر سبد باغ خلیفه آن خوش نفسی هست که در دم چو نیا شد نور خدا جلوه گر از نور وجودش از مانده اش ز که بر باشد هم عالم محبوب خدا بر پیر دین سرور عالم مشهور شد از قصه خندان به دنیا قصرت بود از شفا بجز مرصعان</p>	<p>هر لحظه بیا و آرزو رسول حسنه را بخشید نصارت چمن مطبلبی را گو یا کند از معجزه در محد صبه را دیگر نتوان گفت چنین بود العجبی را فیض ست از جمله ولی را و نبی را کردند بنامت ز ازل خوش لقبی را جان بخشی اعجاز تو جسم حطی را آیند بدو بار تو در مان اطلبی را</p>
<p>کشفی بفران تو کند ناله و سراید بشتوز گرم زمزمه نیم شب را</p>	
<p>ندامم تا چه تاثیر ست یارب و دایم را چه حسرت ما که نشتر بر گ جان میزدیم را</p>	<p>که هر نگ شب یلدا کند روز بیایم را نه پرسید آن من فادشمن گمی حال تبایم را</p>

<p>ز تافته نگاه مدعی این گل شکفت آخر بقلم معنی حسن تو فتوی داد و محفل شدم از خفا بار دین دولت سرسبز بجز این که بپرداز حساب بده و فرج را چه دانی از فلک پروازیم ای خجسته منم آن کو چنگ بدال شاه لامکان سیر</p>	<p>که می پوشد کسوف سبز خطور ما هم نمی پرسد کسی از عذر تقصیرم گو ای هم برون از کعبه و بنجانه آوردند از هم که بردارد بدوش خورشیدش بار گناه هم پیر از حلالان عرش قدر عز و جاه هم که بر عرش معلی سایبان شد بارگاه هم</p>
<p>رسد تا گوش به کس میکند صد پا در دل تشنه مگر از تیشه فسر یاد پر در دید آهسته</p>	
<p>و ساختن در جفا را فرش روشت دیده گل با غمزه و عشوه آشنایان از چهره نقاب زلف بردار بن داغم و یاد دل حسرتی از ضعف بنیمه نه فای این زلف مسلسل تو آخر گوید که خیر ز حال زارم آینه بین و کن تماشا</p>	<p>این چشم نبود از تو مار آهسته بنه بیابان پار این ز گس مست سر مه سار تا چند کنی ادا حسنیار این را از دنیا ز دل برار گویم چه بخت نارسار افکنده بگردنم بلار آن یار قفا فل آشنار آینه قدرت خستار</p>

و در این
 که کو چنگ
 بدال شاه
 لامکان سیر

آورد ز کوی یار بوسے دید ی که پر می شان بی باک	گوئید دغا ز صبارا بستند ز خون من حسارا
از یاد رانیده است فریاد تو نفس مرا	
ز حسن گلخنداران چشم چرخ گلشن شمشیر نگارم در غل جاسمت برکت شیشه دردم چسان بستر سحاب خواب آید که چون بلبل زفت ز دست می بر سر پرانه در محفل نباشد غیر آتش چاره جوی داغ آتش را بنای صبر و طاقت بر سر باد است میانه	بر امان نگه گلباخی من خرم است شمشیر بکام خویش مینازم که نمانم ز خون شمشیر از ان پوشینه گل صدف در پرده است شمشیر چنان جور که از دست بر جان من است شمشیر همین منی ملازروی نمانم ز خون شمشیر کو برین جلوه اش در خرم آتش من است شمشیر
سرفش رقیب و سیه دارد بخت عنان اختیار من دست دشمن است شمشیر	
میرسد تا خلک از در و تو فریاد شمشیر جز تو فریاد رسی نیست تو هم میدانی شعله حسن تو پر دانه صفت سوختن هر خیز زیر که دامن بگر بر زده للمبیدان صبور می سپرد از خسته است	گوش کن تر فغان دل ناستاد شمشیر از جنای تو برم پیش که فریاد شمشیر بکش ای شمع جفا دست زیداد شمشیر فتنه خون که شد غمزه جلاد شمشیر کن از بازو گر عریه منب د شمشیر

روایت الباقی الموصوفه
لنصف اول و آخر
کتاب از حسن و قبح

آه از راه غلط خانام آن مستحب است تیشه بر سر زده ام در غم شیرین دخی همه تلای آه که بهاری یار است نه زده	اتفاق است که شد دل خدا داد اشب تا زده شد در همه جا ماتم سر باد اشب میرود از برم آن طفل بر یار اشب
گشت شیدای جمال تو نه تنها کشفی شده مفتون تو هر بنده و آزاد اشب	
سوز دل گرم بیان ست اشب بهمنشین نیست جگر در د کس میخندد برگ جان نشتر غم و عده یکبست که از قایت شوق داغ دل لا لاصفت دزدیدم آنکه وی جا بخت ارم میداشت میچکد بخت دل از دین بجا ک خاک پای تو درین مجلس قدس آنکه زد و دوش خد گم برد دل	چون سر شیخ زبان ست اشب آهیم از همنفسان ست اشب دل که لبریز فغان ست اشب و دیده هر سو نگران ست اشب خرد در سینه بنان ست اشب بفر بته میان ست اشب جگری اشک روان ست اشب سر به چشمستان ست اشب باز تیرش بجان ست اشب
یار با کشته و خسته نشست صحبت ماه و گشتان ست اشب	
شاهم در غلج باد و بجام ست اشب	طالعم یاد و ایام بجام ست اشب

<p>ساقی و مطرب دلدار و شراب مست بود در چین فصل بهار آمد و می گشت حلال گوش بر نغمه گوینده فرامایید داشت دور آن طرف نگه دوره پیانه بود عالمی محو تماشای رخ چون ماه است</p>	<p>انچه سحاب نشاط ستام مست است شب هر چه جز عیش و نشاط است حرام است شب سیکشان خرده که خوش عیش در است گردش چشم سپیه گردش جام مست است نظرای چشم که نظاره عام مست است</p>
<p>بهمچو سلمان شده دلدار بفرمان کشتی دولتم بنده و اقبال غلام مست شب</p>	
<p>چو شمع شعله در جان مست است شب هوا عین فشان گل عطر بارت ز خون کشتگان تیغ ناز است که می آید که از میجر شارش چه پیش آید که یارب دید و دل بجای اشک گلگون باره دل فغانم را شنید و گفت با ناز که می آید منبدا نم که خلق</p>	<p>نتم سرو چراغان مست است شب که در گشن خزان مست است شب زمین گل در گریان مست است شب ز اشکم در بدان مست است شب بکار خویش حیران مست است شب چو گل بر نوک مرغان مست است شب بکوی ماکه نالان مست است شب بهر جانب شتابان مست است شب</p>
<p>قتیل آساید بر منبت قتی ار برنگ شمع مهان مست است شب</p>	

سبایش ای بهشتین کیم تو ازین بخت بیا در زنج رنگ انتظار مرا تا شاکن بنید نهایی دل در سینه من نیست پیچی تو باغیار ساغر میرنی از حدش میسید بهمانا گرم خونیز است نرگانت که برست من از سوز دل این برقی خواب دهم	کوی بنیم و گر حال خود از درد گشت کوی افتد بصدست نگرایم سوی در آب که بخت آن نری شاید که بر غم من مشاب که من از غصه مردم بخورم خون جگر آب نفس در سینه من منجید چون شمشیر آب که شمع محض غیر است آن شکر مشاب
نرسید باغبان این قدر اعراض اغاضت که در بزم تو معمان است کشتی تا سحر مشاب	
ندانم تا چه خون افتاد از غم در جگر مشاب بفرود اعدا وصل است جوش از زود دل چسان با قدر نظر جبار من پاره شاد نگردای دشمن جان دل سخت تو تاثیر شب بجز آن تطاول بجز زلف میسوزد نه از حال دل که نه از حال قفس	که میریزد بر من محنت دل از چشم مشاب خدا را ای اجل از کشتن من در کد مشاب که اندودند با گل خنده دیوار و در مشاب پیشانی گشته نام از ناله بلای بی اثر مشاب انی آید بخت درد و دمان سحر مشاب که ما جای دیگر هستیم دل جای گشت مشاب
بهمانا کرده گل آن نار مرگ از چهره کشتنی کوی بنیم بر ستماران و در خطر مشاب	
آب بستی تو بگذشت ز سر مشاب	جز بنده که میداد چون شمع جگر مشاب

بختی بختی

در این کتاب
در این کتاب
در این کتاب

<p>با اشک جگر گونم دامن جگر زنگین شد در معرکه هجران افتاد بجان کارم کس نیست به پهلویم غیاز دل سبک دانسته فغان من آن شمن جان سبک از رشک گشتم خود را تیغ سست گلوی من</p>	<p>گل کرد گلستانها از دیده تر مشب دل بهم سپردیدان انداخت به پیش از من که بر دیارب تا یار خیر مشب این گیسوی کمی ناله افتاد و بر مشب گویند که یار من شد یار در گرام مشب</p>
--	---

<p>آتش برین بار کشفی کرده ناد از آه فلک سایم شد ز بر و زبر مشب</p>
--

<p>گذشت عده شام از چه شد درنگ مشب تو بار قیبه دی ساغر شد ریا راز همیشه باز خود بودت از غلامی من کست رشته زخم جگر گریه آه جگر بهر که غمزه ات سپرد انداخت ز بسکه سیر چمن کرد در شب مهتاب بتی که دوش با غوش سینه ام جاد شد به خوش مست من یار در چمن مشب</p>	<p>بیا که بی تو نفس برین سنگ مشب منم که میزنم از غصه سنگ مشب چه دیده که ز نام من صفت سنگ مشب که اشک بیکبار از دیده لاله رنگ مشب و گر ز بجز چه آماده بجنگ مشب گرفته رنگ دیگر آن رخ فرنگ مشب برای کشتن من مینماید رنگ مشب بر غم و حیان زخمه زن بچنگ مشب</p>
--	---

<p>نهفته چندی حال غمش کن بگو چه شد که ز دریت پدید رنگ مشب</p>

ترتیب این بیتین
سند این بیتین
بیتین

<p>دل بی تاب که در سینه تپانست شب این قلندر شور بشهر از خبر مقدم گشت آب بر این نه از دیده تر می ریزم هرگز تیر نگاه تو که شد چون من زار هی کنم پیش تو در دول و از سوز جگر آنکه دوش از سر باری بکنارم جا داشت</p>	<p>شاید آن شمع بجایم در گران شب خیل مردم که هر کج و چه دو اینست شب باید بر خیزم سفر بسته میانست شب که بکوی تو بجز گوشه فغانست شب همچو شمع من حرف بانست شب تشنه خون من دشمن جانست شب</p>
<p>اکتشفای این بیت طاقی از و حد کجاست که دل و دیده هر سو نگرانست اشب</p>	
<p>منیر شد عارضت چون آفتاب هست خسار خورش با کجک صنع از بزرگان سنمه دیوان حسن ماجرای این دل دیوانه پرس بپیکر کس از حال او قف بود من ز طفلی راز دارت بوده ام داستان درد دل ناگفته ماند</p>	<p>دیدن روی ترا آرد که تاب بر گل تر ز در قلم از مشک ناب بیت ابروی تو که هم انتخاب در بخت از درد سیدارم گشت شد عیان راز نهان از اضطراب بانست هرگز نمی زبید حجاب آن پری از اهل شب شد خواب</p>
<p>نیست تنها کشفی از جان بنده ات هست مفتون خست بر شمع و شتاب</p>	

<p>بخواب عقد زکارم کشوده امشب بوصل شعله دل سربالتهاب کشید کرشمه که ز لیلاندریده بود بخواب ز نور ماه جمال تو دیده روشن شد نمی شود که من از خنجر تو سر تا بم بیک کرشمه طاقت شکاوهش</p>	<p>تمام شب بکنارم تو بوده امشب دوانودی و دردم فم زوده امشب مرادیده سر و انوده امشب بجلوه رنگ غم از دل زوده امشب بزار بار مرا از موده امشب مستاح صبر من از کف بوده امشب</p>
<p>از اشک رخ تو رنگ خنجر کشنی تو دین بر کف پای که سوده امشب</p>	
<p>دین از بزمه پیش آمد نظر امشب بفرود تاجه آید بر سرم از چشم تر یارب نیار دتاب رسم غمزه خارا شکاف نظر افتاد تا جنبش مرگان غنچه خوارت برحم آمد دل سنگش که از آه سر گام خدا داد چه آمد بر سر و قدم کای باران مباد آن دل نازک بدگد و دغش را که نشتر بر برگ جان که من از فوط بیتا</p>	<p>خضر شد بر لب آب حیاتم را بر امشب که از طغیان اشک ست آیم تا کرا فلک آمد دل آهن ترا در من سیر امشب پوشتم من گنج جان بخیل چون شیر امشب بهانا آخر شب بود اختر در گذر امشب نه من از دل از حال من در خبر امشب من از آه فلک سای خود دارم خط امشب ازین بیلو بان بیلو تنیدم تا سحر امشب</p>
<p>ز انم تاجه دید از دست جور آن پری کشنی</p>	

در این شعر
از بزمه پیش
آمد نظر امشب
بفرود تاجه
آید بر سرم
از چشم تر یارب
نیار دتاب
رسم غمزه
خنجر کشنی

	که باشد بر زان استین چشم بر مشب	
<p>آدم چو در کنار من آن یار شد بخواب یا عذیب زار بگلزار شد بخواب براج عوش آوثر بار شد بخواب آن بی وفا خانه اغیار شد بخواب کاهی نشد که دیده خونبار شد بخواب آن هم حبسین بزان خوشا شد بخواب</p>	<p>قسمت نگر که طالع بیدار شد بخواب خواهید دل بکوچه دلدار تا حسر آتش گرفت خانه قدوسیان بچرخ هر چند ناله چو لب بر آتش گذشت روشن عمرم گذشت در شب بجز پری شان چندان شرب خور که آخرت بیخوری</p>	<p>چشم بر مشب بسیار است</p>
	<p>اشب صدای ناله و فریاد بر نمیست کشتنی مگر خانه دلدار شد بخواب</p>	
<p>باد به با جام و سپو جلوه فروش مشب است چین از لاله دگل باد به فروش مشب است دل که چون بلیل تصویر فروش مشب است شمع چون زلف بتان خانه بدوش مشب است هر کس از بهمنفسان باخته فروش مشب است نار با سوخته بگر گرم خروش مشب است غمزه با عثوه او دوش بدوش مشب است</p>	<p>سیکشان مرده که میخانه بچوش مشب است عطر بزیست جهان از نفس باو بها دوش در بزم تو بزم نیز از غمت آن عیش پروانه درین بزم بود تا دهن از مرگ مگر از رخ زردم مکل کرد چه عجب گر برسد تا پیر چهره بل آتش رضعت ای لبرو قمار و خرد و دوش</p>	
	خزانده بر سر افسانه چه فسون کشتنی	

یار مرقال و مقالت همه گوش است شب	
جان ز غم سخت بینک است شب خمر زلف تو کشتا کشت و داد نیست در عشق تو امید بخت دورش تا صبح در آغوشم بود جیب و دامن که بخون رنگین است جان بب منتظر مقدم کیست	سرا و سر برنگ است شب دل درین قید رنگ است شب کار با کام بینک است شب آنکه سر گرم شنگ است شب این چه رنگ است چه رنگ است بهر وصل که رنگ است شب
عرصه رنگ است بجام کشفی یار آاده بچنگ است شب	
روشن از روغن وصل است چراغ شب نوسن بهت من پانین نگذار رفته رفته بجای تو جهان گشته ام کی کجا غم گذرد و گردول شد دلم آن پری چهره در آغوش تنها جا کرد نگذار از بهر تماشای سر ایستادم	گل بهتاب شگفته است بجام شب بر تر از عرش برین است دماغ شب درد عشق تو هر سوس بر غم شب شد لباب ز می عیش با غم شب از غم پر دو جهان است فراغ شب گل کند رنگ و گراز گل داغ شب
چون شود حال تو تا صبح بیا غم کشفی که فزون تر نگرم جان ترا غم است شب	

<p>جایجا از غم من شور و فغان ^{است} شب در فراق تو لب آمده جانم دریاب یار باین حادثه تازه چه باشد که چشم اشتیاق که بدل چشم تنم ساو کرد شاید آن رشک قمر در بغیر من دل این ندانم که قتل که مرگست آن شوخ</p>	<p>و سب غم غلغله رفت جان ^{است} شب هر طرف دیده بحسرت نگران ^{است} شب خون دل در عوین اشک و آن ^{است} شب مان مگر آمد آن جان جهان ^{است} شب خود بخود این مهربانی تاب ^{است} شب در کفش خنجر و در دست کمان ^{است} شب</p>
<p>ای تیغ در گوش نیامد ز فغان ^{است} شب کیست تارفته برسد که چنان ^{است} شب</p>	
<p>هم آغوش تمیید نهادن ^{است} شب لبوس من صدای ناله های دل ^{است} شب بلبل گردان شود گرد سرش گرد زین ^{است} شب ز بستی چه سازد بمن یارب ^{است} شب باین جن و جال ناز و تکلیف ^{است} شب کمی گیر کمی خند و کمی افتد کمی خرد</p>	<p>مگر آن بی وفا با مدعی ^{است} شب برفت از شهر یا هم صحبت ^{است} شب دل دیوانه بر شمع زخمش ^{است} شب که بر ساعت لب و در لب ^{است} شب چه خوش نام خدا باشوکت ^{است} شب چه شد دل را مگر دیوانه ^{است} شب</p>
<p>جانا آن وفادار من را ^{است} شب که کشنی این چنین از خواب ^{است} شب</p>	
<p>تو آن گل که بهار از نسیم تن ^{است} شب</p>	<p>زیر این همه نسیم ^{است} شب</p>

<p>دوم خرام ز فستق تو زنگ جی بار زمین کو چه جانان شکفته گلزار است همیشه خانه پدرم جوزلفه جوان چه فتنه است که یارب ز کوهسار هنوز شبید خنجر بیدالاله رخساریم از اتفاق غم و درد و بیخ و ناله و آه وفا می عهد تو تشبیه با کمر دارد بکش که در سوس گشتت مرا چون شمع</p>	<p>بهر زمین که گذاری قدم چمن پید است بجای سبز دران لاله و من پید است بکمر کجا که شتاب مرا وطن پید است صدای تیشه و فریاد کوه کن پید است که دامنای جنت گرا زنه کفن پید است بکمر کجا که نشستم انجمن پید است شبیه وعده وصل تو از دهن پید است رود خنجر و سری دیگر از بدن پید است</p>
<p>اگر چه لب نکشودم بمید عا کشفی نزار نمک مشوق از نگاه من پید است</p>	
<p>همیشه با من سگین ترا سر کین است بی که یوسف مصری غلام طلعت است بگرز شیر جابه سرشته اند ترا بجا کرشمه تیغیت نهفت شد یارب بسیک کرشمه زمین و ش من دل برد بگوز قتل که دل شا کرده ام ز از ان من دوسه دشنام آرد و دارم</p>	<p>بگو برای خدا این چه رسم این است بلای دین دل جان عاشقان است که این قدر بدنت صاف تر ز صبر است که جای بلب زخم شود خوشین است دیگر برای چارم و ز حبسین است که دست تو تو خون بند و گریه است بکام جان سخن تلخ یار شیرین است</p>

بهم که شش را
به تیغ و تیر کفن و خستند شش را
مگر به شمع توانی جاشفی این است

در باغ من گریه مستانه ضرورت است تیزی نگیزد بر زن و تیری بسوزد دل جا گرم من این بهر در انجمن سیر تا بوقت من گشته بر نواز سیر کویت فصل گل و ابرست بود اسطرب ساقی گویند که آن عرب چون بر سج است از لطف گلابی بمن عاشق مسکین	ای شمع عزالداری پروانه ضرورت است ای دشمن جان بهت مردانه ضرورت است پایس او بر محرم و بیگانه ضرورت است این وقت بد آمدن از خانه ضرورت است استغاب زدن یک و سه پیمان ضرورت است ساز زدن مرد و زن که نه ضرورت است خود گو که ضرورت ترا یا نه ضرورت است
--	--

عمر است که ناله پس دیوار تو شش
غخواری این عاشق دیوانه ضرورت

چون شمع زرد جان تن سوخت آتش بر دل فگار نه افتاد نگین دل شد و در نه آتش خود شمع نکرد هیچ بدوا بلبل چو نیست خانه بدوش تا تیرت جسد ای نیست	پروانه کاسبان من سوخت زان شعله که جان کو بگن سوخت بر خواری تل دل دمن سوخت پروانه اگر چه در لگن سوخت تا ناله گرم من چمن سوخت از گرمی تن که بر من سوخت
--	---

شد شعله فسر در عشق در گور پروانه روی محو شده بود مقبول تو کیست من ندانم	چند آنکه بدلیخ دل کفن سوخت این دل که چو شمع انجم سوخت در یاد تو شمع و بر من سوخت
<p>بر غربت او غم منور است کشتنی که ز دوری وطن سوخت</p>	
آه نه مرا ز عشق جان سوخت از شعله آو آتشینم در آب دگم مشهاده عشق با آتش غصه فراق از دیدن روی آتشین آخر زب جدائی تو	از حسن پرشدهات جهان سوخت عیسی محب ارم آسمان سوخت خاکر و چنان که آتخان سوخت آگاه نه که دل چنان سوخت در دین مجاور عاشقان سوخت آن دل که بسینه بود آن سوخت
<p>کشتنی غم دل چگونه گویم کز سوز جگر مر از زبان سوخت</p>	
با من جهان تغافل آن دستان سوخت در از صدف بر آید و از غم بود دم در کشید قری و بسل ناله ماند پنجم دل رسیده سرخ آشنای تو	بر لب رسید جانم ناز آهنگان سوخت مهر تو چنان بدل من بخاک سوخت در سینه دل جهان غمت دفنان سوخت با غم که چشم تو خاطر نشان سوخت

در گلشن حبال تو باد خزان زید مارا جبین سجده نشان ست بزرین	حسنت چنان نازده عشقم چنان گشت لیکن سپهر غرور تو بر آسمان گشت
کشفی چو دال است بایار بگمان مارا دلی نمائده و او را گمان گشت	
یاد آنکه نگار تو سپهر لطف بجا داشت دوش از سر کویت چو دلم خست نصرت از جذبه طوف حرمت علی شده اموز معلوم نشد هیچ که دوش اینست نوحا	وی بود که این خسته بر پیلوی جاد بر گام ز حضرت همده رود بقفا داشت آن راه که تا بار گشت مرخها داشت بایتر که گشت و تیر تیغ کرا داشت
در عشق تو شد سایه فکن بر سر کشفی آز خسار که در بادیه شوق پیاد گشت	
دل داغ عشق لاله خداری بر دو گرفت گل از نظر فتاد و گلستان بایفت نشود می نگند حسن بلحیت شمس جیت آموخت بیل از من شورین طرز در ماه دو هفته پر تو چه مهر روی گشت ای بنجیه زن بر تو دل چاکر پاک من	دیوانه ایست نیست کسی ابرو گرفت تا دیده ام بدیدن وی تو خور گرفت آبرو و چشم و قد و رخسار چارو گرفت گل از بهار عارض و رنگ بو گرفت ایست بایر که فسخ از چه رو گرفت زان تار زلف مسوزن مژگان بو گرفت
کشفی مرید چه میفرودست گشت	

سجاده را فروخته خام و سبک گرفت	
دوشینه نگاری چو سحر که ز بزم رفت از رفتن دوست نزد بر سر یقوب در دیده نگار غمی دای شیخ تراست پیش آن در عشق عجب دور رفتی	صبر از دل و پیش از سر و نور از صبر رفت آن فتنه که از رفتن یارم بدم رفت کز ناوک چشم تو چسب بر جگرم رفت دلبر بر آمد دل شیدا از بزم رفت
کشفی رخ او سیر ندیدم که بشوخی آن شیخ پری چهره چو برق از نظم رفت	
آن شیخ چنان پیشه که بسته بکین است صد فتنه زگر در پیش از دور بکین است دل برد ز کف زار و محرابشین را که بند که آن شیخ گذشت از سر بکین است	دل را بجای برد که دلدار چنین خاست یار چه سوار است که از خانه زین خاست آن معجزه که از منم خانه چنین خاست کینم ز دلش رفته و پیش از چنین خاست
زلفش زده پرده را بدول کشفی آه این چه پلایست که ناگه ز کین خاست	
ای از تو دل و دین زقا محبت تعظیم ضرورت بمن لاله وفا از عشق من این نقد وفا با کج عیسی نفسا نسیح علامت محبت	تا بان شده از روی تو خست افتاده مرا تازه سرو کا محبت از حسن قی شد رونق بازار محبت برگست دوا در حق بیمار محبت

<p>کشتی غم دل حاجت اظهار دارد پیدا است ز رویت همه آثار محبت</p>		<p>گلها می ماتم از جگر چاک من شکفت خوش غنچه ز دیده منناک من شکفت گلزار هست از شمع تا که من شکفت این نو بهار از نظر پاک من شکفت این تازه گل ز گلشن او که من شکفت هر لاله که از خرم خاشاک من شکفت</p>		<p>چون لاله اوجها ز ته خاک من شکفت چشمم نرم نمود لبست را بخت سده و تاب رخت بنفشه فرون شد ز آفتاب حسن رخت ز فیض نگاهم نمود گل گل میکند که بچو منت خار در دل است چون شمع از دوش گل کند شرار</p>	
<p>کشتی بآبیاری فکرم دین من خوشگشتی ز خانه جالاک من شکفت</p>		<p>حال بیمار غمت امروز چون هر روز است بر دلم بیدارم کم کن که جور آن نور نیست در عیش مست اینکه از عیسی علاج اندوز است عید خمر است این پی کشتن ازین بر روز است برق خرمین سوز هست این شمع بزم فروز است غالباً در گلشن نخب بدم نور و روز است بر من این بیدار در روز افروز من روز است</p>		<p>همچو دیر درش لبان ناله جانسوز است نو گرفتار تو ام اندک غسل بایر شس ای طبیب محرم بان بر خیز از پهلوی من کشتن عاشق ثوابی دارد امروز من از شر آرد گر هم خانه همسایه بوخت غنچه باغ دلم در فصل گل بچم نشد روزگاری باشد که من با چو نایت شکست</p>	

رحمت چون خون بر آن میغشاید می کشند	طالب کس در جهان چون طالب علم و دین نیست
شاید او را پیموده سرگوشی با مدعی است کشفیا امشب که ترغیره اش دل دوز	
برین خسارت تو باز ایف گر گیر شدست آنکه دائم شکر را بی بین سکین داشت بسکه نظاره آن روی پریش کردم تا در گردن نزد لاف مبسوری در بحر نیست در عشق تو آسوده دلی در عالم جوش لبشنگی از بسکه فردو سخت بخت	مسکن طاعت دل خاک زنجیر شدست امشب ز لطف من چون شکر شیر شدست چشم حیرت زده ام دیده تصور شدست مصلحت هست که در وصل تو تاخیر شدست چه قدر شهره حسن تو جهان گیر شدست آب شمشیر تو چون گریه گلگیر شدست
سر دهری چکد از شبنم خوبان کشفی لکن تو در نظرم خطه کشمیر شدست	
بری وشی که زمین و عقل و دین نیست هنوز ز یک غضب هیچ کد زده ام بتی که هر طرف از حسن او حکایت است حدیث شعله حسنش شنیده میوم کجاست طره معش نشیب و ستارش هر طرف که روی سپیده و انشا ترا	کسی که نشئه بخون بود در کین نیست بخونم آنکه سر و بر دستین نیست سبی قدی صنی شوخ نازین نیست ببین که گرمی آن روی آتشین نیست دمیده از شجر سر و باسین نیست که آفت ال دین فتنه زمین نیست

<p>بنی از سر کشفی عزیزای بی جسم دلی نشین که ملاقات واپس نیست</p>	
<p>مان در میان بر و غن فنی در سبوی است لبیر جز حیرت این لاج آرزوی است چون برق گرم جلوه بت تندوی است عمری گذرشته است که در سجوی است چون گریه آب تیغ گره در گلوی است تنها شب فراق بخود گفتگوی است</p>	<p>زین کنار ما صنم عشوه جوی است زینم که قطره قطره ترا در چشم تر یکجا بشوید یکدم از سر شوی قرار نیست گم گشته ام چنان بر عشق او گم از بسکه عشق را جگر تشنه خوش بود طبع میو عشق جو محرم پسند نیست</p>
	<p>آتش پرست حلقه خوبان مهرش هم کشفی از خاک بای بتان آبروی است</p>
<p>دل جان هر روز کار و جهان آراست چون تو ظالم پس مادر گیتی زراست ورنه در پنجست هر کس مناکش است صبر را بست برورت چقدر عین است آنکه این جور و جبار است تو بد خود است شمع سان از غم دل کار بر افتاد است</p>	<p>تا سر و کار من خسته به عشق افتاد است بی شبنامم که شود زیر در جهانم آن منم که پس دیوار تو می نامم زار به چکس تاب جفای تو نیار و در خلق کاش میداد من صبر و تحمل دل داستان شب بچران تو ز هیچ میرس</p>
	<p>کعبه تو نموده پیش نباشد کشفی</p>

	سکین عیش و طرب شاه جهان آباد است	
<p>همچو شمشاد بلند از لقمه فریاد است طبع خوزیر که مائل بشکار افتاد است آنکه این روی چو مر را بتو کافور است چشم خو خوار تو تا در گرد بیداد است ز زمین تا فلک ز دست تو در یاد است چه توان کرد غم عشق تو مادر زاد است حسن و حسن است که از روزگار آزاد است</p>		<p>تا که از تو بخواه این قامت موزون و است طائران حرم آلوده بخون بال میرند خالبا در پی آزار مسلمانان بود عالمی بر سر کوی تو بخون غلطان است قدسیان هم ز جفای تو بجان آمده اند و در ازل مهر ترا در دلم انداخته قضا نه ترا چاره جور و نه مرا حلیه ز صبر</p>
	<p>کشفیا دوش بن روح فغانی می گفت که بشهر سخن امروز خلیل استاد است</p>	
<p>مژده و سسل برغان چمن با یک گفت مژده بابل شور و چمن با یک گفت زرد با فاخته سوخته رخ با یک گفت این سخن را بغزالان عشق با یک گفت با گل و لاله و نسیمین با یک گفت نکته از من بهر لطیفان مین با یک گفت مظهر با لقمه بقانون کهن با یک گفت</p>		<p>جوش ز فصل گل از باغ سخن با یک گفت شاه گل چمن جلوه فروش است بنا سر و دم بر لب جو قامت موزون و فرشت سنبلیله از جوش هوا شک فشان با یک گفت حال ایوی مرغان قفس را ای با و شب از طرف چمن بوی کسی می آید قفسهای تو باز مرز خوش جوش ز نم</p>

<p>نظر لطف بفرماید بود شیرین را صبحدم نغمه منصور ز زنجیرش ازین</p>	<p>این زمان قصه تل ایمن بایگفت اشب این واقعه بادار و سن بایگفت</p>
<p>لکن تو باز عثمان میکش از سر کشفی</p>	<p>دعوت من بحسان وطن بایگفت</p>
<p>پشت پریش گلگون جوان نگار گشت شکست عهد وفا باز بست با شکست هنوز از گل شکفته ات خبر نبود تو چون شدی بچمن آب شد گل از شریم بشهر از غم من جابجا حکایتهاست کرامت بت من بین که از پرستش او</p>	<p>عنان صبر دل پیروز رفت از دست مگر زلف خود آموخته است بخت تو بی خبر ز خودی عالمی بوی توست به پیش قد تو سر و سیه ز پادشست مرا غم این که خبر نیست از منت ایست بیک کرشمه شود عالمی خدای پرست</p>
<p>چگونه از دل کشفی بر رود که قضا سرشت مهر ترا در دلش برود ز آ</p>	<p></p>
<p>لب شکریت بجام رقیب است سر شام در سن زلش رفت بهسم مگر در حیان چون شب تیره روزم بچنگ با کس نیست او چون من نشیند بمصل تو نفس لب او</p>	<p>می زند گاسنه بجام رقیب است به از صبح اقبال شام رقیب است که آن ماه خورشید بایم رقیب است که شهباز من صید دام رقیب است لکن سعادت بت نام رقیب است</p>

اجل بیدار مژده از زفر گاسی شوی چون بار است کیشان لعل	بمن باز وصلش پیام رقیب است که در کویت اکنون مقام رقیب است
من از طراز او کشفی می شناسم که بر غم این خسته رام رقیب است	
محبتی که از دمانست و دمان نیست سیلاب شکم ز شطردین حیران چون گرده خورشید که در ابر درخشد سوز جگر سوخت گفتن نتوانم گل کرد خط از حارص و رنگ بهمان در خلوت وصل تو ز حیرت دل بیتاب دل در طلب وصل تو چون لعل تصویر	زمین نقطه موهوم نشانست و نشان نیست چون قلم تصویر روانست و روان نیست دراغ دلم از سینه حیا نیست عیان نیست چون شمع زبان گرم بیانست و بیان نیست در گلشن حسن تو خزانست و خزان نیست چون سسل تصویر تپانست و تپان نیست از غم همه تن صرف فغانست و فغان نیست
گشفتی جو حزن عشق ز روی تو بودیت این شک مجیب تو بهمانست و بهمان نیست	
خونین جگر بیاع که هر خنجر گل است مارا بسینه از نفس چید میش نیست یارب فرشته است ندانیم یاری تو آن گلی بهند که هر یار چنار است	گریک بگری اثر آه طبل است آن گل سنور بر سناز و مجمل است این نازنین که تا کمر افکنده کاگل است پیوسته تیغ خواه ز خوابان کاگل است

افسردگی زحمت که اشد بزم دست شاید فدایی بدم کار زلفت است	نی نغمه رباب نه نفس بزم دست کز نامش رسیده بر افلاک غفلت
کشتی بدست من چه عصای تو گل	کشتی لغز از بوس قدم استقامت
از کسی مرغ ای دل مشرب صفا نیست بر جمال تابانش رخصت نگاهم نیست آتش از لب تیغیش عالمی بخون غلطید آنکه از رخ خویش جابجا حکایت هست هر زمان چرمی پر سی عاشق جفاش را بست بزن ای شیخ نقش کشته خود را	جلوه بتان بنگر مظهر خدا نیست پیش شوکت شاهی رتبه گدا نیست کوی آن سگم نیست دشت کربلا نیست آفت دل و نیم شیخ بی وفا نیست بندۀ بلا نوشی زار و مبتلا نیست در طریق محبوبان رسم خون بهای نیست
کشت آن فادشمن عاشق فدائی را کشفی اما شاکن حال آشنای نیست	
بجو من جودی واه کشیدن آموخت دوسه روز است که آن شیخ پر چون گدا هان گر مایل رخسار گل اندامی گشت بسمل تیغ گناه که شد دامن ناز چی کار که قداست که از کثرت شوق	آن پری این همه از آینه دیدن آموخت دست بر سر زدن جامه دیدن آموخت که دلش خون شد و از دیده چکید آموخت که چو من بر سر هر کوچه پیدان آموخت جابجا چون من دیوانه دو دیدن آموخت

لعل کار کانی
بسی غرض از
نقش کشته خود را

<p>بیچکد از گل پژمرده لوزاری دل</p>	<p>ز گلش از عارض چون لاله پریدن خجسته</p>
<p>از طغیان غم عشق بپر عشوه فروش</p>	<p>کشتنی آن شوخ برادر تو رسیدن خجسته</p>
<p>سرو کارم بیاری پر فنی افتاد قیامت ترا آمد دل ز دست غم بخون خود مگر بستم بیار اید رقیب ز دست آن لطف خیرا حکومیم با تو ای انصاف دشمن چه بگویم تو در خانه اغیار طح جلسه افکنان امیری جز تو کافور نیست شهر فاکیشا نمکان ز نادک شیرین نمی گردیده ام آب</p>	<p>من آن شوخ بدخبر چه بادا باد قیامت بر باد و هوای تیغ آن جلاد قیامت من چاک جگر چون شانه شمشاد قیامت رود بر غیر لطف بر من این میداد قیامت من از خصمه هر شب ناله و فریاد قیامت بگو از دست جورت از که خواهم داد قیامت من بر سر زدن در ماتم فریاد قیامت</p>
<p>نظر کن جوش حرمانم که هم در فصل گل کشتنی</p>	<p>نشده و اغنیه این خاطر ناشاد قیامت</p>
<p>صدای ماتم و فسر یاد پایبامی هست لجابر هم جگر پاره پاره رایا رب انیس و هدم من بی تو در شجبتان بهر کجا که برم خویش را از بیتابی ز اتفاق بجای افتاده ام که در آن</p>	<p>بگو چه تو بجز گوشه کربلائی هست بهر طرف که نگه میکنم بلائی هست دل ستم زده و آه نارسائی هست بلائی تازه بعشق تو در حقائی هست منو منی ز رفیق نه آشنائی هست</p>

من از این همه بلبل بهیروزا بے گل	نذیرہ کہ ہر یار میرزا کی بہت
بحال کشفی دل خستہ رحم باید کرد	غریب بیکس و بی برگ و بینوا کی بہت
برین معنی دل شیدا گواہ ست کہ اشب آستین زد بر چرخ نباشد بر عذارش سبز خط نہ تنہا مھنہ دارد دل غر دل ز رخسارت امید بوسہ تا چند از بہای سسی مالیدہ گل کرد	کہ از زلف بتان وزم سیاہ ست کہ چون پروانہ احوالم تباہ ست گریبان گیر رویش و دواہ ست ز رویش پر کلفت رخسار ماہ ست بفرما از لب خود نیست یا بہت کہ یار از کشتن مرغ سر خواہ ست
نگاہ لطف بر کشفی ضرورت	کہ این سکین گدای چون شاہ ست
نہ ہمین دیدہ دل جو تا شای تو بہت از خرام تو بھر گام قیامت بر بہت تہ میفرزد می نامن محزون شین بہتر تاراج کہ دامن یکسہ نرزدہ منکر از قتل مشوا کی بت بد خو کہ ہنوز گشت ہر شدہ آزاد برام تو اسیر	عالمی بی خبر از خود تمنای تو بہت فتنہ روز جزا قیامت عنای تو بہت صد بلا بر سرم اموز ز بالای تو بہت تشنہ خون کہ این ز گرس شہلا پی تو بہت خون من جانی خازن کف پای تو بہت داور و گیر عجب از زلف چلیا پی تو بہت

سکه
آهسته بآهسته از کنار
دو کی قدش بپا زدند

این قدر سنگ آهسته بیندازای شوخ	رحم کن رحم که آخردل من جای است
آهستین خوش سیر در جهان افشانند کشفیا این اثر بهمت والای تو هست	
چون گل تمام بام و دربار من شکفت پرورده ام بخون دل آن سحر ناز را حسن بهتان بر تو خسار آن پرست شد لاله زار کوچه ز خون فدا لایان من آبیار گلشن حسن نبوده ام آخر بحر من آن درین بسته گشت و	این گل زلفین دیده خونبار من شکفت مخل قدش چو لاله زگر دار من شکفت هر جا که گل شکفت ز گلزار من شکفت خوش گلشنی ز تیغ مستگار من شکفت گل گل رخت ز گریه سرشار من شکفت نوغجه ز آه هوا دار من شکفت
کشفی درین زمین که بود رشک لاله زار گلها ز دست کک کهر بار من شکفت	
هنگام فراق یار جانیت ناگاه روده دل ز دستم از تیغ نگاه یار مردن بر من بودت عتاب ای دوک خون دل عاشق بلا کش لعل لب روح پرور تو	یا وقت و دل ز ننگانیت زلفش که بلای ناگهانیت خوشر ز حساب جادوایت بر غیر همیشه محرابانیت پیش تو شراب او غوایت برای همیشه دو جهانیت

گل کرد هوای لاله رویان این فصل بهار و تو بزمی تیری که عجبای دل نشیند	از چهره من که زعفرانیت و اعظم برو این چه بدگمانیت از ناوک غنچه غلامیت
	کشفی بخیال مطرب دمی خوش باشش که عالم جو نیست
اشب طرف دل رخ آن آفت نجات شوخی که تراود و نگاهش همه شوخی تا شد سفری از بزم آن جان تماشا تا دید برف ناوک در گمان تو شد دل از خط تو روحیان بسر لاله میداده خوش تازه نهال آمده از مرغ جهان امروز که برف کله از ناز شکسته صد حسرت و اندوه تراود و نگاهم افتاد بخان کارمن از خصم جهان رفت است که آبی سیرابی روح تننا	یاران نظری معرکه ماه و کتان است دل سخن کن عشاق جهان است نه است صد قافله اشک غم از دیده رو است ابردی کج از ناز که شیخ کرده نکات حرفیست که در گفشن حسن تو خوش است شیخ محل تر فیه تو یا سرور و نه است بر قتل که شید ز جفا گرم عنایت حال دل شیدا همه ناگفته عیان است آن شبح پری چهره بکام و گران است جاست بلبل و دیده بجزرت نگران است
	پیدا است ز آشفته سربهای تو کشفی کمین دل که تو داری گرو زلف بتان

<p>فی لیح فراق و نه تنهای صالت بحث و مهنت مورد صدقال و مقال قدر تو بود تحمل جنان یا الف جان تشبیه رخ و زلف تو بالاد و سنبلی تا لعل شکر خاکشائے بجوابم از یاد مصائب غم غاطر نشود و ا ای مهنفس یافه در اروسه خود گیر عشق است که در معرکه شرکت پسندد چون تار نظر شد تن کا هدیه بجزان</p>	<p>امروز گویای دل دیوانه چه حال است در وصف لب لعل خوش طالع لال است یا معرکه بر حسب ز دیوان کمال است اگر بپسند انصاف و مفرض محال است چون شمع زبانه مبه تن صرف سواست شادابی گلزار من از باد شمال است از به چو منی ترک بستن این چه خیال است از بهر تو در دیده و دل جنگ جدال است یا بنگر بهم بر کمر دین و بال است</p>
<p>تصویر خیزین میچکد از خانه کشفی کز میجر کف نفس نوزان سحر ملالت</p>	
<p>امشب از لطف هم زبان من است گل و دیش که همچو لاله دمیست گوش کن جایجا حکایتهاست سرگذشت فراق هیچ پیر من بهدم و بهمنشین من کس نیست در فراق تو دم شمار ییاست</p>	<p>آن پری همسره که جان من است اثر چشم خون فشان من است سر بر کوه داستان من است دفتر شکوه بر زبان من است غیر این دل که مهر بان من است اجل امروز با سپان من است</p>

بی تو یک دم نمیتوانم زیست از چه یار یکسر بخونم بست صحبت کس بمن نیاید در است	وعده وصل حذر جان منست آنکه جان من و جهان من است فقط این خشم فلان جان منست
راز دل فاش میشود کشفی گوش همایه یزغان من است	
شوخی که بلا عیقل و دین است تصویر خیال آن پر پرو صد زهر بلا بکام من ریخت گفتم که جفا و جور تا چند گل کرد که دل بسیه است زنگی بچه جش نزاد رخسار تو رشک لاله و گل در عشق تو کرد راز من فاش از فیض لب تو زنده بمانم	غارت گر جان و دل همین است تسکین ده خاطر زین است آن لعل که رشک انگبین است گفتا که سزای عشق نیست آن دشمن جان که در کین است خال ته زلف عنبر برین است نازک بدنت زیاسمین است خونم که طراز آستین است تا نام سحر بر زمین است
اسیر ترسم از خود دارد کشفی که غلام کست برین است	
دل بسیه ام مشب گرم بقرار بیت بی تو جان ملیک آرد قنم شکار بیت	

<p>حال ندارد دل یکیک نه فاش خاک کرد از سرشک گلگونم دامم جگر گون شد عیش و غم درین عالم نبرد و نوا مفتاد غصه فراق اشب عرصه تنگ برین کرد من هم از حسارت با سینه را سپردم</p>	<p>دم بسینه دزدیدن شکر را ز دار بست یک نظر تماشا کن این چه شکبار بست گاه عشرت در حمت گاه آه زار بست ای اصل کجایی تو جای شکبار بست تا نشان ترگانش صرفی حکما بست</p>
<p>یا راز جفا گشت کشفیا شکایت صیت این بشعر محبوبان رسم و راه یار بست</p>	
<p>آتشین جلوه آن عارض تا نام سوخت انچه آید بر من همه از دست منست لب من تالاب جان بخش نگارم رسید عاقبت سوز جگر کار بجای رساند عکس خسارت تو از پرده در افتاد بل بسکه از سوز درون بسینه چو دگر گشت تاب نظاره این حسن خدا داد گشت از تماشای کل دلا و سرین گشت</p>	<p>شعله از سینه من جوشن دو جانم سوخت دود آه جگر م حیب و گریه نام سوخت حسرت بوسه آن لعل بر شانه سوخت که برین حال خراجم دل جانانم سوخت آه این آتش بی دود تو پنهانم سوخت اشکم از دیده فرو داد و نام سوخت نظری بر گل خسارت تو در گام سوخت بچمن ز فرمه مرغ گلستانم سوخت</p>
<p>کشفیا جلوه آن بچرخه باده فروخت آتشم بر سر تقوی زود ایمانم سوخت</p>	

<p>آتش عشق تو افروخت دل جانم خست استین سوزد اگر پاک کیم اشک چشم نیست بر گوشت شهیدان بلا نور چرخ بخست حرف زدن ناز فسون سازند هیچ معلوم نشد عشق که افتاد بیل نشان کرد بخورشید جمال تو نگاه آتش افتاد بجان از قد اکش بارت بسر وقت من آن معجزه برق نزاد</p>	<p>شعله از خانه من سر زد و سامانم خست آب آتش صفت این دیده گر یا خیم جگر از نیرگی شام غم سیریا غم خست ذوق شیرین سخن آن لب خندانم خست چون سپهر شب و این غم بنیانم خست گر می حسن گلو سوز تو مرا غم خست آتشین نخل تو چون سر در چاهانم خست آواز ناز چنان گرم که ایامم خست</p>
<p>در دل چند کنی ضبط نفس کن کشتی بشعله آه تو چون شمع رگ جانم خست</p>	
<p>تا بر خسار چو گل زلف سیاه تاب گرفت دل آن عارض چون ماه نظر دارد نخل حسن تو باین دیده تر پروردم غیر ازین نیست علاجی من سودائی را گو بنیالاد بر سر من عکس فکسند واسم از اشک که مثل گل تر ز کین شد خون من جای حنا زین کف پای تو باد</p>	<p>این پروان بر دل صورت سیاه گرفت این کمان عادت همیشه جنتاب گرفت تیغ از خون من خسته جگر آب گرفت بوشه از لعل لب شربت عذاب گرفت چشم مخمور تو تا رنگ می تاب گرفت جلوه لعل خوشایین در شاه آب گرفت چشم از غمزه بخت شجر تصاب گرفت</p>

لعل در دست
بجای جانم خست

آن پری تپهره چو بر عزم سفر بست کمر	در بغل سینه زرد این دل بیتا گرفت
خنده بر ساده دلیهای تو آید کشفی	آشب وصل است و ترا اول شب طرب گرفت
نه همین در غمت این آه شر بر بارم خست بزمست از جوش قریبان بیله و پر شد تا در گراف ز تقوی ز زخم پیش کش ای جوان پیرو دساله مسلمان کردی تا نشان از من غمدیده ماند بهمان نیست باقی ز تنم حرکت خاکی امروز موسمی نیست درین کلبه احزان آشب گشت آزرده زمین در بر اغیار خست	مانده نیم شبی گریه سرش ارم خست حسن بی پرده باین گرمی بازارم خست خرقه ز بدن آن دلبر میخوارم خست عاقبت سلسله زلف تو ز نارم خست آتشین جلوه آن یاربست کارم خست یار باین مشعله کدامت کرد کارم خست در دهنهای و غمهای شب تا روم خست شکوه از غیر دارم که همان یارم خست
کشفی از بر سر موسی تو تراود غم عشق	بازت ای خانه خراب این بهر انکارم خست
یا قدرت سر و گلشن جانست خط سیرست زب خسارت زلف بر عارض من سیت دم حسرت از لبش شکر ریزد	یا صنوبر بشکل انسانست یا ز سرین و سیده و پاجانست کلف و می ماقه تابانست این دهن پاکر شکرستانست

<p>او زنگ چشم گریان است خیر این دل که در میدان است دامم چاک تا گریبان است تن زارم مگر نیستان است تا سحر بچشم همسان است آن پری یار با قیاس است العسل تو ابرو میان است</p>	<p>جیب دامن که بچو لاله گفت هر ف ناو که نگاه تو شد این گل تازه از جنون گل کرد ناله فی تراود از زرگ و پله دل زارم بزم یار امشب دارم از غصه بر غلو خنجر از دهن در سخن ببارد</p>
	<p>شانه ات میکشد دل کشفی تار زلف تو یارک جان است</p>
<p>عیسی تر ز دوزخ سخن کرد من اینست یا سترن باغ ارم با من اینست بلبل کند اقوا که ز گنجین چمن اینست این عسل لبست با کیمین من اینست کو بیت نتوان گفت شهیدان من اینست من بروم از خویش اگر اهل من اینست</p>	<p>بلبل نرو و طرقت چمن گردان نیست باشد بدن نرم تو یا بر گرسنگی تر دنگ گل و سرن ز سر پای تو گل کرد این قامت و عنای تو با سر و گلستان هر گوشه بکوی تو بود مشتاق عشاق نظاره بزم تو بود محو تا شام</p>
	<p>هند و بچه ز درم دین دل کشفی ز ناز بجان بپندم اگر بر من اینست</p>

<p>بی تو امشب که دل آلوده با فغان است حرف ناگفته مطلب زنگاهم داند سبق محروم نماید زداد استادش تاله دهر تو از دل همه روز خن سیند نگه ناز تو بینای دل شیدا کرد کثرت گریه گلوگیر شد از شدت غم</p>	<p>تاله با عرش برین مست مگر میان است غمزه از صحبت چشم تو نمندان شده است تشنه خون من برین فضل دبستان است از صغیر غمت این مرغ خوش الحان شده است بنگر از چشم تو این کار نمایان شده است قطره اشک را گوی گریان شده است</p>
<p>دراغ داغ است سداپی من از غم کشفی تم از سوز جگر سرور را غان شده است</p>	
<p>امشب شب صال باه فغان گذشت از کار و بار هر دو جهان میتوان گذشت قرص صباخ آن همه نامحسوسان گذشت هر لحظه می رود بجاالت ز دست خط بر نقش او ز گریه کس چشم تر نکرد مشکل که بی حال تو یک لحظه گذرد بر جاست پای صبر بنور آفتابان که بود خواه از وفا کرم کن خواه از جفا کش</p>	<p>چون بگذرد فراق که مسلم جهان گذشت لکین خیال یار که نتوان از ان گذشت هر چند ناله های من از آسمان گذشت آن صدمه که بر گل تر از خزان گذشت بیچاره عاشقی که بگویت ز جان گذشت آسان بود ز ز فوس که جادو ان گذشت در عشق اگر چه کار و دم از استخوان گذشت دیوانه تو از سر سود و زیان گذشت</p>
<p>گاهی ز رفت نام خندار زبان من</p>	

کشفی تمام سر بیاد بتان گذشت	
<p>این بحر تو یا باد لم از مرگ پیاست این عارض تا بان تو یا باد تمامست حرف و همت در نظم جای کلامست بی باده نظر بر رخ دلدار حرامست عیشست مرا بنده و اقبال غلامست دزدان زدنی نیست که این خوره خامست</p>	<p>چنگام و دایع تو بجان کار تمامست از عکس حیات همه نورست بعالم پیدا بود راه سخن از دهن تنگ بسا قی تو بدیده جام که در مذمت نزان ابرست و هوا سطریم می یار در آغوش بی حرفه بود میل باین فصل پر زیاده</p>
	کشفی نمکند و عده و فغان بت عیار بیجا طبع خام تو بر عده شامست
<p>تا صبح چو شمعم چیدن صدف باست پاس ادب عشق تو اقم قبل باست تیغ نکه ناز تو هم مرتبه دانست صبح طرب وصل تو عید رمضانست یا ناز شب بیکر که از منهنسانست بی صرفه چلویم که چنین است چنانست بی فی غلطست اینکه نه نیست نیست یا نکه که نه نیست نه نیست نه نیست</p>	<p>اشب که دل از سوز جگر گرم فغانست گاهی زود حسرت شکایت بزبانست اول بسیر قل من افتاد درین بزم باشد شب قدر این شب حسابست بهر دو صفت آه سحرگاه بهجاست در حیطه فقر و غم به خیمه هجرانست بادام سیه چشم تو یا ز گس شهلا شوخی که بود آفت زین دل ایمانست</p>

	بنگر که دم باز پسین دیده کشتنی هر خطه برویت بچهره صرست نگر است	
نیلی رواق چرخ زنجبت سیاه است جز چشمم برهن تو بگوید نه کجاست دزدیده دیدن تو نهانی گواه کجاست این خنیا بسینه ز تیر نگاه کجاست امی دل هنوز ز تیر نگاهت بر آه کجاست خود گو که قتل چون من شدی گناه کجاست		امشب بر آسمان زرد و آه کجاست آن غمزه که شعله بازار دلبری است بشد فاش از کرشمه چشم تو راز عشق منکر مشوز کشتنم از چشم خود بهین در انتظار صبح دمید و کجاست پیش تو هست عذر گنه گر گناه من
	کشتنی غم بگردن خود بار نکند معلوم چه چکس نشد این دوا خواه کجاست	الظلم ان لا یدر الظلم ان لا یدر
این زلف تو یا سایه شبهای دراز است گلگون فرس ناز که گرم تنگ تار است بر نغمه که دارد بمباز ساز خجاست شاید قد سوزون کسی جلوه طراست عشق من و حسن تو که در نیاز و نیاز است تا بر رخ اغیار در لطف تو باز است ای روی تو یا ضربه عراب نماز است		این ز کس شهبای تو یا شعبده با است هر دم گل نومی شگفت بر روش دل مضطرب بسیر امشب که بطلای کشدم دل چون مصرع جریسته که نیز در جگر آه این شعبده حیرت که به چشم تماشا است بنگر که ز غیرت همه تن خسره بخونم هر دم ز ادب پیش تو در سجده رود دل

در مملکت حسن مسلم توشاهی است	خوبان جنگی لا بد رت روی نیاز است
کشفی بیکه تدبیر بر دیوان بسلاست	آن شوخ پری چهره دگر بر سر نهاد
<p>از خسار تو یا ایمنه روی بھار است تو الف و یکشش آه دل زار از رنگ رخ و زلف تو بار و مهر خوشبو من بچ نادم ز متلع خود و بوش افتاده نوک مژده نشتر برگ حبس عشق ست کرد عقد هر کار شود و یارب بھان میل بخوبان نکند کس آن کس که کند کشف سرا پرده همدار پرورده آغو مشن نگاه کرمت بود</p>	<p>این زلف تو یا سمره چشم شب بھار است یا مهر خنیا بان چنان یاف ریاست پرورده مگر از من و مشک تنار است این دل که نگه داشته ام هر نیاز است از ناخن تدبیر تو این زخمه نیاز است آن دل که دران عشق نباشد بھار است این حرف پس از مرگ بی نقش نیاز است دیدم که چه منصور کسرتن بسوزان است این دل که بهر تو ز بس زار و نیاز است</p>
یار بچه سان بگذرد و شب کشفی	هر دم غم بھران بدش دشمنه گذار است
<p>تا با تاج دل آن آفت و لای ز بھار است من ندانم چه شد امروز که از بھار دل چشمش آلوده جنگ ست خدایکند</p>	<p>خفته همراه قدش بر زده دامان بر بھار است ناله با آه بهیم دست گریبان بر بھار است از پی قتل که این بر کس قتل بر بھار است</p>

کفر زلفت تو نه تنها راه ایستادم چه بلا بردل شیدا شده نازل کن عشق هر قدم از روش نازد و لاله و گل	هر که رخسار ترا دید ز ایمان بر جاست سپارنداخته این رستم و ستان بر جاست از کد این چنین این شهر خدایان بر جاست
بعد غری تو ز کشفی چه خبر می پاست بیکسی بود که در کوی تو از جان بر جاست	
کی پای بر پای دیگر بر سر ایست آبی شده تا قصر قرارم بفرات گویی که کشایم در امید تو روزنه از یک نگه هست تو در هوش فداوم مخصوص بمن جور تو گردید و گرد از دور بیک غمزه ریا بد دل جان	بی تابی من این قدر از وعدۀ شام بنیاد صبور می همه بر طرف تمام است قربان تو بر گوی که آرزو ز کد است این گردش چشم تو مگر گردش جاست بر بر کس و ناکس نظر لطف تو عظام آن شوخ بری چهره ندانم که چه نام
تنها بود شیفه روی تو کشفی هر کس که ترا دید ز دل خاص غلام است	
شهر و شکوه عصاره شیرین بیان است آب حیات از آب حلیت حکایتی است پیکان گذار سینه بود هر خدنگ ناز از کادو آن مژده در دل ترا شهادت	قند مکر این لب شکر فشان است اعجاز صسوی سخن از زبان است تیری که بی خطا گذرد از کمان است نشر که تیلد برگ جان سنان است

آیا نشدین سخن از شایان

سلسله شعرهای گنجینه خاوار و درویش و امانی بان گویند که خوان جز بر طرف شایان نیست یعنی بجز این مدح است

<p>بار بهنوز جامی سخن در دهان شست و اعطای بر و بر و که غلط این گمان شست و در زبان پیرو جوانی است شست حرفی که جان نداد از آن بر زبان شست</p>	<p>میرفت از کلام تو حسرتی در آغوش حاشا که ترک عشق بگویم زو غلط و نپند افسانه و جابست لیلی زیاد رفت کلام ترا سرشت خدا از دم منسج</p>
<p>کشفی که میزد و گویا از دگر که چو سود امشب چو شمع تا بسحر میمان شست</p>	
<p>بنیاد صبر گریه سیلاب اده است نوار های خون رنگ جان کشاده است خلق در انتظار بدر سیتاده است امشب که این جفای تو هر دم زیاده است این سر که پیش راه تو ریخت نهاده است این جور و این جفا بتو ظالم داده است کارم به عشق بابت بد خو فباده است زاد که منع عشق کند لوح ساده است گویا که یار مهربان من شانه زاده است</p>	<p>از جوش اشک قصر دل از با فباده است این نشتر بنگاه که در دل فرو داده است تا چند این تغافل تا چند این خسرو در معرض قبول تو جایافت بر خیره اگر نه که پیشکش خنجر تو شد خیر از غرور حسن که تسلیم ناز کرد بینیم چگونه می شود انجم کارمن کز نیک بگری همه عشق است در ظهور این حسن این جمال نیز دبا بن آید</p>
<p>در هر زمین که طرح غزل انگلی خوش است کشفی که گمان سخت بدست کباده است</p>	

<p>نگردد از سحر پیدا علامت مبارک باد بار و از رویام دم گفتار از لبهای شیرین ز رفتن تو کرد دشت بریا تو خجسته من گویند دل ز ترک باد و فصل بهار تو خواهی باش در دل خواه چشم من ترک بتان اعظم چهره ز لیا از کنستان تو باشد سراپای تو بازار تماشا است بهر سو فتند با زمین خانه نیزد</p>	<p>شب بجزست یار و قیامت مگر با بهب آورد پیامت چکد شکر و شکر در هر گاه است قیامت هست هم زاد خرامت خدا دارد سلامت با کرامت نشد حاصل را غیب از زده است درون دیده دل شد سعادت نصیحت تا کجا کم کن ملامت بود صد یوسف مصری غلامت روح حسن خوبی شد زده است بیای گفت این حرفم بیامت</p>
<p>چه تاثیر است در شعر تو کشف همانا سحر باشد یا کرامت</p>	
<p>باز طرف کله آن طفل پر ز شوکت ناز که با می تراجم ز نفس نام گل کرد اولین اسب عشق تو من از بر کردم فصل گل کرد اسیران نفس از آرد</p>	<p>کلخ صیر دل بیتاب ز بنیاد شکست شیشه خاطر من از صدفه فرما شکست سالها بر سر من چو کبک است شکست جوش مرغان چمن نه صیاد شکست</p>

تلفظ شوکت
 یعنی کلاه
 و از خود شوکت

<p>تا و کمره چشمت دل فتح بگرفت خوش بگلزار کند فراغ و ز غم هر چهار مگر از جوهر فولاد خمیرم کردند دل که در سینه بتدوین برپسندیدم</p>	<p>بر سپاه دل جان و جگر افتاد شکست در نفس بابل پر پرغ چنین زاد شکست بر سر و گردن من خنجر جلا داد شکست گوینا بر برگ جان خنجر فولاد شکست</p>
<p>بیستون پاره شد از تاله زار تفتنی در گلهوی تو مگر قشیه فسر داد شکست</p>	
<p>یار بی مهر و بی وفا ایست نرسد ناله تالاب بر بامش چشم محموران پر یزدیا قامت چشم و زلف یار نمیت جان من بنشین خنجر سباهش ناز میبارد از سر پایش چون مراد میگفت از سر ناز تاب و طاقت مانند دل ناز اشکبار است از تمیدن دل اشکم از چشم دل روانه کند دل من خون شد و ز دیوه بخت</p>	<p>آنکه دل برد و لرزاید ایست از بخت نارسا ایست ز کس مست فتنه زاید ایست افت و فتنه و بلا ایست غرض ایست و مدح ایست بگردد پیش که یار ایست رنده بی برگ و بی نوا ایست نوبه از عشق اگر جفا ایست بهر این کاروان درانیت کشته ایست ناخدا ایست بگردد از چشم ما جفا ایست</p>

	<p>که نرسد که کیست سسکشی حال آن یار آشنا نیست</p>	
<p>نماز با عتاب و گرم کج او نیست ایچنین زد و بردش طربی فایده در بهار آرایش جوش خود نایبست در او اندازش طرفه میرزا نیست میروم بگوئی او قسمت از نایبست کی رسد بفریادم زور نارسان نیست ای بتان معاذ الله دعوی خدا نیست اندرم برو و اعطای این چه اثر نایبست از دوت منی خیزم پارسا شنا نیست این همه کمی مبی ثمره جدا نیست</p>	<p>نرسد خساریش مست در نایبست که ز لطف میخواند که بجوهر نیست استه مقابل و زلف شانه در دست گل کند ز رفتارش باغ باغ رعنائی جذبه تماشایش میکشد عنان دل نال از لب با مش باز پس فدا ضعف هر یک از شما داند مثل من گرنه حرف ترک محبوبان کی رسد گویان بر سرم زهر جالب سنگ و خشت می بارد آه و گریه و زاری ناله و فغان هر شب</p>	<p>نرسد خساریش مست در نایبست که ز لطف میخواند که بجوهر نیست استه مقابل و زلف شانه در دست گل کند ز رفتارش باغ باغ رعنائی جذبه تماشایش میکشد عنان دل نال از لب با مش باز پس فدا ضعف هر یک از شما داند مثل من گرنه حرف ترک محبوبان کی رسد گویان بر سرم زهر جالب سنگ و خشت می بارد آه و گریه و زاری ناله و فغان هر شب</p>
	<p>دل فدای محبوبان حریف من می شفی با چنین خوش اطواری لاف پارسا نیست</p>	
<p>چه جای شکوه غیرت یار شد باعث در توبه شکستن بهار شد باعث چگونه که دل بهیرا شد باعث</p>		<p>مرا بخوردن غم آن نگار شد باعث رسید فصل گل و سبزه جوش زد در باغ نمود این همه پیش تو بی وقاری گناه</p>

روایات

ایامی سرود قد گلزار شد باعث دراز دستی آن شهسوار شد باعث دگر نیست ساقی خسار شد باعث	کجا دماغ بگلشت باغ و حسین بخون پیدین بار بدشت بی تاب ز داشت طبع غیورم تحمل احسان
	چه شکوه از ستم یار سزگرم کشف که بر خرابی من روزگار شد باعث
شب صال چنین قصه و فساد باعث فغان وقت سحر ناله شبانه باعث چو یار در بر نیست این ترا باعث امید لطف از ان چشم جادو باعث تلاش محرو و وفا اندرین زاده باعث که آسود عبت میکشیم یا عبت	برو ز وصل لا آه عاشقانه باعث ز ضعف تالب بامت نیرسد فراد برو ز بجز مرانغم خوشی آید نگاه قهر ترا دوزخ گس محذور همیشه جور و جفا شد شعرا محبوبان اگر بعشق تو هم مبتلا شوی دهن
	چو یار هم سفر غیر میشود کشف دم و دراع ترا گریه بخود باعث
که نام پاک تو شد حرز جان من باعث بر آستان تو باشد مکان من باعث گذشت از فلک آه و فغان من باعث بلب رسیده ز اندوه جان من باعث	بگو چو سانج و دیر زبان من باعث خوش آن زمان که کشم خشت خویش باعث تو چاره ساز جهانی برس بفریادم منم غلام تو ای شاه دو جهان من باعث

<p>ز بافتادام و دشتگیر من نیست برم به پیش که از دست ناگهان یار مصیبتی که مرا هست جز تو نتوان گفت ز هر طرف بکسینم نشسته دشمن من</p>	<p>گرفته اندم دشمنان من یا غوث که جز تو نیست کسی مهربان من یا غوث درین زمانه توئی رازدان من یا غوث نگاه کن که توئی پاس بیان من یا غوث</p>
<p>کسی نمی شنود قصه دل کشف تو گوش کن بکرم وستان من یا غوث</p>	
<p>بر زبان ست هر زمان یا غوث بر تو پوشیده نیست راز و لم با که گویم غم نهفته خویش غوث اعظم بود سنگ سینه چشم من فسرش راه بغداد است شاهش امان برین لبه یاد گوش کن گوشش ناله زارم آستان تو سجده گاه منست</p>	<p>هست نام تو حسره ز جان یا غوث هم نماندانی و حیان یا غوث جز تو کس نیست راز دان یا غوث گفتم یاد تو چو سان یا غوث بمزار خودم رسان یا غوث گشته ام زار و ناتوان یا غوث دارم از غصه دستان یا غوث باشدم سر بر آسمان یا غوث</p>
<p>گشت ناست و طیفه کشنی هست و در دول و زبان یا غوث</p>	
<p>ای که سر حلقه ابدال جهانی یا غوث</p>	<p>هم خوانند ترا قطب زمانی یا غوث</p>

<p>من چو یوم که چنین سب چنان تران کی کجا وصف تو سنجید بسندان اولین و دانه عشق تو من بود کاشم قدسیان جمله زینجای جالستهند من برید تو ام از روز جزا باکم نیست بر ضمیر تو که آینه حق بینی باست شیء همه خوانند بجا جت پانچ</p>	<p>قطب ربانی و غوث صمدی یا غوث هر چه آید بگمان بر تر ازانی یا غوث من بعبه بان تو انجام تو دانی یا غوث لیعلم الله که توئی یوسف ثانی یا غوث داوود اگر کرمست خط لانی یا غوث شکشف شد همه سحر رهنانی یا غوث نام پاک بود در دزبان یا غوث</p>
<p>بنگر از پای درافتاد گدایت شنی دستگیر دو جهان شاه شهنای غوث</p>	
<p>من بنده تو ام ز من ای دلربا مرغ بر حال زار خسته دلان حمایت بر حسن چن دروزه نباید غور کرد شاداب کرده ام گل ویت آب چشم صد جرم دیده زرقیبان و سیاه الکون که خست بار دارم بزرگ عشق</p>	<p>ای پادشاه کوشر حسن از گدا مرغ دیگر ز ساکنان دیار بلا مرغ رفتم ز ریت ای صنیع بی نقاص مرغ عمد قدیم یاد کن ای آشنای مرغ بیجا است گفتن اینکه زایل خطای مرغ پند تو گوش اگر نکشم ناصحای مرغ</p>
<p>این آسیای حرج نماند بیکه ار از گردش زمانه دیگر کشف یا مرغ</p>	

من چو یوم که چنین سب چنان تران

<p>کی کجا بر شنا جو و جفا دار در دواج آفرای لی رحم رسم خیمه ها در دواج این قدر در کشور حسن جفا در دواج رسم و راه دلنوازی جابجا در دواج محنت و رنج و غم و درد و بلا در دواج جابجا بر عاشقان مهر و فدا در دواج</p>	<p>در جهان هر جا که می بینم و فدا دار در دواج شک خون از چشم بخش شهید خود بر دواج نیست ممکن یک نظر تظار و خزاوات از زمین سیندات کردی بخیر و قتل مهر اس دل میکشد شهر یکدیگر کوچه اش نعم ای بیخونی بینی که از خوابان بر</p>
	<p>گفت کشفی آنچه میگوئی غلط باشد غلط لطیف از معشوق بر عاشق کجا دارد دواج</p>
<p>حسن یک کرشمه بود دست آب صبح روشن شد این دقیقه از کتاب صبح چون گل شکفت غنچه دل از کتاب صبح شیرین بود بکام تنف غل ثراب صبح بر حسب گفت مطلع روشن جواب صبح این نکته شد پسند من از کتاب صبح زان سان که آفتاب کشاید کتاب صبح پیوسته نیز نرزه در موش خواب صبح</p>	<p>رسانده از جمال تو شد آفتاب صبح لبت دوده یار درخت از شبنم آن اطرز فیض صحبت روشن دلان کشود یار مغربیل صبوحی نمی کند ناله جمال خداداد آن پری مافی نراده را موس نور در سرت سن تو پرده از رخ چون ماه بر کشود طوره پاسبان سحر دیده منت</p>
	<p>کشفی سپیده دم چه بحراب رو نهاد</p>

	شد فتح باب سینه اش از فتح باب صبح	
<p>ایا گل دیگر شکفت از چمنستان صبح یا لب یا لب منت یا لب خندان صبح یا سمن و یا سمن برسته ز نشان صبح تا که بدر زد و پیکل پای ز دامان صبح و دم نزد پیش از محض درختان صبح ذات انکم بود گویی گریبان صبح</p>		<p>چهره یارست این یاخ تابان صبح لعل بر خشتانی است یا که حقین کین شیره جانست این یا بدن یار من یا رز آغوش من را هر دو خدانه شد آینه تهنات شد از رخ ما هم نخل دوده آه منست طره دستا شام</p>
	<p>گشته ناز و ادوا کشفی شیرین نو ببل یاغی است یا رخ خوشال محان صبح</p>	
<p>بشکفت لاله و سمن از شاخسار صبح بر من چها چار و دواز انتظار صبح عالم تمام مستظر کار و بار صبح کیمان بیک تیره رود روزگار صبح بر گردش فلک شده دار و مدار صبح از نور خود افاضه رفیع ست کار صبح</p>		<p>گل کرد از شکوفه مشرق بهار صبح جز دل نرا ندانیکه بهر دم تمام شب بر صبح شد و در سدا انجام کار صبح این روز و شب همیشه کم و بیش شود یا پنج شد زمانه مقدر ازین صبح رویشند لالان صبح گرفتند فضاها</p>
	<p>نور اسبان نیا هر و باطن برابرند کشفی همین لطیفه بود یادگار صبح</p>	

رواقی از کمال

<p>پیش ازین سرگزیدودان مبین در شمع کوی آن پیداوگر بزمگشت کربلاست با که گویم درد دل یارب که بشکل فاد حسن خوبان را بمنظر بنجدام قیمت افزون کرده ام از خود قانع ترا نیست خوبی منم در خور دیان چگل</p>	<p>صحبت آیند که دشت بن منم در شمع داد ازین نا آشنا فریاد ازین مغرور شمع مر چلین بی صبر آن ناز آفرین مغرور شمع چون تو کم دیدم جوان نازنین مغرور شمع گشت از عمر من آن بهر چنین مغرور شمع در جهان خیزد بی از هر زمین مغرور شمع</p>
<p>کشفیاد که بنودیم بر پرده کز نیست نور خانی مثل و در شمع چین مغرور شمع</p>	
<p>در کشید سرقصدت تا قای سخن لا ز نسبه شد دل جگر ملامت زار غم آه هم ز دل چو شعله کشد بر آسمان عالم بخون تمیده دست جفا می نیست پیچیده حسرت لب لبعل که در جگر چون گل نمود عکس برین نگین</p>	<p>افراشتم ز آه جگر گون لوائی سخن از سینه ام چو شمع کشد سر بلوی سخن تا دیده ام در آن کف رنگین صای سخن یارب که کرد زین کف خود خای سخن تا جوش زد ز دیده دل بوجهای سخن شد جامه من بر او قبای سخن</p>
<p>کشتی از و در طلب خون بها کن بست آن برین خون تو آه خای سخن</p>	
<p>این قدر که در آن شه خوابان ستان</p>	<p>که شود دست بدلان گر میان ستان</p>

<p>عاقبت میشود از کرده ایشان گستاخ آن چنان آمده آن سر درازان گستاخ عند لیبی که در آمد بگستاخ گستاخ همچو مخنون تو کن سیر یا گستاخ صحبت غیر نمودست بدیشان گستاخ</p>	<p>جان من این بگستاخ بجز کار بد باشد کرد با مال هزاران سر عشاق بگستاخ چون من بر زده در از نظر گل فستاد عاقبت شهره بدیوانگی ای دل کوی بیش ازین یار من این بگستاخ نبو</p>
<p>کشفی آن شوخ چوین تازه غزل هفا کرد گفت از ناز که اینست غوغا خوان گستاخ</p>	
<p>بجز که چهارفت بخونین کفنی چست دیدم که همان یک سخنست و دینی چند گل کرد ز غل قدر عشا چمی چند جمعند کجوبست که پریشان طنی چند یار بچشم کب من و ناوک فکنی چند شد چاک ز دست ستمت پری چند هر چند که در کسبه خود داشت فنی چند</p>	<p>بر خاک تپانست ز تیغ تو تی چست در کعبه و محانه حدیث بزبان است هر گوشه ز رفتار تو گلزار تماشا است چون زلف تو یکسر همه آشفته حواس خوبان بی قتل من شورین فتادند تنها نه من از خنده کسسم پاره گریبان دل در طلب وصل تخی کاسه برآمد</p>
<p>تعلی به کسش خصمه بحسد آن تو کشفی دارد هوس از لعل تو شیرین بخی چند</p>	
<p>تیغ در دست و برج طرف نقابی دارد</p>	<p>آنکه از قتل من خسته حجاب دارد</p>

از لیل الدال الیحد

<p>فخته دایر سرم از دست دل شیرفت انگه شب تاب سحر زینت آغو شم بود دل رسوا شده از سینه در بایزد جز من زار که غم بکل ناز تو باد پیچم از کشاکش عرصه محشر غم نیست دل بی تاب که از آتش بید و تو خست جز من نرفته بجز در غم عشقت چون شمع</p>	<p>و شمنی با من این خانه خرابی دارد با من امروز سر ناز و دست با می دارد جانم از دست تو هر لحظه عذاب می دارد هر کسی روز جزا با تو حساب دارد عاقبت عشق بیان حسن با می دارد هر نفس جان مرا در تب آسب دارد که دل سوخته و چشم بر آب دارد</p>
<p>قصه کوتاه دی بر سر بالین نشین کشفی / امشب نفسی یار کاسب دارد</p>	
<p>هر آفتی که برین جسم زار می آید چرا بان بت بی جسم عشق و زینت ز گرد و ره اثر خون کشگان پدیدست زدوری گل تر که کم کنای می بلبل مهنوز غلغلۀ عشق کو کهن باقیست دل از نشاط که در پیرهن مشکینج</p>	<p>ز گیه و دار دل بی فساد می آید همین خیال میل با بر سر می آید در کفیل که آن شهسوار می آید بصبر باش که ضل بجز ساری آید صدای درد که از کو به ساری آید ز چرخ و شنبه ز کوی یاری آید</p>
<p>جزین که بلبل وستان هرای در دست ز خوشنوا کی کشفی چه کاری آید</p>	

<p>گوی در آن پری از خون من گلزار کرد آخر ای بد خود دل سخت تو شد رحم نشنا این خرابیه نه تنها بر سر من بسته و ای قسمت رخصت نظر از او را زد از خرم ناز بر باشد قیامت بر سرم این دل مشتاق دوش از غصه در رفت</p>	<p>انچه از دشمن نیاید حیف با من بایر کرد تا که امشب بخت خواب آلوده را بید کرد عشق خوابان پیش ازین هم بخت بید کرد گرچه تیر آه من صد رخته در دیوار کرد قلعه خوابیده را بیدار این قمار کرد از سر شب تا سحر نام ترا تکرار کرد</p>
<p>قطره خون گشته دل براه لشکر دید بخت هر چه با من کرد کشفی حسرت دیدار کرد</p>	
<p>حیا آن چشم فغان را زدین باز بیدار اگر سسل نماید جاده را آن تیز رفتار تماشا کن که قائم میشود بر ناز سبالم کجا کرد خم از بھر سلام کس که قدش تماشا می خوش را حاجی جز خود نمی نم چه تاثیرست یارب آن شمع غمناک</p>	<p>تفاضل گوش او را از شنیدن باز بیدار بشنوی سایه را از آرمیدن باز بیدار که دل اخوی گر مش از پندیدن باز بیدار غرور حسن سرکش از خمیدن باز بیدار که ضعفم تا بگویش از رسیدن باز بیدار که در گلشن صبار از دیدن باز بیدار</p>
<p>بهنگام وداعت ضبط کشفی را تماشا کن که چشم خویشان را از چکیدن باز بیدار</p>	
<p>از جمله کار عشق بجان خستیدار کرد</p>	<p>یارب ندامت این دل شدید چاکار کرد</p>

<p>این دل تمام عسیرم کجا رو بار کرد چون کرد هر چه با من دل خسته یار کرد ایم ای این چه یار بقا فلش کار کرد عشقم نگر که مشتهر روزگار کرد این عشوه نهفته عجب کارزار کرد عشق تو دوزم از همه یار و دیار کرد گل از سر شک خون همه باغ و دیار کرد از شام تا سحر دل من اظهار کرد</p>	<p>هر صبح و شام در طلب یار می رود الکون چنان کنم لبخه در انگوته جان بر لبم سیزد و پیر سیدال من حسن تو در زمانه چنان شهره داشت بی پرده غمزه تو بچنگ آمده و هر خطه ریخ بے وطنی مشک در چون گل تمام دامن جبینم شکفته شد برو عده شبانه آن یار بی وفا</p>
<p>فرمود چون بخت کشفی ز لطف یار بیچاره ز زنده داشت کیف جان نثار کرد</p>	<p>چند</p>
<p>بر کس که دید روی تو سوسم اشاره کرد لیکن دل تو سخت تر از سنگ خاره کرد طبع غیور محنت بجز بران گواره کرد قل مرا خدنگ نگاهش اجاره کرد آن متقی پسر چو بقتل استخاره کرد با و نبود آنچه دل سپیچکاره کرد</p>	<p>ز دیدن نگاه تو را ز استکاره کرد از کتراز من بدست را خد اشت سنت کش رقیب نکشتم برای وصل بزر صبر چاره نیست که از دفتر قضا ز نام من بکشتن عشاق ره نداد ردانه بار عشق تو بر دوش خود گرفت</p>
<p>آن شیخ باز تیر و کمان را کیف گرفت</p>	<p></p>

	کشتی عجب رخسار پاره پاره کرد	
<p>طرفه ایست اینک آتش را دوا میکنند چشم فشان بصر جان مردم تقاضا میکنند آنکه از لعل لبش کار مسجعا میکنند کی در اکرام بروی گداوان میکنند</p>	<p>گریه از سوز جگر صد شعله برپا میکنند غریه عیار نقد دل بود از دست من کاش بکندم باین فرسوده جان بدختر آنکه باشد بر سر اغاض از شایان هر</p>	
	<p>کی توان بهفت کشتی ناچرای در دل پیش مردم چشم تر بر خطه رسوا میکنند</p>	
<p>این کردلی نبود که آن یار کار کرد ای آه من غلام تو لطف کار کرد کرد آن قدر سینه که نتوان شمار کرد آن شمع شد زخمین آن بار بار کرد این کن کن کن که کرد من آن بکار کرد آخر دلم تراوه و ترکست یار کرد آشفته دانه زلف تو مشک تار کرد رحمی بحال من کرم کرد کار کرد</p>	<p>از تیر غم و سینه دل انگار کرد تأثیر کرده بدل سخت کافری در باب حرف مهر و وفا آن پری من کی باره بد زبانی کس در حساب نیست دل بلطف خوانده و آخر بخور دادند حرفی شنیده ام که ز جور و جنای پاد اندوهی حسرت من تو بوی نیافت کس اسد و مل پچو توئی بی وفای نبود</p>	
	<p>کشتی بخاوه سر بر یار و داده جان هر کس شنید گفت که مردانه کار کرد</p>	

<p>مهرت ای صمد بن ارمیا است که بود بهل از ناله فرو و اندو گل از رنگ گذشت یک کس از زمره مردان بجز ابات نامز نفس سوخته را طافت فسر یاد نامز می برم حسرت و در یاد دنیای همراه</p>	<p>همچنان در دوام مونس جان است که بود عشق و حسن من تو بود و چنان است که بود چشم محمود تو اندو با ده کشتان است که بود آه جانسوز جهان شعله فتا است که بود چشم امید را بهت مگر است که بود</p>
<p>کشفی از ار که کارش بخت افتاد است جان بلب داد و ناست بر با است که بود</p>	
<p>ترا ای جان جان از عالم استغنائی نرسید باین بهای شیرین باستانین تلکوتها ناین حسن و جمال نمکنت ای من بفرقت گنی با غیر از مهر و وفای من شکاستها مستم از ناز و دار این حسن و زافرونت بدانی که تو هم چون من شوی در عشق و چو</p>	<p>نمی زید ترا ای شیخ بی پروا نمی زید بشانت ای پری گفتار نازیبانی زید که میگوید ترا این ناز و استغنائی زید معاذ الله ترا این شکوه بیجانی زید بحالم این جفا ای دلبر رعنائی زید که این بی صرغی با عاشق نیدی زید</p>
<p>تغافل تا کجا کشفی بیان آمد ز جرات کنون غماض از حال گدا شایانی زید</p>	
<p>نترک چشم تو کند غارت ایمانی چند از خرامت چه بافته دو بالاشده است</p>	<p>کفر زلف تو بردین سلما نی چند به نشین و نشان آفت موردانی چند</p>

لب شیرین از من به بیم دل برد از سر پرده جانان اثری پدیدیت خوش بگلگشت چمن جلو طراوت نماز یادگار از گل وصل پسر عشقه فروش تا کجا بخیه زخم زخم دل پر خون را	خنده بر زخم جگر رنجیت نمکدانی چند طی درین مرحله کردیم سیاهی چند سر و نو خاسته رشک گلستانی چند ماند چون لاله بدل فراغ نمایانی چند سینه شد خانه ز بنور زیبکائی چند
کشتی اسلیم سخن زیر نگین ست ترا همه گوش اند بجزف تو سخندانی چند	
درد دیده ام از بهر تو در سینه چند خط است بر خسار تو یا کاتب قرت حاشا که بوی قلم زلف تو ماند ای کافر بکیش بگو کیش که دار از حلقه زلفت که بود طر فکست جان بردن ازین شیکار ازین شکل	وقت است اگر رنج نهائی تسبیح چند ز در برق لاله زریحان قتی چند هر چند ترا نشند ز سنبیل قلمی چند ویران شده از دست تو دیر و حرقی چند افقاده بدوش دل باوج و خجی چند یار بچشم یک دل بشید صمنی چند
خوبان بخدا پیش ازین بنده سازید بانی است درین کشتی بچاره دی چند	
زلف واکرده یار می آید باد آسے که دل نمیداند	بوی مشک تیار می آید الله الله گار می آید

سینه واکرده ترک مخورم	و ده چست خسار می آید
گرد و بارفتنه انگیزست	شاید آن شهسواری آید
پیش روی تو در حین گل تر	بنظر همچو خسار می آید
کشفیا عالم جوانی است توبه بشکن بچاره می آید	
باز از سفر اشب یار دلنواز آمد	مرد و زن دگانه را عمر رفته باز آمد
حسن آن پری سیکر طوبه گاه چهره است	شیخ بی حجاب من باز گرم ناز آمد
ترک چشم مخورش فتنه در کین ارد	آنکه بجهر خونریزم دست زنگار آمد
ناله بر بنی خیزد از لجم ضعیف اشب	جوش نا توانی سپرده از راز آمد
جذب دل شدید الی گذاردش کشفی باز از کنار اشب رفته بود باز آمد	
از سینه کسی اگر پیری داشته باشد	البتة بچشش نظری داشته باشد
آن کس که چو من کرد هفت سینه خود را	از تیر نگاهش خبر داشته باشد
گر برنگنی از رخ خود زلف نسبی را	شام غم ما هم سحری داشته باشد
هر کس که چو من در گردنم توان افتاد	حاشا که سری باد گری داشته باشد
کشفی پس مرگ از کیش عشق چه حاصل گر بایر بخاکم گذر سده داشته باشد	

<p>مگو که از سر کویت بهوش می آید چو فتنه است که به خانه در نظر داری شمسیم لف که امرو ز غبر افشان است بسینه آتش دل جوش زد که باز شب خند دل از نگه چشم سر خوشش که می بآب نشسته لب فاده است شمشیرت</p>	<p>کسی که میسر دوازده پوش می آید نگه ز چشم خوشنت باده نوش می آید که دل جوش جنون در جوشش می آید چو شمع آه جگر شعله پوش می آید پاله نوش دگر میسرش می آید که خون گشته نازت بهوش می آید</p>
<p>ز دست بچو خیزین میسر دل کشنی دمی که حرف داغت مگو پوش می آید</p>	
<p>کافری تیغ بگفت بر زده دامان آمد بغضب بسته کمر شیخ ستمگر آمد فتنه حشر که از خانه زمین است بلند کلفت از دل شده میسر که بختیاب</p>	<p>آفتی بر سر دین دل ایمان آمد زلف آشفته بنخ طره پریشان آمد آن بری چهره دگر بر سر جلال آمد بی تکلف بر سر مست خالوان آمد</p>
<p>آن بری دوش قدم از خانه بدر کشنی باز طرف جبین نوکی خندان آمد</p>	
<p>زلف تو سواد وطن کیست که داند این غمزه بر بزم بنسیاد دل داند در کوی تو بر خاک چو پهل که تالاست</p>	<p>ابر دنی تو بیت الحزن کیست که داند از زکس جادو فلک کیست که داند در خون همه رنگین کفن کیست که داند</p>

در هر قدم از خاک و دلا که در سیرین	این سروران از چمن کیست که داند
چون قند کرب لب شکر شکن کیست	شکر شکنی و بهن کیست که داند
پیدا نمود از دل گم گشته سرخس	افاده بجای و ذقن کیست که داند
دلخ اودن جان با حقن و جامه دریدن	
جز کشفی دیوانه فن کیست که داند	
شیرین قمان وصف کلام تو نویسند	جاد و سخنان نامه بنام تو نویسند
این مو قلمان بر ورق سنبل و ریحان	تعلیم خط غالیه قام تو نویسند
خویش جگر آن تو بعنوان تماشا	با خون دل و دیده سلام تو نویسند
باشد همه حصای تو گلزار قنار	جاد و ورقمان وصف کلام تو نویسند
این خانه بهالنت که صد خانه برآید	این حرف مراد در دایم تو نویسند
ایکاش خراخوش رقصان قسم عشق	بر صفا احلاص سلام تو نویسند
ارباب دعا بهر شفای دل کشفی	
آیات شفا جمله سلام تو نویسند	
بر دگر بوی این گل خندان نگیند	شکل پر پی بصورت انسان نگیند
و صفیه بان و خط لبش تا کجا کسب	بر من تنگ و حاشیه آن نگیند
از فکر من ز موی کمر عقده و آشف	بر معنی و قیوت با معان نگیند
بر خنده نهانی و دوزخ دیده دیدنش	دزدیده بیکدیگر و به بهان نگیند

<p>با چشم خور مصحف رخسار دینیت صد پاره گشت دل از خندنگ پری خان او در و لمن چه بلا در سپی بلا زین چشم دل چگونه توانم نگاه داشت</p>	<p>ایمان کنید تازه بقتل آن نگه کنید بر پاره نهاده پیس کمان نگه کنید زلف سیاه و کامل بچان نگه کنید علاز نگاه و جنبش مودگان نگه کنید</p>
<p>کشتنی بزرگ بسمل تصویر می تند این صفت را ب دیده حیران نگه کنید</p>	
<p>از ان دهن چو زلال سخن بر دهن بکشد بخاک نظره می گرد از ان دهن بکشد حلاوت و دم شیر یار را نازم چو شبی که بریزد زار عوان صبح چو شگفت نیست اگر گل تمام تر شد خون ز شرم عار من آن بخت گلشن خونی بجای سبزه گل دلاله برود از خاک</p>	<p>ز لبسته شهید بریزد ز شهد جان بکشد ز خاک تا که برود بر تا که جان بکشد که جای خون عسل از زخم شگفتان بکشد عرق از ان رخ چون گلان از ان بکشد ز غیرت رخ آن شک گلستان بکشد بزرگ خون عسری از شاخ اعدا بکشد سر شک خون اگر از چشم خون نشان بکشد</p>
<p>بیا و فعل شک بر آید پری کشتنی سخن چو شهید و شکر از لب دهن بکشد</p>	
<p>ز تیر غمزه کسی دل کجا نگه دارد هلاک بهمت آن عاشقم که شیخ صفت</p>	<p>که چشم پر فن او جا بجا بکشد اگر سرش بر آشد با بکشد</p>

بوسفان گل رخسار دلم نسیب آید همیشه از رنگ کویت سید لطف در است	درین چمن نفس خود صبا بگنجد دارد آتشناز گرم آتشنا بگنجد دارد
گفتنیست بکس از عاشقی کشفی بگو بچشم که این ماجرا بگنجد دارد	
نادر زن دل جنبش مرگان که باشد امروز حریفانه که زو بخبر بخونم بشکستن بیان نبود غم که غم نیست در هر قدم از خاک و دلا دوری مکان نشستم شده پامال ز دوستم کیست زو شعله رخسار که آتش بسزایا	خوزیز جگر غمزه فغان که باشد دستم بگلوئی که گریبان که باشد آن عهد شکن بر سر بیان که باشد این سرو خزان ز گلستان که باشد آلوده بخون گوشت دمان که باشد امشب تن من سر و چراغان که باشد
کشفی از تحیر مره بر سرمه نتواند این دیده ندانم که حیران باشد	
تو چون شمش شدی از دوستان من خواهی که گره و از حریفان چاره سازند و بچرخ نوای دردمن ببرد و فغان از برین گلشن بصحرای جنون از شمع دامن بکشد و شست	انیس در و دل غمخوار جان من خواهی درین شب بدم آه و فغان من خواهی بغیر از بلبلان بیدستان من خواهی درین دای زاریان بچنان من خواهی
فغانی یار بر دست در شبهای غم کشفی	

	باده و ناله دیگر نیز بان من که خوابد شد	
<p>بلبل سدره سبز جبرئیل خم گردد ز حسن و خوبی لعل لبست چه کم گردد که بر گل از قلم عسبرین رقم گردد چو زنگ عاشق دهنه دسبدم گردد درام شکل تو در دیده ترم گردد همیشه در دل من صورتت مستم گردد</p>	<p>دمی که تیغ جفا در کفش علم گردد ز پسته گریه خنده شکر افشانی بعا رضت خط نورسته آفتابان ماند ز عهد من بند بیان شکن فاشون خواب گردش آن چشم پر خسار تو ام بیاد روی تو بخت سانه در لبم دارم</p>	
	<p>ملوف کوی ترا هر چه کند کشفی چو بلبل که بگلزار صبحدم گردد</p>	
<p>پی خرابی و لعل بھانه می سازد حدیث زلف تو در دشبانه می سازد چه شد که طبع تو تنه پیمان می سازد که شیخ شمع بچنگ و چنان می سازد حدیف جور تو هر جا فسانه می سازد که میلش بگلستان ترانه می سازد</p>	<p>برای زلف تو مشاطه شانه می سازد دل کم که ذکر رخت روز باشد شمع ز حسن خلق تو هر جا رود حکایتها صدای نغمه مطرب پسر دین دل ظریف مرا هم برای عبرت غیر مگر گویند گل افتاده است فیهامی</p>	
	<p>چه دیده است زمانم که هر زمان کشفی نزدیده اشک جگر گون روانه می سازد</p>	

<p>دوش در سر مویش تازه ز سودای تو بود کاو کاوی عجیب از چشم تو جادو شد مثل گشت معصوم دل از غم بجز تو خراب اشتیاق تو نه تنها دل شیدا شد چه بلا بود که دوش از سر شتابم دم رفتار تو ای سرو خزان از نماز</p>	<p>تا سحر پیش نظر صورت زیبای تو بود پیمانی دیگر از زلف چلیپای تو بود آغز ای شوخ نه این منزل ما دانی بود دیده را هم بدم نفع تمنای تو بود چشم حسیت زده ام محو تماشای تو بود حشر بر پا بدم از قدر عنای تو بود</p>
	<p>گوینا صورت آینه چشم گشفتی تا دم باز پسین شکل لارای تو بود</p>
<p>پرده ز روی خویش مکرده کرد یار کرد دل به تبسم از کفسم برد که بد یار کرد باز بقتل من کمر بست که بست ایست جلوه کنان نه پیش من کفست یار کرد خاطر غم رسیده را خست که خست ایست آه ز خود مرا جدا ساخت ساخت یار کرد</p>	<p>راز نهفته بر ملا کرد که کرد یار کرد ناز بر پرده حبس کرد که کرد یار کرد شهره شهر و کوچه کرد که کرد یار کرد فتنه حشر را بسپارد که کرد یار کرد بر دل زارم این جفت کرد که کرد یار کرد با غم و درد آشنا کرد که کرد یار کرد</p>
	<p>گشفتی دل نگار را گشت که گشت یار کرد باز بلطف جان عطف کرد که کرد یار کرد</p>
<p>بس کن که خدنگ نگهت کار گرفتار</p>	<p>آن تیر که بر سینه زدی چسب گرفتار</p>

<p>با آتش تشنه سیده که در بال بر افتاد کز دیده سر شکم همه رنگین کهر افتاد یک قطره دل بود که از چشم ترافت از کشته بپای تو یکی بردگر افتاد بابا بچو منی هر که در افتاد بر افتاد</p>	<p>ما سوخته جانیم تو پروانه چو لاسی مژده نظر من گل رخسار که بود است در سینه بساطی من غنیمت جگری را تا غمزه جلا تو بر خاست بخور نه ز من کو چک بدال صفیر مغفام</p>
	<p>کشفی اشوی نیست درین برزه درانی چون بید نهال سختم بی شرف افتاد</p>
<p>امریغ هوا از شعله آهیم حریق بود دل از چه ذوق که بغایت عمیق بود بابا اگر چه عهد و وفایش و شوق بود آن مرغ دل که ساکن بیت العین بود این نو طهرین من که امی فریق بود آهیم که در غم تو رفیق شقیق بود</p>	<p>تنها سوخت هر که من هم طریق بود زلف تو باد عمده درازش که کشید بشکست همچو شیشه زنگ جلاخی بین خال میان ابرو جبانان صید کرد هرگز دلم بوی من و کافیه نکرد و دزد و زیاری دل بی صبر خویش را</p>
	<p>کشفی بشنیده ایم که از رام کعبه سبت غم سفید دیر برون از طریق بود</p>
<p>خون در جگر از ان لب همچو عقیق بود هوشم که از قدیم رفیق شقیق بود</p>	<p>تنهانه دل در ان چه غنیمت غریق بود در بزم آدمی چو حلقه برون در بانو</p>

<p>بد خلق کرد صحبت اختیارش ابرق تنها بکوچه غم و دروشم مرا گذاشت جمون عیث بسیر بیابان تنها کرد امشب بیاد ز گس شهلائی نیست بلی</p>	<p>آن نازنین و گریه جوان طلمون بود دل نام مشغلی که ز عسکر رفیق بود رفیق ز کوی یار برون از طریق بود چشمم حوچام و چشمک این چون حق بود</p>
<p>بابا فغانیم سخنی گفت شکیب از جاشدم که نکته بنایت رفیق بود</p>	
<p>ز تاب نور رخت آفتاب بگذرد پیاله از گلی تر هم اگر کند ساقی زبان زمان تن کا میدره ام بسوزد جگر کجا بدیده تر بهست تاب دیر است جگر همیشه بسوزست از ترش پاشش سواره گرم چنان میرود پیش پند بر قری که نویسند حال دل سوز</p>	<p>به پیش روی تو گل چمن گلان بگذرد لب چو شکر او از شراب بگذارد چو شمع در غمت از اضطراب بگذارد ز جلوت تو در آئینه آب بگذارد خدا کند دل پر از التماس بگذارد که از حرارت پایش رکاب بگذارد درق درق هر بسوزد کتاب بگذارد</p>
<p>کجا بان رخ نوی کوه میرسد کشفی هزار بار اگر ما هستاب بگذارد</p>	
<p>طفلی که مشق شیوه بید او میکنند مه با کتکان و شمع بر پروانه هم نکرد</p>	<p>این پیشه را برای من ایجا میکنند آن شیخ آنچه با من ناست او میکنند</p>

<p>آن کس که طایران جرم را کند شکا سازد بجا نهم آن مرده های ستان فوش یار بچه فست بهیت که آن شیخ بد مزاج از بھر کشته نم نگه عیش سب از را</p>	<p>کی مرغ دل زربش خود آزا میکند بارگ برانچه لشکر رضا میکند نادیده جرم سبیده بشاید میکند هر دم اشاره غنمه و حلا میکند</p>
<p>کشفی کموی چو غسانی که عاشقم این حال خود ز طور تو فسر باید میکند</p>	
<p>دوش آن مر پاره زیب کوشه باکم بود میرد از سایم امروز تا فرسنگها هفتشین برگو که آن نامهربان با دشمنی شب نمیدانم که یارب این دل شاق را دوش چون لعل تپان دل بود در پیکان نامد رانا خوانده زو پر روی قاصد از زب</p>	<p>از سر شب تا سحر بدست از جام که بود شب نمیدانم که آن آلود جام جان اکم بود همزمان با غیر در محض بستانم که بود این قدر بطاقتی از ذوق پیغام که بود خار در پیراهن از اندام گلخام که بود من نمیدانم که بر حیوان خط نام که بود</p>
<p>که ز در نا خانه که از خانه تاجر میشدی کشفیا این خطر اب ز وعده شام که بود</p>	
<p>بازم بفضل گل بو س کاتم زده شد ساقی بیا که تو شکستم بفضل گل قاصد رسید و از گرم یار مرده داد</p>	<p>سیلیم شاد بران گل ندام تازه شد دیرینه انقستم می و جام تازه شد دل را هوای وصل زینت تازه شد</p>

<p>کردی بجام من عوض بوی حبت بد پاریه بود قصه مجنون دین نام امشب سرشک دیده من سرباچ داشت</p>	<p>زخم کهن زدوشنه دشتام تازه شد از شمه جنون منشن نام تازه شد چند لکه سینه اش ز لب بام تازه شد</p>
<p>گویند وعده دادی سلامی بومل خویش کشفی از دادگر طمع خام تازه شد</p>	
<p>یاران اگر نفازه عالم نکو کنند جای فتاده ایم که خوابان آن یار این رشک تازه بی اجم می کند پاک ترسم که بعد قتل تا شایان آماده چون شوند بستان از بی ناز جز روی تو اگر بهمنه حورست ننگند باشیغ شهر بنیت مای شود درست دخ سیاه از دل زاهد شود بدر بر عاشقان که گفت که جور و جفا کن</p>	<p>حاشا که باز وصل ترا آرزو کنند زخم جگر بخیمه در گمان نه کنند تا آب خیمه تو کرا در گلو کسند نغمه چو بنگرند اشارت با کنند اول بخون ناشن بسکین مضو کنند آن عاشقان که سر بگریان فر کنند از آن درام نوبه درست بکنند در ساغر شراب اگر شست شو کنند اندر کتمی که به بیداد خو کنند</p>
<p>کشفی از دوزخ تر زانم چه رود بار اگر بقا تو رود و کسند</p>	
<p>نهایی من نه وعده شام تو یکشد</p>	<p>هر صبح انتظار پیام تو یکشد</p>

ماران این ادای خوام تو میکشد	در دین نگاه و سلام تو میکشد
روشن تر از آینه گرد که خلق را	این سوی همچو ماه تمام تو میکشد
لبی که بکن و در ششام آشت	امروزم آن سوی کلام تو میکشد
دانه که باز زنده نه بگذاری ای جان	اگر گویت که طرز کدام تو میکشد
بگو تو هم ز غرور که هر دینی گناه	جلاد می پری ته با تو میکشد
قاصد نیامد از سر کوی تو خیر نیست	بی مرگم اشتیاق پیام تو میکشد
کشتی زار انتظار در باغ گشت بود دوش امروز باز دهم شام تو میکشد	
خوبان خوانم از من شنید چه دیده اند	خیر از دفا گشتاه من آیا چه دیده اند
این مہوشان که گشتند بخونند صبر	یا راین شنیده اید که از ما چه دیده اند
عشاق نامراد درین گلشن جہان	جز در داغ دل زین داغ و تماشا چه دیده اند
اگر آنکه میدهند بغیر واقعه را وصل	جز مرگ ما بوعده نرسد چه دیده اند
آن یار چون ز کعبه برون بر دزدانیش	این گلمان نه دیر و کلبه سا چه دیده اند
در چشم من حیات او بعد مرگ نیست	از عمر خویش خسرو میجا چه دیده اند
کشتی زار کار و بار جهان استین فغان اول دول زد دولت دنیا چه دیده اند	
ز بسکه انجم دغم زل عیان گوید	فضای سینه من شک آسمان گردید

<p>چه جلوه ها که زاری تو ای خورشید ز سینه تابلیا هم غیر سدا ز صنف به جای سیزده و در خورش ز لوج غلر نوازم از چه حجابست این قدر بمان ز بازو دید تو افتاد کار من بایا بهین که حرف و قاف بر سر زبانم رفت گهی نشد که نشینم دی بیاد خدا چگونه کام ستانیم زان دهنی کنون</p>	<p>زمین ز نور جمال تو آسمان گردید چنان بجز تو تن زار و ناتوان گردید کسی که کشته مرگان بهوشان گردید کنون که نام خدا آن پسر جان گردید حریم ناز ترا خیر پاسبان گردید گرفته تیج کف گرم امتحان گردید همیشه این دل گمراهی بستان گردید سوال بوسه نکردیم و بد گمان گردید</p>
<p>چو یار بست بجزم سطر کمر کشف چو مچ خون که نه از دیده ام روان گرد</p>	
<p>خوبان ملاک ابر فرموده اند تواند یارب چو فتنه که تمامی پری دشان تنهانه من چنان دل از دست داده ام آدم چگونه جان برد از دامت ای کج ای مست حسن یک نظر از چشم تو دیگر از سر گذشته اند و ز جان سست شده اند ایستاقی قرا به کشان دور حساب کن</p>	<p>این شمع طلقان همه پروانه تواند چون حلقه روز و شب بدر خانه تواند گر نیک بگری همه دیوانه تواند مرفان قدس در طمع دانه تواند مردم خواب زر گس مستانه تواند بیچارگان که جمع بکاشان تواند مستان خراب گردش پیمان تواند</p>

<p>استشاق نیم جرمه میخانه تواند</p>	<p>آنها که لب همیشه فردوس شسته اند</p>
<p>کشفی افسانه گوی که اشب بزم دوست</p>	<p>مردم تمام گوشش بر افسانه تواند</p>
<p>دل جهان شمیمه حسن بتا نیست که بود همه عالم بجمالت نگرانت که بود چشم بدو در که حسنت بازانت که بود بچنان سهل تیغ تو بتا نیست که بود نظر بطف تو بر من بچنانست که بود آن صیوخی زده در خواب گزشت بود نختم از دانهم و تیغ تو چکانست بود چشم بطف تو بسوی دیگر گزشت بود</p>	<p>آب و طاقبت بر تن زار نه آنت که بود این چه حسنست چه خوبی که با این بدشت بوش زده سبز بر خسار و جوانی تل کرد نفس از سینه جدا گشت سر از تن لیکن این گل صحبت غیرت که ای شکست صبح گردید و سر از خواب جهانی برود پاک کن پاک که ای کافری پاک هنوز بر در ناز تو شد دیده امید خفید</p>
<p>گر چه شد گلشن حسن تو خزان کشفی</p>	<p>بچنان ناز ترا بنده بچنانست که بود</p>
<p>ترا خود چهره بیرون از نقاب بدی آید که شاید چشم بخوابم خواب بدی آید که شاید پیش ویش در حساب بدی آید که بهجت رحم بر حال خواب بدی آید</p>	<p>مرای دیدن روی تو تاب بدی آید من اشب پیش خود افسانه عشق بدی آید مقابل بلخ او بیکم تصویر وصف را من از حسرت دلمش از آن دی بدی آید</p>

<p>تماشا میکنم به خط تصویرش که صیغرت من شب یکدساعه پیش هم وادم که درستی</p>	<p>دل بی تاب باز از انتظار یاد می آید بکامم شاید آن مست شراب یاد می آید</p>
<p>فرستادم بشهر خوش کلانان این کشفی که بستم تا چای از یاران خواب یاد می آید</p>	
<p>دل در سینه چون بسجیل غلظتی دارد هنوزش تیغ پر خون در تیاست و آبست همانا سر و گلزار رقیب است آن فادون نمیدانم که برجامم که نشتر کز یارب مبارک طالع آن عاشق خوشدل که در خلوت که چون من بیدل حرام نصیبی دیگر نمی آید</p>	<p>سرت کردم تماشا کن که عالم دیدنی دارد چو شاخ بید بر عضو تنم کز می بینی دارد که این شمشاد آهیم بر نفس بالیدنی دارد که تر گمان درازش در سبدم جنبیدنی دارد که سر خود را سپای یار خود مالیدنی دارد تمتلی بگای آرزوی دیدنی دارد</p>
<p>نه تنها مالدار زور رقیب روسیه کشفی که هر سو عالمی از دست او نالیدنی دارد</p>	
<p>دلم جز در دسامان نماند خدا می همت آن درد مندم چه پیش آمد چه شد یارب که در نیم خواب وضع آنستم که در عشق بیابگر که دل در سینه امشب</p>	<p>عجب دارم که پایا نماند که در دل فکرم در مانی ندارد کسی امشب گریبانی ندارد خیال حبیب و دامن نماند بجز درد تو محبمانی ندارد</p>

جهانی در غمت جاسان ندارد	نه تنها میدهم جان در فراقت
	گردای کوچی یارست کشتنی هوای شوکت و شانی ندارد
که چشم چون پروانه در پروازی آید و گر بر قصد غم آن سر امانازی آید ز چشم ستاد کار می شیرازی آید باین سامان کوشش عاشق جان بازی آید که آن آشوب جان بازی و تکلیف بازی آید که این دم کشتی از غمزه غمازی آید	بزم شاد آن شمع سر امانازی آید بکف تیغ آسین البیده دامن بر کمر آید بسوی هر که می سازد گدازد هوش میگرد بیا زنجیر و طفلان پیش و پس خاک و غلطان انفس نکست از اندیشه یار بنیاد شب کنا چشم فان نیست منم خوب میگرد
	زمین کوچی شش از خون می میشود گلگون بگو چشم از در و دیوار این آواز می آید
مبتلای بتان خدا نکند یار کس راز کس جدا نکند ذکر او کس به پیش نماند که لب خود بچرخ و انگشت تا کسی عرض مدعا نکند هیچ کس این چنین جدا نکند	عشق قربان بسینه جا نکند هر چه شد بدین خدای کریم در حق من بهشتیان گفت چه غم دست آن پری را بست پیدازد و در باشت نگاه چو تو کا فر ندیده ام بخدا

<p>تو چنان کرده بمن که سبک غیر ازین در غمت به حرف زخم</p>	<p>آشنای با شنا نمکند که کنه با کسی وفا نمکند</p>
<p>کشفیا بچو من ندکس را بغصم و در دین تلا نمکند</p>	
<p>که در هوای تو هر لحظه چشم تر دارد ز کاو کاو و گاو بست آن بود آگاه فدای بهت آن عاشقم که در عشق کسی که گشت دو چارش ز گرهوش غافل خواب ز گسست تو ای فرشته شمال ادبش نامسم و پاس مزاج نازک نیست</p>	<p>که مثل من بغمت او در جگر دارد کسی که در جگر خویش نیشتر دارد قدم ز سر کند و سعی بیشتر دارد چه شیوه ایست که آن نازنین سپردارد ز کار و بار و دوا عالم کجا خیر دارد و گر نه شکوه بدل خویش بیشتر دارد</p>
<p>خدا یک عشق که خورد دست بر جگر کشنی که آه سرد و رخ زرد و چشم تر دارد</p>	
<p>نه من دل از حال من خبر دارد خلاص نیست ز بند کندگیسویت جفا و جور و ستم تا کجا ملاحظ کن بتی که تشنه بخور زیر دم سمت امدوز شنای خط تو که دم رقم بغال آمد</p>	<p>بجای که منم عالمی دیگر دارد بگو چگونه اسیر دل ز تو نبه دارد که آه غمزدگان بیشتر دارد بدست خنجر دشمنی که کمر دارد که شجره غم دل طاقت نثر دارد</p>

آه در جگر
سعی بیشتر
دست جگر کشنی

که دیده را بچه حسرت لبوی در دارد	بترج حالات بیمار خود تماشا کن
ز حال کوب بختم خبر کشفی	منجی که بران همه بسین نظر دارد
که مردم بصرت سلم خجری در آستین دارد سپاه عزمه بجم آن چشم میگویند کمین دارد خیال دوستی هر کس بیارنا زمین دارد که مشبای آن غمی کرده وی آتشین دارد که جز من در جهان می چنان غمی چنین دارد که باز امروز آن کافر سپهر چین دارد	نشدانم که بامس آن غدا شمع کین دارد نه تنها در پی قتل من افتادست نه گناش بر و ناصح طاعت تا کنی بنگر که در عالم که اسی بی ادب دید از نگاه گرم ندورا چو در آینه خنجر کشید گفت از شوخی ز حرف مدعی افتاد دیگر عقد در کارم
من از غم خانه روشن کرده اکس میت گوید	که کشفی بکند و دم در سینه وقت او بین دارد
بار دیگر این سخن گوئید از بهر خدای من گوئید از حید و مکرو فن گوئید دیگر ز غل و دمن گوئید بی ساختن در من گوئید بالا در دسترن گوئید	از رفتن یار من گوئید با غیر نشست اگر بت می من دانم و یار جانی من اینک من یارم ای زعیان پیغام مرا به بلبل زار زان خوبی روی نرمی تن

له خانه روشن
نشدان
بجایات غمی

	زینا حضور کشف زار	
	جاننازی کو کهن گوئید	
	کشفی که ز آه و ناله لب بست	
	فاسله مراد او بر آمد	
<p>هنگام شمارا خضر آمد همسایه زناله ام تر آمد یا مهر برون رخسار آمد کی آن بت شوخ در بر آمد زمین عجبده که در جهان بر آمد این گونه بهمشق اکثر آمد بایتزد کسان خنجر آمد</p>	<p>دیگر شب بهر بر سر آمد تا چند بهر بار نالم از خانه بدر بر آمد آن ماه بر من منبیه قهت وصل در عشق صبوری این چه حرکت تنها نگذشته ام من از دین امشب بی کشتن که آن شیخ</p>	<p>چو شد که از جگر موبی دردی آید دل و جگر دلف ناد که نگاه کشد سیاه ساختن دوزمن بهجرات مردم خون جگر وزن از خضای قریب هلاک عاشق جانناز بر سر بازار تمام در دل بر این تیغ خرم و درد</p>

عبدالمؤمنین
جانناز است

نگریم که عشقت ای یگانه دهر که بچو کشتنی دیوانه فسر می آید	
آنانکه در قنای تو صد دفتر گشند حاشا که نام عشق تو آرزو بر زبان افتاده است عقده بکار هم زلف یار خوبان دم خرام ز قد تمام خویش انصاف دوز رسته شای چه کم شود آنانکه دست خویش زیر پایش نهانند	با من اگر دمی نشینی چاکشند یاران اگر ملاحظه حال نکشند کی این گروه بناخن تدبیر نکشند هر گاه فتنه با بر ما بیابان نکشند شامان اگر الفت اقبال نکشند لب را کجا بحرف سوال نکشند
کشتنی زود عشق امید شفا نماند اکنون چه سود از نیکی طبعی که او آید	
و بر حور لقب را نگرید چشم بد و در چه زیبا پست بر رخس پای نگرید حال دزدیده نگرید هم ز آینه حجاب ست را صد خنک مشک بوی بود از چمن نکست گل میزد	منظم نور خند را نگرید شیوه ناز و ادا را نگرید جلوه حسن و صف را نگرید عس فزون را نگرید شرم بپوشید و حیا را نگرید کاکل غالیه سار را نگرید جرات باد صبا را نگرید

از کفش رنگ خنما میدود	سوخنی دزد خست را نگرید
سحر از ترک بتان میگوید	وا عظم هرزه در را را نگرید
پاز سر کرد بر آتش کشفی عاشق بی سواد را نگرید	
هر کسی آرزوی او دارد	یارب آن گل چه رنگ بدارد
عشوه و غمزه و کشته ناز	چه بلا آن فرشته خود دارد
آدمی یا فرشته یا حورست	آنکه آیینه رو بردارد
محبوب هم بدور چشمانت	دست در گردن سبوح دارد
تا بکوی تو فرستام ازین	خویش و بیگانه گفتگو دارد
عاشق خسته صوفی سلیمست	پیش تیغ تو سر فرو دارد
کشفی از عصه میکشد خود را خنجر امروز بر گلو دارد	
محو نظاره روی تو دل حیران شد	محرم صحبت مهتاب چسبان شد
اولین و بله بعشق تو ز جان گذشتم	آنچه آخر شکر بود با تو آن شد
دمیدم خون جگر به رضیافت کار	غم جانان بس پرده جان بهان شد
باعث خوبی گلزار بود ابر بهار	روی یار از اثر گریه رخندان شد
جایگاهش در گل حشوه طس از دست	هر طرف بلبل گوینده طرب نشان شد

<p>اگرم ناز است و اگر بچو با دود فروش حاصل عیش مگر در گروستان شد دروش دیده تر دیده خجل باران شد اختر بخت من از ناله من تابان شد حاقبت گوهر اشک جگر می در جان شد</p>	<p>شده روان از سر بر قطره اشکم دریا دوش آن شمس جان گوش مرا بدم و دست از ملک اندر و خسران از چنین دل گل کرد</p>
<p>کشفیا کیسه بجا بون دلم در غم عشق نقد عمر من بر سر بر باد برزادان شد</p>	
<p>دل ناشاد من از بس غم آزاد نشد دل بجان آمد و آمواد و فسر یاب نشد چه توان کرد که جز عشق مرا یاد نشد دست شیرین بس از ماتم فرماد نشد آن سنگ خیل از شیوه بس یاد نشد این چنین شعبده از نشتر فضا نشد حیف صد حیف که ویرانه ام آباد نشد</p>	<p>تر بخون جگر من خنجر جلاد نشد عرصه رجان من از دست مینوی شکست صد سین گفت ز بر باب لطف ای استاد هیچ معشوق به دل عاشق نرسید پیش چشمش جگر من شد از دیده بخت نوک مرغان دراز تورگ جان کشاد یک گل از باغ متنابر اومد بسید</p>
<p>با غم دور و نمودن خست کسفی دل مخزون تو تا مرگ دمی شاد نشد</p>	
<p>صحت بلیل گل افتد و بسیار افتد بچه سان پرده بر خنجر شب تافتد</p>	<p>انفی خوش آنم که نظر بر رخ دلدار افتد یارب ای شب عجب خویش نیدار افتد</p>

کلیه صیادین
 زدن کند با چاقو
 کردن

<p>تا قیامت نتواند که ز جا برخیزد رخساره نیز گاهست نتوان کرد و فرو این کجا بخت که از غم فزینم دورا نتواند که ارد در دل سخت نکند که کس مست تو میخانه مدحش بهاست</p>	<p>هر که در سیاه دیوار تو میازفت و میدم بر جگر این ناوک خوشوارفت کاش آتشونکه از رخساره دیوارفت ناله هر شربین که دو و یکبارفت هر که افتاد رو چشم تو سرش افتد</p>
<p>رشم آید که دهم نامه بقاصد شفی که سیاد انظر او رخ یار افست</p>	
<p>آن یار چو بی وفا برآمد در اول کاسه در دگل کرد بر صفت و نقشش بایست در قافله بصغیر من شد قربان تو ای فغان شگرد بیگانه بی که دشمنم بود زیب کهن پای تست جوغم دندان زو خیر گشت آن لب</p>	<p>در تخر به ام خطا برآمد در عشق بتان و عیار آمد حسرت که بعد عا برآمد نه ناله که از در ابر آمد از دست تو کار ما برآمد آخر همه آشتی با برآمد این رنگ کی از حناب برآمد این فصل چه کم به برآمد</p>
<p>امروز بخون پیوسته شفی از بام و در این صدا برآمد</p>	

توان گلی که ز روی تو رنگی که چکد پیشینه با که نیار و بختوان شباب چگونه زخم دل وصل خواهش کافه بجز غم تو خنده اگر بود بر دوز فراق دمی که لب بلب کاسه شربت است جای سیخ تو یار برق خرمین است	ز چشم مست تو هر می دو ساله چکد گرشده که ازین طفل فردا ساله چکد ز خنده تکلیف حسیله و حواله چکد نزار از هر بهر اهل زهر ناله چکد بجای گل تر از لب پیا که چکد نزار شعله ز گلناری دوش که چکد
---	--

نوشت خط علامی بنام تو کشف

بین که رنگ محبت ازین قبا که چکد

صبر کن صبر دلان که دشمنی تا چند درف ناوک نرگان جگر دوز مباح در غم عشق مرا کار بجان افتادست زان گل تازه نسیمی بشام رسید مدتی شد که تو از خانه بدر پازد واقف از منزل آن پرده نشین نیست داین یار من از لوث مزا سبک است کی بود کی که در آغوش درانی ای شمع چون تو میان شکن نیست بخوابان	شکوه یار بجز کوچه و برزن تا چند ای دل ز بهر خورشید و سوز تا چند دست بر سر زدن جامه دیدن تا چند ای صبا در چمن هرزه و زمین تا چند بهر راه تو هر صبح نشستن تا چند چاره سوا این بستره و دیدن تا چند هرزه گشتن بر پیش در برمن تا چند در تمنای تو خمیازه کشیدن تا چند عکس بن بوقا باز شکستن تا چند
--	--

یک گل از گلشن و صدمت گل در تار نشد	جان من اوی تو از دور شنیدن تا چند
کشفی بی سرو پا خاص غلام در دست	سوی او از نظر جسم نبردین تا چند
<p>آنان که بر خیال تو جان افکندند محو نظاره رخ خوب تو دید باست ترسم که رفته رفته فتد طشت من با غیر از جفا ندید دل من ز بهوشان بیار عشق پرتو دارم مسیح تنهانه من سبک و گلزار در دم آینه را بدست بگیرند زینهار از ابد تو حق شناس راه خود گیر تر دامنم چنان که ملائک بر آسمان</p>	<p>ببینند اگر بدیده حالت چها کنند آنی که خاک پای ترا تو تیا کنند یاران اگر کلافه عشق تو و کنند این هم حکایتی ست که خوابان کنند بیهودگی فکر که طبیبان و کنند رندان تمام تمکیم بردن صبا کنند خوبان اگر معالیه یار را کنند خاصان حق همیشه بن قست را کنند نام مراد طیفه بجای دعا کنند</p>
حرف خربین گفته حافظ شایسته	کشفی تو کیستی که ترا مر حبا کنند
<p>نویرد وصل از یام و در و کاشانه می آید تراود از خرام ناز او در هر قدم شوخی دم از سوز جگر در عشق پیش من بلبل</p>	<p>مگر باد صبا از کوچه جانانه می آید که این طرف کلاهک شبخیز با کانه آید که این مردانگی از بهمت پردانه می آید</p>

<p>خیال زلف یاری در عقل دل پیش سکار ناوک آن صد افکن شد دل زدم خلاف عده آن بی وفا هر شام در طغ غدار داحولی این چشم و جد بین می آید هم آغوش قبیح بابت شاید آن می آید</p>	<p>که بوی مشک ز زنجیر این پوای می آید که با تیر و کمان مردم در از خانه می آید همین اندیشه میدارد که آید یا نه می آید شنیدم یک صد از کعبه بجهان می آید که آه از سینه پروردی تابان می آید</p>
<p>شهید تیغ یاری گشته شمع ز کمال باشد بلب صد آفرین بر محبت مردانه می آید</p>	
<p>بقتل من مگر آن بر سرستانه می آید در نیم تاج پیش آمد میخواران که در گوشم بد و شمع اشب بلبلان از در شور شهرها بزروار از خود دها بوسه گرفت از لبش همانا حرف میخواری شد آن شکست پیش ز روی خرس خاشاک بوی خون می آید مگر مشاطه کرد و آید پیش آن زلف کیسوی نیز آید ز دانه اشک چکد نه در یک شب</p>	<p>که بوی خون ز دیوار و در این خانه می آید صدای ناله از هر گوشه میخانه می آید مگر بوی گل از مرقد پر دانه می آید قیامت بر آن از دست دل دیوانه می آید که بوی لاله گل از لب پیمان می آید همانا آن ستمگر سوی این بریانه می آید که بوی مشک عنبر از زبان شانه می آید باید چشم میگردد گریه مستانه می آید</p>
<p>صورت عیش چون طالب گوشتش شمع که بوی خواب مرگ از طرز این افسانه می آید</p>	

<p>گل نظاره چو زان دوی آتشین بود دم عتاب چو خوی که میشود آن رود بهار حسن تو افروود در زمان شباب مگر خیر من از درد شد برود ز است قضا کاشت بجز درد و غم بزم دل چگونه تنگ شکر گشت خانه ز نور باین دهن سخن تدوین زیبا نیست نمود سبزه خطای که از بنا گشت تن تو شیر و جان با حصار گل دو اسپر بر سر دل حرم تا خفت میدار</p>	<p>نزار دست تننا ز استین بود چپش یو با که نه از عین آن چمن بود بجای سبزه درین باغ یا سپین بود نهال آه که از خاطر خرمین بود همیشه غل مصیبت ازین زمین بود سخن چو شتر از آن لعل شکرین بود عجب که ز هر ملائک نا نگین بود بنفشه در طرف زلف حسن برین بود زیرین همه نسیم یا حسن بود که از نگاه ولبت رنگ محو کین بود</p>
<p>بهاک طالب اگر خواند این غزل گشایی ز تریش بیه گلهای آفرین بود</p>	
<p>بجز زنت که از آن شبنم عتاب چکد بجز کرشمه این چشم آهوانه تو بریزد اشک مسلسل دیده گریان دم مسج سرشتند در کف پایت نزد چشم فلک هم بخواب زیر سحاب</p>	<p>که دید لاله که ز صاف صاف آب چکد که دید پادشاه که ز رنگ رنگ آب چکد چو قطره قطره که ز داس صاف آب چکد که آب زندگی از چشمه رنگ آب چکد کرشمه که از آن چشم مست خواب چکد</p>

<p>بجلوه روکش آید نه شد رخ خوب بهین لب بلبیت داشتم ز خود رفتم ز عکس گرمی رخسار آتشین تو هست</p>	<p>که از جمال تو هر گونه آب و تاب چکد بجای آب ز لعل لببت شراب چکد که صمد معنی از روی آفتاب چکد</p>
<p>دی زگریه نیا سود دین کشفی همیشه آبلای زین خانه خواب چکد</p>	
<p>آنم که از عصاره داغم سرشته اند روز ازل فادتهی کاسه بخت من روشن هست کوکب بختم ز مهر و ماه گلهای مکرو فن ز رنگ وورشته ام پید انگشت نام و نشانم بجز سخن روشن تیره بختی من شد که دازل</p>	<p>خونین جگر چو لاله با غم سرشته اند و ازونه با چو چرخ ایا غم سرشته اند از نور اوج عرش داغم سرشته اند چون یار من ز لاله و داغم سرشته اند مثل دمان یار سر داغم سرشته اند تار یک تر زود و چو داغم سرشته اند</p>
<p>کشفی همیشه در دوالم قسمت تو شد گوی که آب خاک تو با غم سرشته اند</p>	
<p>دوش در دل چو نیال قد و دل دارند نامه یا د صبا از طرف فصل بهار حبیب دامن همه چون من گل نمیشد میل زده و فراق گل گلزار گریست</p>	<p>آه چون سر و لب لبان دل افکار آمد غنچه افشان لب پرده گلزار آمد خونم از دیره فرود آمد بسیار آمد رفتم از خویش و ز دل گریه شرار آمد</p>

قرعه وصل بنام دگران افتادست شکوه از شیوه بیداد قیاسان بچاک	هستی هست که در خانه من چای آمد هر چه آمد من از شویخ ستم کار آمد
باید از آهین و خار دل جانب کشنی که در گرم جنب آن بت خوشوار آمد	
باید سحر از کوچه دلدار برآمد گل که شمیم از خم آن زلف معبر شد گوی گریبان ملاک لب عیش کرد مضر یغان عیش این غم فزودند و این تو شد عسله جواله دم قص شد برق در افتاد برین خنجرین چاک	بایوی گل از جانب گلزار برآمد بامشک تر از نافه ناتار برآمد هر نامه که دوشش از دل مکار برآمد کارم همه از رخساره دیوار برآمد این دانه بی گردش پرگار برآمد این آه که استب ز دل زار برآمد
آن مایه جفا کار برحم آمده کشنی آخر بهمن غصه رو غم کار برآمد	
سوده بیالین دل شب کف پای کشد نیم گاه که ز نادکس انیسون بل مطلع صبح طرب چاک گریبان کسیت شب بر شب تا سحر دل که چو پرواز خست عشق که در پنج جان بسته دوانیده است	پاکش ناز و داد دست جیای کشد شتر خوزن جان سحر ادای کشد فضل در شام غم بند قبا می کشد مایه بی تا بهیم شمع سهرای کشد رسته بیالین دل مهر گویای کشد

فارسی
شعر
نوعی
بانه

<p>روکش سرو بخان قاسم غنای است آتش عشق که زده شعله بجان دل از سر بر خار خوش قطره چودن هیچکد</p>	<p>خون کن صد رخسارین گشای کشد بملا تغم چو شمع صرف بر بوی که شد بر برود شست جنون آبله پای که شد</p>
<p>طوطی شکر شکن بلیل شیرین نوا کشفی دستان سرامو شمای کشد</p>	
<p>دی و عده فردا که ز پیمان شکسته بود بر لبستر بنجباب که شب خوابیاد امروز هم فرست و شکست برین از نیم نگاهای که ره دین و دل زد بی وجه تو آزرده شکسته از دل زارم در دو غم و سر باد و فغان شد همه بکجا</p>	<p>معلوم شد امروز که این سرسخت بود صد خار بدل از غم گل پر سینه بود دی بالش بر ساعد سیمین برنی بود ز نار بر دوش آن پسر بر سینه بود افساده بکوی تو غریب اوسط بود بی ساخته دو شینه عجیب استخس بود</p>
<p>محرزون شدم از دیدن یوان تو کشفی هر بیت را شعار تو بیت الحسین بود</p>	<p>محرزون شدم از دیدن یوان تو کشفی هر بیت را شعار تو بیت الحسین بود</p>
<p>دی قافله گریه که از دل فکری بود رخت غم دل را همه در کوی تو کشید حالی نشد از قریه لطافت لبش وصل ابروی تو تنه از پی قتل من افتاد</p>	<p>هر قطره اشکم چو کباب جگری بود آن ناله که بر دوش نسیم سحری بود این ساعد سیمین تو یا بال پرچی بود مهرگان تو هم در صدد درخنده گری بود</p>

<p>روشن شده از روی چو ماست یک عالم امروز همین جامه خاک ست بدو شتم گل که در رفتار تو به سگام تماشا من بی خبر از جان و دلم بی خبر از سن در غنیمت طشت من از بام ریختاد آنی که بیک غصه ره بودی لای عالم از تیرنگه خانه ز بنور شد این دل</p>	<p>بر فتنه که برخاست ز دور مسکین بود زیب سر من دوشش کلاه تری بود پامال خرامت جگر کلبه در می بود دور ز قیام رب چه بلا بخسری بود از چشم تو پیدا نگه پرده در می بود مان شیوه ناز تو مگر عشوه گری بود آن تیغ که بر سینه زد می هم نظری بود</p>
<p>جان داد بیک چشم زدن در شب بجران کشفی بفراق تو چرخ مسکین بود</p>	
<p>عجب افشان که دگر باد صبا می آید ترک چشم تو ز مرگان که سنان به دست بر عشاق که پامال کف پای تو شد جز من خسته بگو قتل که منظور تو شد همه در کوی تو نظاره که دایان جمع اند بی تکلف شود از بسند دو عالم از دژ سالها فرش ره میسکد با ساخته ام شکوه از غیر ندارم که دل خانه خراب</p>	<p>مگر از کوچه آن دلبر با می آید مان بی قتل من بی سرو پای آید دست بردیست که از گم حشامی آید غمزه با آن نگه پوشش بر با می آید کی ترا رحم بحال فقر است به می آید هر که در هیچ و خم زلف دو تا می آید بوریا می که از ان بوی ربای می آید از تو بر جان من این عسر بر پای می آید</p>

<p>دراز گونست زه کوچه جانان کشفی هر که می آید از آن روی بقیع می آید</p>	
<p>بدل هر خطه سودای تو باشد همین خوابم که هر دم در شب صلیب دین ترسار کلیسا بطون بی شکرم هرگز که در سر مزن بر سینه ام خنجر که در وی آتش تیغ و گمش جای خنجر است اگر صد جان بود در قالی بزم دل جوشی زردم همچو مجنون نفس در سینه ام نشتر و زهر</p>	<p>بجان بدم تمنای تو باشد سر من بر کف پای تو باشد همین زلف چلیپای تو باشد هوای سر و بالای تو باشد دلست و دل همین جای تو باشد اگر قبضه من رای تو باشد خدا می روی زیبای تو باشد بناگردان صحرائی تو باشد بلب جان از تقاضای تو باشد</p>
<p>نخواه غیر از این کشفی که هر دم دل جان بدم و شیدا تو باشد</p>	
<p>همین دعا است که تا جان من تن باشد بشهری بدم که بگوید دل بی تاب نهفته ناز و نیاز من تو در محفل بسی که گوشت سب و انگشت ارش</p>	<p>هوای عشق تو هر دم بجان من باشد مرا همیشه سفری تو در وطن باشد اگر شمع ایست که خلوت در آنجمن باشد نزار حیف که باغیس در سخن باشد</p>

بسان شمع که تا در زبرد فاقوس شدم ملاک بکوی توقیر رفت بخت قد تو سر و خشت لاله زلف سنبلیله تنی که از عرقش بایسن شود پید	نمود دلخ دلم از نه کفن باشد درین معامه کی قصین مثل من باشد تو آن گلی که سحر پای تو چمن باشد خمیر بایسن و منسرن باشد
شنیده که ز جان رفت در غمت همین فسانه سحر من کو کفن باشد	
تنها نه دل از کالچ چپان گله دارد پر شد همه از خون دل و دیره بیکدم پید انداز تا تو لیس اثر پا از غصه هجران دل جان برود بیت از لعل موی زریب تو خوشست دل شب بی صدف تپه برق که تفتیده دل من برداشته ام بر سر خود کو خوشم سیراب نشد از روش آبله پانی شهید لعل تو ز طغیان لعل	مشاطه هم از زلف پریشان گله دارد چشم ز تنک خشنه و امان گله دارد مجنون حبش از خاک بیابان گله دارد جان از دل فول از غصه جانان گله دارد زان سحرخی لب لعل در خشتان گله دارد از ابر پر از شکوه ز باران گله دارد از طاقت من رستم دستان گله دارد از لذت لبی خار مغیلاں گله دارد از حرفه دانت شکرستان گله دارد
امشب همه چاکست گریبان تو کشتنی بس کن که ز دست تو گریبان گله دارد	

<p>آنانکه نزد دست دل زار فرو شدند شیرین چهره‌ها را چون بشکر خند کردند خوبان چه بلا هوشش بایند که عشا در کعبه چنان هستنیه باشد ز خیالت دارند چو مضروب صور را نا آنگون مردم برین محبت نظر آره گدایان</p>	<p>همه و خرد و هوش بیکبار فرو شدند صد خند بیک گریه شش فرو شدند نقد دل خود را بر اسیر بازار فرو شدند کین اهل حرم سجده بر ناز فرو شدند آنانکه سر خود بر سر دار فرو شدند جان در عوض یک گل یار فرو شدند</p>
<p>کشفی اگر این معجزه باده فروش است یاران همه جان رکب غایب شدند</p>	
<p>بیامش شب خوبان بر آمد بکف تیغ و گلنگ کج کرده از ناز چنان بگریتم تا صبح اشب باب کبر باشتمند تیرش خط سبزست بر خنسا چون گل کف پای خنای کن تماش</p>	<p>مذاخم یامه تا بان بر آمد مکار من باین سامان بر آمد که آخر خونم از مرگان بر آمد که دل از سینه بایگان بر آمد ز کشت لاله یار حیان بر آمد نخ سمر چون مرجان بر آمد</p>
<p>دل خود را کج گم کرد کشفی که بهر جستن از تن جان بر آمد</p>	
<p>آن نظار رخ زیبای خود کند</p>	<p>آینه را گرفته تماشای خود کند</p>

<p>چشمش بر بست غمزه زبان بیان گفت دل اربود غمزه داین طرفه با جرست دلها افتد چو برگ خزان بیده بر زمین بیمار شد ز گردن چشم تو عاقل آن کس بهشت را نه پسند که چون یوسف که روی آن مهتابان تابید دیدم پنجم خویش که تنهاشت فراق از سوز دل پیرس که بدم راه گرم آن هوشی که روی ترا دیده جا بجا معلوم شد که دست جنابست اندر</p>	<p>چون خواست دل که عرض شایع کند کز بهر جان کرشمه تقاضای خود کند گر صرف شاد زلف چلیپای خود کند تا آنکه خود مسح و ادای خود کند در کوچه تو منزل مادی خود کند باز او نظر چنان ز لیلیای خود کند این دل خودش نشسته دلاستانی کند روشن چراغ در شب لیلیای خود کند مجنون شکایت از غم لیلیای خود کند موسی که ناز برید بیضای خود کند</p>
<p>کشفی که ناخبریه غلامت پس باو آن بادی که خواجه مولای خود کند</p>	
<p>بولی که ز لعل یا رخسار آن سبزه خطای روی چون گل یا رب چه شد اینک دل به پهلوی چون غنچه گره کش از دل افتاده دست بر سر دل</p>	<p>مشکی ست که از متاخر نیست ابر است که در بهار خیسند بنشیند و بار بار خیسند بادی که ز کوی یا رخسار از کوی تو این شکاخر خیزد</p>

<p>چون آستر بی مهار خیزد آه از دل بقیه از خیزد دود جگر از مزار خیزد</p>	<p>از شب چکنم که ناله از دل هنگام و دواج یار جان دل سوخت چنانکه بعد ازین</p>
<p>چون نقش قدم نشستی در کوی تو تا غبار خیزد</p>	
<p>تنها من آماده بخون عشوه گری چند گشتم پو صبا پر تو بر گذری چند در کوی تو بر گوشه نیا نسبت سر چند ملی شته درین مرحله شام و صبحی چند گذارستی کاسه در بوزه گری چند با خون دل و دیده نوشتم خبری چند</p>	<p>خوبان که رسیده تیغ و سپر چند پیدا نشد از عارض گلغام تو بوسه شاید لب تیغ تو بسباب فرزند کیت عده نشد از تو و فاما باز چه آید جمعند مکتوبت همه نظاره گدایان تا بی خبر از حال دل در پره نباشی</p>
<p>شد کشته مکرانم که تر تو نشستی آغشته بخون می نگریم بام دری چند</p>	
<p>سیلاب خون ازین بزم پرنی رود صد بار بار اندو باز بگویش سبی رود از دل خیال آن قدر موزون نمی رود آید نزار عشم اگر از دل نمی رود</p>	<p>آن گل اگر ز پیش نگاهم دی رود نازیم بهیبت دل شدیدی خود که یار یار ب چه بد بلاست محبت که کیفش یکدم نشد که نشاد شود خاطر خیزد</p>

<p>آنی که پیش غمزه جارا شگاف تو آید همیشه زان رخ چون گل جان من</p>	<p>فریاد الامان بلب عالمی رود از آفتاب آنچه که بر شبنم رود</p>
<p>کشتنی بیاد زلف سلسل نام شب هر دم بدل شکستنی چرخ و خمی رود</p>	
<p>بر دل بها بهاست که مشبب نمیرود کارم میان موت و حیات غمت یارب چه شعله اسیت محبت که سببها خفخانه گشت خالی و میخانه شد خراب هر چند روی بخت بعد آب شسته با آنکه سبزه جوش زرد از روی لای زنگ نه نصف است سنگ ابرو ز قمار نفس در بزم من مشرب عشق است گفتگو</p>	<p>جان هم بسینه آمد و بر لب نمیرود از تن بسنو جان مذذب نمیرود بزرگدگر بر کردم و این تب نمیرود از دل هوای جام لبالب نمیرود تا هم سیه درونی کوکب نمیرود جای دیگر دل از چو عجب نمیرود این جان ناتوان که ز قالم نمیرود ایجا سخن بگو چه مذمب نمیرود</p>
<p>کشتنی مگر خواب رخ یار دین استب که بر زبان تو یارب نمیرود</p>	
<p>سیلاب اشک مبدوم از چشم ترود یارب چه آفتی هست بجامم که نفیس در شتابی کیست که مشبب بفرط شوق</p>	<p>از راه دیده خون شده کفایت جگرود ترسم که سینه بشکست در دل برود آتم ز ناله یکدوق دم پیشتر رود</p>

<p>شد امتیاز هر مرغ همچون که هر طای از دورایش حاجب و دربان غایت در آه و ناله هیچ قصوری نکرده ام از شام تا صبح همه صرف فغان شوم هر شب طیفه دل شد از بیهوشیست</p>	<p>او را بی پای آمد و مارا بر سر رود هر چند دل باین سر کو بی خبر رود این را چه چاره که نفس بر این اثر رود و انهم که ناله تا بجن گوشش اگر رود از شام تا نام او در زبان تا صبح رود</p>
<p>شد نور خدا جلوه گز از شان محمد بنگر که با طرف بهمان چهره ایمان سر سبزی و شادابی این گلشن اسلام تا روز قیامت همه نورست و سبزه از نور وجودش شن پیدا همه عالم از حکم خدا کن فی کون مرتبه اوست بیت محمدت بقبر اطو و خلاطون جز محمد خدا نعمت رسول حسنه نیست</p>	<p>ای شاه مهوشان جهان حاجی حیرت کشفی گدای کوی تو حاجی گردد آیه سینه حق یارخ تا بان محمد تا بان شده از مهر و خشان محمد گل کرد ز رحیم گلستان محمد شد جلوه حق شمع شبستان محمد باشد ز ازل جان جهان جان محمد این کون و مکانست نیران محمد صد لکنه ز زلفش لبستان محمد بخداست شنا خوان محمد</p>
<p>بر دم زبان در در دست و سلام است کشفی از دل جان شده قربان محمد</p>	

<p>بیارب چه باده است که از کام می چکد قاصد زین که حاجت بحر خط نامد جانان بجای خود هر چه صلح و باجرت گشته و خنم از لب تیغیت و آن نشد امشب قدم بریده گذارد و نگار من هرگز نداده اند بخوبان خوش خرام</p>	<p>جای شراب خون دل از جام من چکد مضمون نام صاف پیغام من چکد بنی مصر علی ازین طبع خام من چکد خوش مشورت فاست از نام من چکد صبح طرب که از روش شام من چکد آن بشیوه کران قند گلفام من چکد</p>
<p>آن جان جان بهین که در این دنیا نام کشتی تمام جان ز درو با من چکد</p>	
<p>حاجای فتنه بیا از قدر عنای تو نشد دیدم امروز توئی یوسف ثانی درین خوب شد بر زه روی زلف ازین بر چاک بر جمال تو نه تنها منم از شریفان پشت رو برو و کند جلوه برابر چو شمع شهید و قدا ز لب شکر شکست ای حالیا در غم تو کیسه بعبا بون زده ام قدر دارسته ترا جان تو چنانی ای</p>	<p>آفت دین دل من برودل آفتی نشد هر که در خواب ترا دیر زینمای تو نشد دل که در بند خیم زلف چلیپای تو نشد هر کراعی انگرم محو تماشای تو نشد روکش آینه امین چهره زیبا چو تو نشد شکرین کام من از لعل شکر خای تو نشد هر چه میداشتمی صرف تنای تو نشد نه لبندی که دل همچو منی جای تو نشد</p>
<p>شد سر کوی تو گلزار تماشا امروز</p>	

کشفی همه پامال کف پای تو شد

سوز عشق تو تو لیس من اگر بر کاغذ نامہ افشان شده چون من گلزار نام نخلبند چمن عشق تو در نامه خویش خوش بیا و دهن و زلف رخ جوین چون بعنوان خط از بودن نام من در ارق عاقبت حال دل خویش بآن یار	کل کند در عین حرف شرر بر کاغذ می چکد خون دل از دیده تر بر کاغذ می نشاند اسم همه جا نخل اثر بر کاغذ می کشم منقش سخن شام و صبح بر کاغذ نمک آن بت متور و منظر بر کاغذ می نویسم همه از نام و گریه بر کاغذ
کشفی آن دم که بآن شیخ نویسم خط را ریزد از دیده تر لخت جگر بر کاغذ	
شیرین است از غمی گفت از نگه دار پیشم سخن از الفت اختیار نشاید پامال شد از طرز خرامند دل عالم ایلی بشوریده بدام تو فدا دیم تا چند رود ناصح من بر نه در اسل مشاطه بھر پیچ و خم من مسکن دایست	طرز سخن ای یار دل آزار نگه دار پاس دل از زده ام ای یار نگه دار عالم جدا شو سخنه رخ از نگه دار بال و پر با بسته بگلزار نگه دار بس کن من خویش ز گفتار نگه دار از نشان زدن طرہ طرار نگه دار
خوش حرف دلا و یز خیز گفت کشفی دل گو بود و دین بود یار نگه دار	

رویف الدال المجد

رویف الدال المجد

ز رنگ عشق تو گل کرد و باجای دگر بنفشه کرد و سن زینت و گرد دگر	که دل بجای دگر است من بجای دگر ز خط بود رخ یار مرا صفای دگر
بغیر شربت و صلت علاج توان کرد قد تو فتنه و لعل است چشم تو جادوست	مرصع بحر تو شد فارغ از دودای دگر رخ تو آفت جان زلف تو بلای دگر
و نا گرفته ام دوست من نه آید برای من تو گهی از دگر رنجست	که از جفای تو دل را بهم بجای دگر زمن تو رنج به شوی به زمان برای دگر

نوا می نی چه ز لاف خوشنوا نباشد
سر پر خمار کشفی ز ند نواست دگر

دارد دل دیوانه ام میل لارا دگر دین برد کفر زلف و دل بود چشم دگر	باشد بلای جان من خج رشید نیامی دگر از بهر جان بروی او دارد تقاضای دگر
زین به و فایان کی بهم دلخ تمنا بود بست شراب عشق را پروای عالم می گاه	مجنون من دارد لبس سودای لیلیا دگر محمور باشد جان ما از ذوق صهبائی دگر
ز دای طبع به بان بنضم چه می بینی بینا آن غمزه خارا شکست صد شترین	از بهر جان فرسودگان بایده جانی دگر لیکن دل مشتاق من در دمنائی دگر

کشفی چو بسل می تند و خاک خون هر سیر
آن رخ خمد خویش و بهر تاشا نه دگر

خوشی خوشی دار عاشقان با از آن خوشتر	خوش ستایشان دل غلامان از آن خوشتر
-------------------------------------	-----------------------------------

<p>من آن غم که صیاد قفسش را در چن دارد شکار زانوک بیدار خوابان جدا کیست فراشش که این بخت را چون یاد میدارد فراخی لطفش که در دلمه باره خورشید سراپای چرخش شای نو نهال گلشن خونی</p>	<p>ای غیر غمی که در دلش بیدار از آن شتر ولی چون که خوشش این بخت چو لایق از آن شتر فراشش که این بخت را چون یاد میدارد فراخی لطفش که در دلمه باره خورشید سراپای چرخش شای نو نهال گلشن خونی</p>
<p>بود از غم و چشمت در گاهیم خوب تر کشنی چو شاگردی بود خوش این چنین است از آن شتر</p>	
<p>آمد بنواز با من بیدل نشست یار پروانه و شش که دور بفا نوس می کند دل بود بی جنبه بیکریم خسته نبوده تیغ و سپر گرفته چو خورشید میجدم آلوده گشت از من شد نهالین بخت در عقل و عشق و محبت کف چو کف و دانا از آتش ناخبر که رود سوسه آشنا</p>	<p>ظرف کله شکسته بمحل نشست یار گشتیم مضطرب چو بمحل نشست یار عمری غلوت دل غافل نشست یار با من ز روی خشم مقابل نشست یار از حق گذشته در سر باطل نشست یار بوش از سرم برید چو درد دل نشست یار من در میان بحر و مباحل نشست یار</p>
<p>کشنی چو کیمیت که چو شانی دم و دواع چندان گر گشتیم که در گل نشست یار</p>	
<p>جان من شیوه بیدار و جبارا کندار</p>	<p>شونی و دلسبیر و ناز و ارا کندار</p>

<p>ای بخت زاین تو من بی یار بی یار راست گوی است که تعلیم تو کرد است بی اجل می کشیدم رشک و کبر باری یا جزا دیت تو ندانم که ترا منع نمود گوش کن گوش که آینه بکارت آید</p>	<p>تا از پرده بکن طرز حیا را بگذارد که تو در بزم خود از باب و غار بگذارد در تنها سخاوت و غیب از تو یار بگذارد که بر خشار خود این زلف و تار بگذارد بروش محض زره و رسم و غار بگذارد</p>
<p>مصلحت کشتن ششقی است تو هم میدانی زنده در کوی خود این بی سرو یار بگذارد</p>	
<p>بهر دل هر کوی دارم خسر بار دیگر می چکد از طبع بی باکش که زیندوان طفلی تمام خدار کند طعن است اختلاف غیر را می بی وفا از من پیش اول آن لطیف دارا آخر این جور و جفا من کشم تصویر روی یار بر لوح خیال</p>	<p>می فروشم خویش را هر دم بیار دیگر دارد امشب آن بر می و ضایع اظهار دیگر چون تو در عالم ندیم ساد و پر کار دیگر خوب میدانم که پیداکرد و یار دیگر از تو کافر تر نباشد شوخ حبیب دیگر دست در کار دیگر دل بهشت کار دیگر</p>
<p>کشتن این بار اگر جان بر شدم از در عشق دلی نخواهم داد و دست کسی ببار دیگر</p>	
<p>تو ای شمع شبستان من یار بجان ناتوانم عرصه تنگ است</p>	<p>کمی شب را سحر تا کی با اختیار و اگر از امتحانم دست بردار</p>

هو خواهم خود را کشتن ز جور حدیث زلف بان برین است ترا مانع چو افتاد دست بمانا بهما سینه ام از خنده خون خنده	چه آمین ستای شیخ مستکار نویسم تا بکارین قصه ملو مار برو مار با حال خویش گذار کرد ز دخت دل از چشم غنبار
هنوز این اول عشق است کشفی زانم تا چه آید آخر کار	
ای صبا بوی ازان روی من یار یار قاصد این همه پیغام زبانی ناچند ساقی از یاد تو ناب تو خمارم فسرود بوی گل میکند آشفته دماغم اسیر قاصد ایکه سخن از دهن یار گو ای نسیم سحر از زلف منبر بوی مدتی شد که ازان کوچه نسیمی نوزیر در دیو خوشبخت از هر مذاقم تمخت	کجاست روح فرا از چمن یار یار نامه از خط آن یار و فدا ر یار جام جان بخش ازان بگس سرشار یار هر چه می آری ازان کوچه دلدار یار مرهم خستگی خاطر افکار یار مشک دوز تو ازان نافه تا تار یار بردای باد صبا بوی ازان یار یار شرو و چو بل ازان لعل شکر یار یار
میتوان رفت دران کوچه جانان کشفی خرام روز بر من زد دل زار یار	
مهر خوبان بدل دیده همانست یگر کشیم ولی عشق جویانست	هنوز

صبح شد این دل بی تاب تانست هنوز مشک از نافه برون آمد آتش از سنگ گشت خنجر نهیمی جام و صراحی شکست لب فرو بست ز فریاد و فغان مرغ بزمین گره آرزوگی از خاطر دلد از پشت جان ملیک مدو جز یکد و نفس باقی	و دیده مردم طرف درنگ داشت هنوز همچنان عشق تو در سینه نهانست چشم مخمور تو از یاد کشتانست هنوز دل که بجز فغان بود چنانست هنوز اشکم از چشم چربی صدف رو داشت هنوز نام آن جهان و در زبانت سبب
کی کجا لطف بحال تو کند آن مغرور کشفیای پر شک و یار جوانست هنوز	
از محفل وصال تو بیگانه ام هنوز دوش از غمت که اشک سرخ و باج داشت یار بپوشانده بشراب محبت گر دیدم صبح و یار رو خانه برگرفت با آنکه در حدیث فراق گدازد شمع صد اضطراب در جگر افتد پیشتر	تا دیده شمع روی تو پر دانه ام هنوز خون بچکید ز بام و دروخانه ام هنوز در دی ازان کشیدم مستانه ام هنوز در سینه می سپرد دل دیوانه ام هنوز تا گفته ماند این همه افسانه ام هنوز یارم ز فتنه است ز کاشانه ام هنوز
کشفی منم بدیر عزایات پیر عشق عقلم نماند در سر و فرزانه ام هنوز	
تورقنی از بر دل در کشاکشست هنوز	بیا که بجز تو انعم در آتشست هنوز

لله نقل در آتش
بودن عبارت از
مضطرب شدن

<p>تجربیدم در دست نقیشت که ماه زان خنوب تو سرکش است هنوز که سر بسرب لعلت نقش است هنوز و میدرخ و زلف لاله سرکش است هنوز که رحمت تو غم و تیرش برکش است هنوز</p>	<p>شدم و دوچار شکار انگلی که از تیرش چو شد که بنره و مندرست از بنا گوشت ندام از گل ویت که چو شفت الو تمام شب بغم بجز در فغان بگذشت فنا ده است مرا کار با کمانداری</p>
<p>از عشق سادو رخسان تو بر کرده ام شفی بسر زوای جوانان بهوش است هنوز</p>	
<p>اگر چه بنره ز جوش تو خوش است هنوز پری دوشی که بگهواره جایش است هنوز دلیم بیاد تو بانا که دلکش است هنوز تمام سوختم و شعله سرکش است هنوز چه دیده است که طبعش نشوون است هنوز بلای جان من آن قدر دلکش است هنوز</p>	<p>بلای جان من آن روی بهوش است هنوز همیشه خون مرا همچو شیر می نوشد رسید فصل گل و بلبل از فغان است فرخ روی تو ز دانتشم بجان چو شمع ز انتم آن بت بی جسم از من سگین گذشت فصل گل و سرو به زنا بشت</p>
<p>اگر بکشتن گشفی میکند افسد از بگو ز خون که بامت نقش است هنوز</p>	
<p>بچشم من همه نام خدا خوش است هنوز الاگ شتم و تیرش برکش است هنوز</p>	<p>خلفش بر آید و آن پری ش است هنوز نویک نظر از چشم و دل ز بود از آن</p>

بآن سوار جفا پیشه کار من افتاد چگونه از ستم ایجاد خود که از جوش بترج هم طمع خام من ز رفت از دل در انتظار تو که بر لبست و گاه چشم	که کرد بسمل و بر پشت بارش است هنوز بیا در فتم و بیدار کارش است هنوز خیال دوسه آن لعل میکش است هنوز بیا که بهر نو جان در کشاکش است هنوز
گذشت عهد جوانی و پر شد کشتی خراب بشیوه خوابان مهوش است هنوز	
دو چارم شدت سپید امروز علامت شربت دیدار یار است بدر زن ای دل ز زینش که آن که رگشتی گبوا ای من فدایت ز فریاد شهیدان نگاه است تا شاکن که آخر ز بخت بر خاک	بلای تازه آمد بر سر امروز بدل جا کرد در د و دیگر امروز ز نداد دشمنانت ساغر امروز که رنگین است دست خنجر امروز بکوی است شور محشر امروز دل خون گشته از چشم تر امروز
بگوا از انتظار کیست کشتی که میداری نغمه سویی در امروز	
آتشانه در آن زلف مصنه زده باز آت زلف سید بر رخ گلغام کشود خط تو کشیدست خط نشخ بر بجان	کار دل شفت بهم بر زده باز برد امن گل غایب ز زده باز یا لعل لب خویش بگو ز زده باز

لله و در جانشین
 بیتی قابل شمع

لله و در جانشین
 بیتی قابل شمع

با آنکه بیافته شد از طرز خواست نیکست مراقب دینت شایع بر سینه زد چشم توان از ناز خدنگ	از قامت خود نیزه لبش زده باز صد طعنه ز گفتار لبش زده باز نیری دیگر از غمزه برابر زده باز
خونش بجلت باد که بر کشن کشفی دامن بگردست بخیسه زده باز	
آبی ز عرق بر رخ چون گل زده باز نقدی ز دل نو مگر افتاده بدست گلگل شده از گشت چمن بر سر و قسم	آتش ببتاج دل طلب زده باز کامشب گره از ناز بکا گل زده باز خوش خوش ز سر ناز و لب زده باز
پنهان کن از ز گیس خمور تو بید است خط نیست بر رخسار تو ای رشک گلستان از شوخی رفتار خود ای شور قیامت	امشب بکدامی مست طرب گل زده باز هر گل رقیب تازه ز سنبیل زده باز پا بر سر بر صندل زده باز
کشفی ز دامن بکش این پای طلب چون تکبیه زانوی تو گل زده باز	
خوش نام خداست طرب بگندنی خون بچکد از ز گیس شهبازی شایع در زرم تو ای مرد مک دیره مردم	دزدیده نمک میوه می نگری باز در چشم من امروزی رنگ در کس باز چشم تر من کرد در پرده دری باز
دانسته کنی از من غم دیده تغافل	داری خبر از ما و سمان بجزی باز

بای زنجیر چشم
مست بچشم

تقدیر بدست تو سپردست علایم بشکفت چو گل غنچه دل از خبر وصل	چشم تو پر بخوان دلم هست پری باز آورد پیام تو نسیم سمری باز
	با آنکه بود جای تو در دین شعی ای شیخ پری چهره چرا در بری ناز
فصل گلست چهره ز می زود در فرو ساقی بیا و در شب دل از فروغ می آن ماه پاره را نظر مهر بر من است در منزل من ای مهر نا محسوس مان آسود گه ز درد نخواهد مزاج عشق بان مطرب نجسته خدارا ترا نشن	ساغر بنوش و آتش بی دود بنوش روی مراد و چهره مقصود بر فرو شکر لبوز و جبهه عود بر فرو بخت مراد کو کب مسعود بر فرو زخم دلم بدخ نمک سود بر فرو گو شمع بنم طرب آسود بر فرو
	کشفی ترا که نعل در آتش قاده است رود و جگر با و غم آلود بر فرو
می ز سیدت برین قدر عناقهای ناز خوش این نیاز و ناز که این دیار فیه ترسم که رفته رفته کمی بس کشی من چندانکه خوابی ای بت طناز ناز کن تعلیم کرد سحر طرازی لب سامری	بر برز من که حلیه کمی هست جای ناز مار پای نیاز و ترا از براس ناز پیدا است از قدرت همه نشو و نمای ناز دار و نیاز خاطر را هم هوای ناز تا سر مه داد باد بچشت ادای ناز

از دود و نگاه تو روزم سیاه شد ای نازنین باز که از فرط ناز کی تاب و توان میبرد از جان و عقل و پیش	باز این چنین بچشم کش تو شای ناز باشد دارم در کف دست صدای ناز ایمان دین هر چه که دارم فدای ناز
کشفی ز موش همچو فغانی شد آن چنان مست آمدی کرشمه کنان در قیاس ناز	
ز کن کمان سینه مارا نشانه ساز گلگون خوشترام تو نازک تر از گل است ساعه بنوش و تیغ جناز نیام کش بیگانه گی ز مردم بیگانه ز مبدت آهنگ دل کشت دل عشاق میکشد ای دل اگر زمانه ساز و بکار تو	تیر نگاه بر طرف دل روان ساز از رشته زنگ گل تر ناز یانه ساز خونم بریز دوستی می را بهانه ساز ای دلبر بیگانه دمی با بیگانه ساز مهر لب میا بزم حریفان ترانه ساز بگذر ز کار خوشی تن و بازانه ساز
کشفی را اگر ترا بوسش شکر در دل است در دم هزار عجب در آن آستانه ساز	
و از آن شیخ پرمی شن بچین چوین امروز رحم کن رحم که بسیار از او دردم نفع در غم بجز تو تا کار بفرستد نکشد بچو گل رنگ غضب از رخ خوی ده چکد	سیر کین است مگر با من سکین امروز نیست جز مرگ کسی بر سر بالین امروز یک نفس با من جان باخته بنشین امروز داری آشفته چرا که کاکل مشکین امروز

می تراود که خورد خون مرا جایی شرب شاید آن کافر بی باک ازین راه گذشت آنکه دانه بمش صرند ز دشمنای بود	دارد آن شیخ کبف ساغر زین امروز بر روان را که بجا نیست دل دین امروز پوسه داد و مرازان لب شیرین امروز
کشفیا فکر جواب که بخاطر داشت که توحی نگونم مطلب مین امروز	
تا توانی خون من از دشمن بیداریز گشته شیرین لبی گردیدم ای باد صبا از تماشای گل زخم گرت شادوست گر سر قتل ست ای خالم بیا بر سیدم خیز ای سرو خزانم باین حسن جمال آب تیغ بر مراد دل مرا از سر گذشت این عنایت لاف مرغان آواز دست تو خاک کوبت بر خاک گشته ناز ترا	آب خنجر در گلو نشسته ای جلاد ریز مشت خالم را بر بر زب فسر باد ریز زخم دیگر بر سر زخم ای بت و لشاد ریز تا وک بیداد و بول خنجر فولاد ریز در چنین آب خجالت بر گل و شاد ریز گو بنا چی هستیم یکبار از بس یاد ریز در نفس امارت بجای دانه ای صیاد ریز پایه های جسم پر خون مرا بر باد ریز
کشفیا گرفت خاطر از بوی گبستو حالی طرح اقامت و انقیاض اباد ریز	
هر دم از چشم چه نویم نگراسته امروز هر که رخسار ترا دید زلف ای تو شد	می شتاسم که ز آن دگرانی امروز یعنی آنکه که ثوی یوسف ثانی امروز

<p>آفت و فتنه و آشوب جهانی امروز نازکن ناز برین حسن جوانی امروز گشت دل در بطن دشمن جهانی امروز خبر از من که برده پیش غلامی امروز می برم رخت خود از عالم فانی امروز وقت آنست که بامن گذرانے امروز</p>	<p>بعد ازین هیچ ندامت که چها خواهی شد بخدا چون تو پیرا دبت دیگر نیست اثر غیرت عشق است که از غایت شکست مهرم هم نفس و جدم و همراهی نیست در غمت کار بفر و انکشد منیدانی جان من از سر بالین من زار مرو</p>
<p>کشفی آنست که فردا بتو گردد معلوم چه شد ای شمع گرش قدر ندانی امروز</p>	
<p>ملول شب بیدار از ایران بلا پرس کیفیت خار باز جگر آبله پا پرس بیداری شب از جبین در و نما پرس شاهنشاه فرمان جهان از فقر پرس شرح دهم شمعیه نگار از شهدا پرس این نخست غلامی تا اگر از قبله پرس بی طامق شوق من از ناز و داد پرس آشفته حال دل من از صبا پرس رنگ جگر سینه تکه اران از خنای پرس</p>	<p>انرازه اندوه فراق از دل پرس کا و نزهات جز دل مجروح نداند در خواب نشد ز گس محمور تو یکدم تا چند برود صرفه زلفاره گدایان از دست تو آغشته بخونست جهان مهراب دعا گوشه ابروی بت آنست بردم نغمه جز برودیت نگران هست در گلشن کوی تو رسیدن تخم خسوده دلان فشرش تو نماند</p>

روایف ایمنی المصلحه

<p>بر دوش صبا محل ناز تو رود است چو بر آید چو اغان به تن چشم ترا شاد است</p>	<p>فریاد دل به سفران راز در ابرس شوق نگه مستظران راز حیا برس</p>
<p>کشفی بدرت دست بدو زده کشادست ای پادشاه کشور خوبه ز گدای برس</p>	
<p>از من شیخی فسانه بهبران من برس اگر نه که به تو چاه خون گریستم اول بدست خویش تو آئینه را بگیر این خون فشاکی مرده اشکبار من تا کی زنی بطره طسار شانه را گر نیست ز چاک گریبانم تسکین تا کی بود تجامل و تا چند سخن آتش ز دست شعله رویت بیان من واقع نباشد از سخن عشق شمع شهر محرم فرشته نیست از آن روی بچو</p>	<p>این داستان غم همه از جان من برس این با جز از دیده گریان من برس باز از خرابی دل حیران من برس از آستین گوشت دامن من برس ای بی خبر ز حال پریشان من برس از دست خویش حال گریان من برس کجا بی حدیث این غم بهان من برس سوز جگر ازین دل بریان من برس این نکته را ز طفل بستان من برس از من حکایتی نه تابان من برس</p>
<p>کشفی سخن برای من من پی سخن قدر سخن ز طبع سخن دان من برس</p>	
<p>باز دارم من آن شیخ عتابی که برس</p>	<p>صیقلند با من شور در خطابی که برس</p>

<p>آنکه از کام و دانهت همیشه کربار و روی می کرده و سبک زنگارم عتاب لب میگون تو کردست مراست درام در چمن از دهن تنگ تو چون فکشت آب چشم آتش دل من در دهن میبارد</p>	<p>سید حرف مرا تلخ جوانی که سپرس می چکد از گل روی تو گلانی که سپرس ساغر چشم تو ام داو سترا بی که سپرس غنای از خست برخ طرف نقابی که سپرس کوه دایم بی تو بهم آتش و آبی که سپرس</p>
<p>من چو بوم که چنان ست بهجرت کشنی دارد آن خسته جگر حال خرابی که سپرس</p>	
<p>باز دوق بجای تو و قارچه کند کس شد فاش بر بر کس و ناکس غم و دردم خود دست خدنگ بگفت بر دلف دل بازنگ تو در بریم کسی طرف نه بنزد وارست دل از سلسله سجد سلسل در گلشن وصلت نبود بار کس را</p>	<p>باد و تو خود گو که دوار چه کند کس فزاید دل بر زده در اراچه کند کس قربان شویمت تیر قصار چه کند کس عیاری این در و حنار چه کند کس پنج و نیم این زلف و تار چه کند کس تا محرمی باد صبار چه کند کس</p>
<p>کشنی در بر صومعه بی سرفه منی گفت با این بت بی ناک خدار چه کند کس</p>	
<p>در چمن سر ز لب چون ناله بلبل گفت از جفا و جور آن بدو که از حد گذشت</p>	<p>چون نمودم سینه پر داغ را گل گفت خواستم باز از درش ندوم تحمل گفت بر</p>

<p>و اسی ناکامی که شب به کامش عیش در گستان بر تنگین دل چو طرب غیر را پیاپی از دست خرد میدادون خواستم تا کامی گزینم اصل شکرین</p>	<p>بر سرم تا آرد آن قائل تناسل گفت بس یاد ز نقش آن قدر کردم که سنبل گفت بس و چون خرم در بزم او یک ساغر گل گفت بس دست من گرفت تا باز تو گل گفت بس</p>
<p>کشفیا در پرده افساد پیش آن پرس عرض حال خویش میکردم تغافل گفت بس</p>	
<p>دل جانیش کشان دم زد میان خویش از خانه تا برون نه برای بخود نیم صدره برانزد باز بکوش همیشه طوفان آب تا کوه ناری رسد می گفتش که آینه را پیش رودار با آنکه عالمی شده از بوی اوز خویش</p>	<p>پرورده ایم دشمن خود در کنار خویش تا چند بر درویشم انتظار خویش شرمند سازدم دل تا شرمسار خویش گر من فشارم این مزه مشک بار خویش گردید آخر آن بت خود بین شکار خویش اوبی خبر هنوز زربانج و بیا خویش</p>
<p>کشفی از پرده گردی خود چو طفل اشک افتاده ایم از نظر استبار خویش</p>	
<p>عمریست که کردی ز من یار فراموش حیرت چه ملباموش را بود که گردید رنگم نگذارد که ملزم سرعنوان</p>	<p>ای یار سبایش این همه سیاه فراموش دل از من و جان از دل اافر فراموش حاشا که کنم نام تو ای یار فراموش</p>

روایت شده است

<p>از شوخی رفتار تو ای سر و خراپ از مزه وصل تو چنان بی خبرم یادم غلط هم نکند آن سبک کویست</p>	<p>شد کبک در می راده در قافرا فراموش کردل شودم و عده دیرا فراموش حیف است که از یار کند یار فراموش</p>
	<p>کشتی خبرم هیچ بعشق از من تو نیست جز یار شد از دل همه یکبار فراموش</p>
<p>ز بس رنگ و گرد دارد بهار حسن رنگینش بود سرمایۀ شام غریبان صبح نوروزم هر یکن چشمی سیار تو از غم میکند جان را به بین از دست جورش کعبه بتخانه شد زان غریبی بنوا می میداد جان با که در کویست چو نقشش پاکبوی یار نیست این دل زالم</p>	<p>بود رنگ گلستان از چشمی رنگینش سببه شد روز من از دوده آن رنگینش غیرای بی مروت یک نفس شب بکینش چو هم با تو من می نهش این دین رنگینش بلندست از زمین آسمان فرما رنگینش شبی جنبه ز جاجون کوه می زرم به رنگینش</p>
	<p>خزین گشتم چو کردم سیر دیوان ترا کشتی گل اشک است مضمون مصرع آه نصیبش</p>
<p>تغافل در نگاه فتنه پرداز است ایجادش سر با نوری بار دسر با پیش تماشا کن خرا مان در چمن بگذشت چمن و خرامانم زهر جانت که اشپ فتنه را بیداری نیم</p>	<p>بطر ز نوگشده دم مرا آن چشم جلایش نثار و حاجت مشاطه آن جبین دادش قیامت جلوه داشت آن قد چشمشادش همانا گرم بیدار دست چشم جور نیادش</p>

<p>ز چشم نیم بازش خود غلط خود این غلط نیش بر بر سر سیاه باشد طار و دل را</p>	<p>مگر که بود این مرغ نواز خواب صیادش بغلش در ده لطف ستاین مرغ چون دوش</p>
	<p>بغیر از عشق مضمونی نباشد در دل کشفی ز طفلی تا جوانی این سخن گفته است تبارش</p>
<p>همانا گرم خوزیزست چشم بسته انگیزش لبش از ناز که بار حکم بر بنی آید کجا شمشاد با قدش برابر میتواند شد نه از لکنت زبان نازکش در کام می خورد مباد از کشتنم شرمندگی دارد که می بینم مرا نم تا چه حوا هر که در فشارش باین شونخی</p>	<p>که بابر و اشارت میکند هر گاه خوزیزش به هنگام سخن خون بر دوازصل دلاویزش که از طوبی بود یک یزه بالا سر و نوخیزش سخن از دوق می چسبید بیابائی شکر رویش در امت می تراود از نگاه حسرت آمیزش که دل را میکشد از سینه این انداز انگیزش</p>
	<p>حذر کن چون فغان از تماشای خورش شش که خون دل چکد از دیر پا چون بگری تیرش</p>
<p>بشوق لاله خان آه عاشقانه مکش گر شمع نگرفتند ز است سحر حلال بیای بخانه من چهره ارغوانی کن منو در خال تیر زلف طرز عیار است سمند ناز تو بهمیسن بر نیستایم</p>	<p>بسوز گرم چو آتش ولی ز باد مکش که گفت سه مه درین چشم چاودا مکش هر و میگوید و باد شبانه مکش هره فریادم و در دام بهر دانه مکش ز عشق بر سرش ای شوخ تازیانه مکش</p>

دل ز سینه به پیکان کشیده می آید گفتنی است یکس قصه غم ای بدم	گذارد بجز خدا تیرت از نشاند کش بر و بکار خود آزار این فساد کش
	قناعی کن و نشین بگوشه شفی بمیر گرسنه و منت زمانه کش
آنی که شمره نو بخلق عسیم خویش دل گشت بی تو دشمن جان فدایت شاداب کرد و خاطر پر پرده آو سده گردیدن آشتا بتو ای شوخ به مزاج خونیا بچشم و نخت جگر و بندیم مکن ای یار بگمان زمین آزرده چسرا سبر و قرار و تاب و توان را و خود گزشت از کوی آن پری حرکت دارد اندشت از اهل خلق نیست یکس حاجت ال ز زمین قبا بهیچ نیز زده چشم من	آزرده چرا از عسلام قدیم خویش پرورده ایم در بغل خود عسیم خویش بشگفت غنچه دل من از نسیم خویش مارا لگمان نبود ز طبع سلیم خویش پرورده مرا چو بست از نو نیم خویش کاهی نگفته ام به حال نسیم خویش جز غم نیافتم بفرات ندیم خویش ما ز غم بهیبت قدم مستقیم خویش آز که هست چشم گرم از گرم خویش من پادشاه وقت خودم در گنج خویش
	مکشفی چو پشت پا زده بر سر دو کون هرگز مننه برون فدی از خونیم خویش
شب کرد و خانه چو جانانه فراموش	در خانه من آمده آن خانه فراموش

<p>خون ریختن عاشق دیوانه و است جز نام تو حرفی دیگرم نیست بجا خود را نشناسیم که از جویش تو حسن تو چه حسن است که از ذوق تماشا نایب تو شد غمش جان حریفم در عشق کس محرم اسرار نگردد</p>	<p>ای یار مکن محبت مراد از فراموش در یاد تو شد قصه و فساد فراموش شد یاد تو هم از دل بیاد فراموش مشاطه زلف تو کند بشانه فراموش گشت از دل من محرم و بیگانه فراموش خود را بغم یار کس رتانه فراموش</p>
<p>سرد بالای تو خوش عارض بیات تو چند گویم که رخ دلف چنانست چنین هر کسی هست بعالم بخیا می سرد سخن تلخ تو چون قند گوارای نیست بهر غم نیز من خسته بیابم الله گرچه صدمه از راه و فاد و رفتاد رحم کن رحم که هر شب بغم فتم تو جای سود از دکان خانه دنجیست</p>	<p>کشتنی چو قتیلت تنبان سر ای شمع مکن صحبت پروانه فراموش ای پری نام خد هست سراپای تو خوش ای بقر بان جابت همه اعضای تو خوش دل سود از ده ماست بسوای تو خوش هر چه گوئی من از لعل شکر خای تو خوش خون من جای حنا زب کفایت تو خوش باز دل میشود از وعده فردای تو خوش میکنم خاطر خود را به تمنای تو خوش دل به بند شکر زلف چلیپای تو خوش</p>
<p>سیر گلزار بسیاران دگر روزی باد</p>	

کشفی دل شده باشد تماشای تو خوش	
که چون سر و چراغان است از تر تابان که افتاد دست در جان دل من جانچا که از آتش بهارم چکد زوار با آتش خدا یا تو ترا فند بجان ناخدا آتش بکار خویش حیرانم کجا آب کجا آتش چرخ سستایک سازد کجوا کار با آتش	ندانم شعله روی که زد در جان آتش که در این شعله خود دید از نگاه گرم سوئی بکجا سجد بیزان قیاس آتش افزون بر دیار بر آن سوی آب من باین دیم در چشم شک از دل و آتش بار میخیزد نگاه گرم یار از سینه دل را میگذارد
بکن ضبط نفس آتش فشانی تا کجا کشفی که از سوز دل افتاد بر ارض و سما آتش	
رنگ خورشید قیامت پیش فتنه هست قدر و مجویش نکبت کامل مشکین بوش میرود این دل شید بوش گشته برگشته تند در کوش ز دچنان تیغ دو دم بر بوش	سنبل باغ ارم گیسوش در غل شور قیامت دارد می فروشد بچمن باد صبا آنکه بی جرم کشد عاشق را تو که من مائل خون بختیست گشت در سینه دل زار و نیم
کشفی خسته ز جان بر خیزد چون نشیند دگر بر پهلوش	

غمزه آن نگه کافیه کیش کرد صدر خشم بدل تیر نگاه دست بردار طبیب باز علاج آشنا گشت بان دشمن جان	همچو ز نور سجان ز دندیش سکانه از دشنه چشمش همه پریش درد افزود بدل بیش از پیش عوضه شد تنگ دست دل خویش
کشفیا باش مثل مشهورست کرده خویش همی آید پیش	
شب کرد چو در نیم من آن آفت جان قص ناگرم بر قص آمده این همه چون برن از کثرت نظاره رقص تو محفل دیدم که دم رقص تو ای جان تاشا تا چند گنی رقص باین وضع که آخر از پیرهن سنج تو بارد همه آتش	میکرد ز شادی دل هر پیر جوان رقص دارد به تماشای تو چشم نگران رقص شد مردم دیده نظار گریبان رقص میکرد چو سبل در دیوار مکان رقص شد چون دل عشاق تو بی تاب توان رقص چون شعله جواله دهاز تو نشان رقص
بس کن که ز رقصت دل کشفی شد پامال ای من بصدای تو کن از چنان رقص	
دلا از جلق جانانه می رقص دم رقص اضطراب برق حسرت دم وصلش نه وقت آه و زاریست	بپای شمع چون پروانه می رقص بیاد رنزم و بی تابانه می رقص ز شادی ای دل دیوانه می رقص

اگر خواستی نجات از غصه کن	سپای خم در مسانه می رقص
بنادان شوخ حنجره گلوت	چو بسمل کشتی نامردانه می رقص
کی ز سیر گل گذار بجای است غرض	از تماشای چنین بخت باریست غرض
در چین الفت صیاد گرفتارم کرد	ورز از کشمش دام چه کارست غرض
ای بری این همه اغماض تو زیبانو	در شب وصل همین بوس و کنایست غرض
از طرف گشتن من خجسته بروی ترا	زخم نو بر سر زخم دل نه راست غرض
زادار و خنده رضوان تو از زانی باد	عاشق دل شده راجو به یارست غرض
بنگر آئینه اگر سیر همین منظر است	زلف بکشا اگر تمشک تبارست غرض
بتمشای گلستان جهانم گشتی	
شاید سر و قد لاله عذارست غرض	
اکنون غصه چون نخورد و تاب خط	روی ترا گرفت به زیر نقاب خط
که گرخیل ز نو بر جبال تو شد چو در	رویت زدوست بر ورق آفتاب خط
در گلشت نقشه بروی من مید	از خط کشیده برج مشکتاب خط
گل کرد سبزه از ورق لاله اش گهر	کان تند خو نوشت مراد جواب خط
رخسار آتشین تو گذار آتش است	آرد چرمان از شعله حسن تو تاب خط
ما را همیشه دست نهاده از ساند	از بوسه عذار تو شد کامیاب خط

رویف الضاد اجم

رویف الضاد اجم

	<p>کشفی چگونه عرضم در دلدل بنابر افتاد از طلاسم اشکم در آب خط</p>	
<p>بی وفائی با صبح و آشتی با غلط بشنو محبتش مکر دیده ام با غلط سر بر بخون غلط اما غلط است افتاد من بشمار آواره آورده کرد در محبت لکه او هم این چنین کی بود آشتی با غلط چون با معاشش نظر کردم در سر با غلط وای ناکامی که ما کردیم رو به غلط</p>	<p>از تو اسیر وفا ای بنی بے پروا غلط کی تسلی کردم از پیمان که یار پیش ازین چون نوشتم نامه سوی یار شد از منظر غلط در من و محبت تفاوت این قدر باشد غلط غیر یوسف چون تو محبوبی نشد پیدای غلط هر کتابی را که داغ خط خواند بھر پند غلط میرود هر کس که در کوش بجای میرد غلط</p>	
	<p>آن پری از و عده فسر وادلم خوش کرده بود کشفیا امروز شد آن و عده فسر داغ غلط</p>	
<p>جانان چو نیست در لعل من بجان چو خط از قند و شکر تو بجام و دمان چو خط تنهام از دیرین آن دلستان چو خط آن راز لطف و محبت باغبان چو خط ای میل شکسته دل ز گلستان چو خط افسوده راز محبت پیرو جوان چو خط</p>	<p>بی یار از جمال پری طلسمان چو خط دست مراد تاپ لعلت نیرسد در خلوتم چو رخصت بوسه کنان چو خط مرغی که در قفس پروا بشکست فصل بهار رفت و بجای گلستان چو خط خاطر اسیر کج خموشی ست و فسران</p>	

روایت از شاعر

تنبها بگوشه صحبت تن با خودم جوینست	در انجمن جوینست کسی همسر باقی
جانم ملاک غمزه بی باک آن پریست	از عشوهای بی نمک مهر نشان چه خط
کشفی که از کز شمه لعلت بچون طمسید اورا ز سیر باغ و گل و ارغوان چه خط	
کس نیست با قفا زدم آتش نشان شمع	پروانه اگر دست ز سوز نهان شمع
از سر گذشت من اگر نیست ای	بشنو تو ناجای مرا از زبان شمع
تا شیر و در آه منست اینکه این قند	طوفان ز دست جوشن اشک و شمع
پروانه هم بجلوه حسن تو شد کسب	تهبانه عارض تو ز آتش سببان شمع
رحم آشنانش دل جور آشنای تو	من سوختم بزم تو تنهاسان شمع
با جلوت تو بزم جهان ست بی چراغ	آتش ز دست روی تو در دو ما شمع
کشفی فروغ اگر طلبی خویش را بسوز این نکته بشنوا لب آتش نشان شمع	
امشب از سوز جگر بر خط سوزانم جو شمع	سخت آخر آتش دل شنه جانم جو شمع
شادی و غم در دل من همان افتاده است	زاد سیکریم در دیار خست نام جو شمع
یار با این آتش مزاجی گیت که نظاره است	جای اشک ز دیده تر آتش افشانم جو شمع
مهربانی پیشه کن تا صبح چشم از من پرش	امشب ای بی مهر در بزم تو بهانم جو شمع
تا سرمه بودار از تن در هوای تیغ او	باز می آید بدون سوز اگر میانم جو شمع

روایه العبد الممل

د مبدوم کاہتن زمرودہ لم زدستم	برفای خویشتن بر خطہ گریتم چو شمع
کشفی از آتش فشانینہای جہنم من پرین	سوخت جان دل از آتش خطہ سامانم چو شمع
شمع بزم مدعی گردید یار ما در بخت	جای او خالیست امشب در کنار ما در بخت
از فرارم گرد باد تازه ہر دم سر شد	بعد مردن ہم نیاساید غب را در بخت
از کجای آید و طاق شکاک کجاست	می برد رفتار او صبر و قہر را در بخت
بر چه خواہی کن چنان خیر و شر در دست	حالیا از دست نماند خست یار ما در بخت
دل گرفتار شکیج زلف پوچ تو شد	از غلامون عقدہ نگشاید ز کار ما در بخت
بعد مردن ہم دل شگلش نشد رحم آشنا	میرود و امن کن شان یار از فرار ما در بخت
و ابشد در فصل گل ہم غنچہ دل کشفیا	در بخت دار و دختان باد بہب از در بخت
گل کردہ است در چین دل بہار در داغ	گلشن تمام سینہ شد از لالہ زار در داغ
عشق جان چو سر و چراغان تمام خست	توان نمود برتن زارم شمار در داغ
یکدم مرا بہ بستر گل ہم قہر از نیست	نشر شکست برگ جان خاطر در داغ
خوشن جگر چو لالہ از طغیانی شستہ اند	پرورہ ہست وایہ مرا در کشت در داغ
کاری نکرد آپ فشانہی ز چشمہ تر	خود رفتہ ز فتنہ سوخت جگر از فشانہ دل داغ
چون من زلفت خانہ بدوشی ز شہر عشق	بستم جوش دل بفسم یار بار داغ

<p>آخر ز فیض دیده خوب کشفیا بشکفت لاله از سر شاخار داغ</p>	
<p>عالمی در شوق دیدار تو دارم بکف آستین دیده جان لب دل مضطرب یا در آن وز یک بود آن لب چون بکف از کجایم آید این سپاره ساغر بکف معی گرفت زلف آن پری پیکر بکف آستین دامن ز غول که داری بکف ما ز مرگان در آرد آن چشم سیه بکف دانه اشک جگر تابست با اشک بکف</p>	<p>ای که می آئی ز گلگشت چرخ بکف رخت خود بستم ز کوی یار دارم بکف دستر تا پایش اکنون نیستم دیگر بکف در خرام ناز او هر گام مستی می بکف چون دست خود زخم بر سر که پیش چشم جز من بسیل شکار ناک نازت که شد بر برگ جان من دیوانه صد زلف بکف سوز دل از روزن چشم بر وزن دخیه را</p>
<p>چون شیل از تیغ نازت کشته شد شفی دوگر بهر خوز که داری از حنا محضر بکف</p>	
<p>یار بر بریده باد بکام زبان حیف وقت و احوال یار که باشد زبان حیف کردست جاب سینه را کاروان حیف بر دل نشسته است مگر با زبان حیف پرورد خد سل بایم باغبان حیف</p>	<p>تا چند در غم تو نمایم بیان حیف جاریست ذکر حسرت افسوس زبان حیف اکنون کس بر بیم دل سوگواری حرف فسر دگی زبانم نیست و دو یک غنچه هم ز گلشن امید و نشد</p>

افسردگی ز خاطر محزون چنان بود	شد از ازل بلبل دل من نشان چمن
گل کردن بیری و کار تمام شد	کشفی گوی بعد ازین استان چمن
نیست چون دیگری سلسله چنان عشق نعره مستانه ام در شهر سبب است عقل جهان بین بود بازی طفلانه خون دل عاشقان میچکد از دهن است کمال شکست زینت رخسار کفر بنجیه زین خم دل صدر روزن شکست	گوی سسهم برده صرزد چو گلاب عشق سینه بی کینه ام تخت سلیمان عشق را و فلاطون نه طفلان بستان عشق فرش ربه بر قدم خاک شهیدان عشق روی چو آینه نجات رونق ایمان عشق نیست بر بند رفو چاک گریبان عشق
در دل کشفی شکست تا کوکب اویار	گل کند از سینه اش غنچه پیکان عشق
روشن از شعله آهست شب تار فراق منم و گوشه تنهایی و بی تابی دل دم عشق تو عیانم بکین هجر فساد سیر گلزار برغان چمن روزی باد سبق هجر مراد و اسباب استاد کینه مان وصل نصیب من غمیده نشد	آتش عشق کند گرمی بازار فراق نیست امروز کسی مونس و غمخوار فراق با من از روز نخست ست سرو کار فراق سوی گلشن بکنده میل گرفتار فراق روزگارم بر حرف مست بکارد فراق چون من از اسباب او گری یاغری

درین کاف

	<p>کشفی از غوی تو تنگ آمد از کوی تو رفت بست از دست جنای تو سیر بارش رفت</p>	
<p>چون صحن گلستان شد دمان این اشک تسکین نپذیرد دل سوزان من از شک بر خلق عیان شد غم پنهان من از شک بشگفتند چو گل شد رخ جانان من از شک آبی شده این کلبه ویران من از شک شد چون گل ترجیب گریبان من از شک</p>	<p>تا شد شطخون دیده گریان من از شک من سوخته جلوه آن شعله نرا دم لیک کس خسته از دامن خسته نمیداشت در گریه من خاصیت ابر بهارست این گریه سرازیر من آفت بسم نیست خونابه چشم بخت رنگ بر او رود</p>	
	<p>کشفی اگر غصه ز دل آشدنی نیست نی صدف سحر شد شب بجران من از شک</p>	
<p>هست تراسر آن پندارک آن پری باشد این خنده نازک خوی آن شوخ سیم نازک نیست چون تو بیت و گز نازک از گل تر زیاده تر نازک طفل از شک ست از گهر نازک</p>	<p>حضورش نیکو گز نازک توانم کشیدنش در ر ترسم از عرض حال خویش که هست دیده ام مهورش این چنین گل باشد آن شک گلشن خوبی با دیرش در کست از در و درون</p>	
	<p>شد و تا کشفی زیار بگاه</p>	

این قصه در دست آن کمرنازک	
میکنند باری بجا لم نظر اندک اندک شب بجران تو چون شمع سزا بگذشت موشگافانه با معان نظر چون دیدیم گشت این شیوه که در بزم دیدن من نروم تاز خود از آید یاری قاصد دو سه روز دست که میباش یوفانی نیم	کرد تاثیر محبت مگر اندک اندک این تن زار مرا تا حس لرزاندک اندک شد بنودار دمان و کمر اندک اندک زیر لب خند و دزد و نظر اندک اندک می توان گفت بگو شمع خراب اندک اندک کرد آه دل زار مرا اثر اندک اندک
الحذر کشفی از ان شیخ بقول مظهر می توان کرد بگویش گنداز اندک اندک	
چکد رنگ تناسب که از اعضای آن کودک باین کم عمری از طرز نگاهش میشود پیدا تراود شور محشر بر قدم از طرز رفتارش دل نازم چو سیل می تند از بقیه ارباب چو مجنون رخت خود را می کشم از شهر صحرای تعل بر نی تاب دل بی صبر من آسرد	بلای عاشق شید است سرتاپای آن کودک که ریزد خون مردم ز کس شبهای آن کودک قیامت در غیاب دارد و قدر عیای آن کودک نرازم در کنار کسیت امشب جامی آن کودک خون تازه پیگشت در سودای آن کودک گند گل بخودی از نخل استفتا آن کودک
بجای شیر نوشید دست شایه خون کشفی را که رنگین است بیکر نعل شکر خای آن کودک	

باین نا آشنا شد آتش نادل	مزانم تا چه خواهد کرد بادل
تفت هر کسی آتشش برین زد	منیدانم که جانم سوخت بادل
مزن پروانه لاف از عشق پیچیدم	ترا خود سوخت بال پر بادل
شناسی قد برین ای شیخ بجز	ترا جای شود کسب تملادل
چه پروا در گلستان سر گل را	ز آتش و شکب و خادادل
در گریز گلگیرم نام الفنت	اگر این باز میگردد در بادل
ازین آه و فغان کشتنی چه حاصل	
نگی گفتم ترا دادی چه حاصل	
او کشته ام ای شیخ ستمکار چه حاصل	خود گو که قتل چو من زار چه حاصل
مقصود تو دل سوختنم هست گرد	در انجمن از بزدن غمبار چه حاصل
گل خار بود در نظرم بی رخ محبوب	بی یار مرا از گل و گلزار چه حاصل
در دلدل عاشق ز دوا پرست گفتمیت	یاران نه علاج من بمبار چه حاصل
دل کام طلب آن بت پرست بخت است	تنها بشب و صبح نه دیدار چه حاصل
نشر بگرمی زدم آن خطا بنرش	بر زخم دل از مرهم زنگار چه حاصل
گل میکند از حبیب و گریبان تو خنم	ای رشک چمن باز زانکار چه حاصل
بشتم نروجرنگفن از حشمت دنیا	در زندگی از دولت بسیار چه حاصل
فریاد مرا آن بت خاقل نکند گوشش	

کشفی از فسان پس یوارضه حاصل	
<p>خوش این کرشمه که شد و عذرات فابادل بغضه میروم بر زبان چنین شایه وز دی بشهر در اید می رود در دشت شکایت من چو دل نیست حرف مردی ادب زدنت چو مهر سکوت بر لب گهی نمی شنود جز حدیث عشق بنی ز این و آن جهان تا که دورتی نرسد نمیشود که کشایم در شکایتها</p>	<p>چها چا کنان ناز و این ادا بادل که در عشق چو اگشت آتش بادل روم باین تن بجان کجا بادل که این معامله بودست بار بادل بآب دیده کنم عرض حاجت بادل چگونه عسر و دهم حرف بادل همیشه دم زخم از مشرب صفا بادل تو خود بگو که کردی چها چا بادل</p>
از خرقه تار دل خود چکویت کشفی	
چه چاره که در افتاد کار بادل	
<p>چگونه میروم این جور و این چها بادل سر غمزلت ای جان جان نشد پید بیارگاه جمال تو بار کس نبود بهر کجا که روی میسر و دلم با تو نمانده است مرا تا پناه و زاری چو غیر دل دگری نیست محرم رازم</p>	<p>چکویت که تو کردی چها چا بادل بجستجوی تو فرستم کجا بادل گذشته ایم بکوی تو بار بادل گهی خانه ام ای جان تو هم بیابدل بغضه سر دهم ای آه هم ترا بادل کنم شکایت آن یار بی وفا بادل</p>

من از غرور دل خود ترا کردم کشفی
خدا کند که شود عشقش آتش تا بادل

پیدا نبود هیچ بگویت اثر دل برسینه از آن دوخته ام چشم تا شا تا شد هر ف تاوک مرگان جگر دوز از غصه سپهر سوزن تدبیر شکستم دیگر نتوانم جان سوز چو گیم صد شکر که خارج شدم از فکر و عالم	اکنون من بی دل ز که پرسم خبر دل باشد که تو بی پرده درائی ز در دل خارا بدم تن رشک بر دهر بگردل تا ناوک مرگان تو شد خسته گردل این م که مرا سوخت نفس از شر زدل و اسوخت قفس تا من خفاک تر دل
--	---

ختم شد چو کمان قامت ز ولیده کشفی
بشکست خیم عشق بتان تا کمر دل

هر دم بخیال تو مرا خون رود از دل جبریل هم از دست خودش گرچه شود برگز تو اندک رسد تالاب با مشرب ای پند فروشان چه ضرور این بهر خفا این شوق که باشد که درم نامر خوشتر آنرا که شنیدست ز افسانه عشقم	یارب هر سوس روی تو ام چون دارد کی دلخ غم عشق تو بیرون رود از دل این ناله چو بی صدف بگردون رود از دل حاشا که غنیمت یارب با فسون دارد از دست قلم افتد و مضمون دارد از دل یا دجنر لیس و مجنون دارد از دل
---	--

بی تابی کشفی بغت مجروح شیلست

	چون نام تو آید زبان خون دوازده دل	
تا بگوشت تو رسیدت مگر زاری دل من گوی با تو نگفتم ز گرفتاری دل نازها داشت صبوری بجز داری دل کیست امروز که آید بجز داری دل گوش کن گوش خدا را سخن بخاری دل نیست جز درد لسی بجز پستاری دل		ای که با لطف دی حرف غمخاری دل راست گو راست که این سر کرد خوشی دل تا بیک لحظه نیاید دوم عرض فراق می فروشم همه را آنچه که در بار نیست یاده راه بخون نکرده یا از سر لطف بیکسی میکشد امروز که بر بستر غم
	کشفی از در حبس حرف دن تو انم بخدا کار هست دست زبیماری دل	
برسم شده از زلف بتان سلسله دل رسم تکلف را آنچه کند حوصله دل با اشک روان گرم رود قافله دل جز عشق تو از من که کند فیصله دل شد عرصه من تنگ ازین دله دل از پای خرد ملی نشود مر حمله دل		تا چند که پیش حریفان گلزار دل برو داشت بس که عنت راتن بها فریاد چرس از لب تناله بودیت بهر تو میان من دل جنگ جلدت که صبر کند گاه ز نزد زشت کایت جز دست جنون عقد منی اشک نیست
	تمنا شدی این همه کشفی اگر شب از صدمه فدا شدت آبله دل	از صدمه فدا شدت آبله دل

سکه در کتب
مکتب عباسی

<p>چند آلی شود از دیده پریم محفل چرا بلا بود که چون برق درم جلوه یار^{خواب} حسرت آلوده نگاهم بر رخ یار باز هم سخن بر لب مجلس شده ان شوخ بن این قدر هم نفس جمیع اختیار میشد بر روی چهره بن ناز فروشست مشب</p>	<p>مکن از گریه من خانه ماتم محفل گشت در چشم زدن در هم و بر هم محفل چون چراغ سحر آفرشته در دم محفل بهر زخم جگر و دل شده مرهم محفل بیشتر خانه نشین باشی و کلمه محفل بر نفس گرم شود از دم سرد محفل</p>
<p>تا بجا آه و فغان ضبط نفس کن کشته می مکن از ناله خود این همه پریم محفل</p>	
<p>افتاد تا بگردن جانم بلا سه دل یار چه ماجراست که از شام تا محضر دل ز بریم و بیکر و دسوی کوی یار دل هر چه خواست کرد بن اختیار است جان من دل از شکنجه عشق دست در عذاب از خون تازه ام بکف دست باغی نش سائیده چرخ خاک شد این استخوان تن البته تاب جور و جنبای تو داشتم</p>	<p>با آب دیده شمع گنم ما چرا سه دل دل منتظر برای من من ای دل جان هم عنان بسته دوز بر تقای دل صبر و قرار و هر چه که باشد فدای دل دل مبتلای جان شد و جان مبتلای دل بست آن پری خا و حوض جنبای دل کرد همیشه بر سر جان استیای دل بودی بسینه آهن و خار بجای دل</p>
<p>کشته می چکونه چشم خواب آتش نماند</p>	

همسایه تنگ آمده از بای های دل	
<p>خون میچکد ز چشم تر من بر لبه دل شد لاله زار دامن و حیل در شکستن در گلشن فراق تو این ناز گل گفت می گفتش که با چو توی عشق تو نیست جان پیش پیش می رود از جوش اشتیاق فریاد من ز چشم ملائک ر بود خواب چون من کسی مباد که در عرش مهشوقان بی اختیار تا سر آن کوچه میسرود گفتم بدل که در گرد زلف او مباحش گردیده است روکش آینه میسیر بیگانه ام ز هر دو جهان تاب عشق بایر</p>	<p>بر خطه میسرود ز بانم که با نعل گل میکند ز دیده ترا جراس دل باشد بخون غیش گلانی قبای دل این جور و این ستم که تو داری نزل تن می رود بکوچه جانان بپای دل تا عرش می رسد همه شب های بای دل دل بھر من خراب شد من برای دل صبر و قرار و تاب و توانم قنای دل افتاده در گلوئی من آخر ملائک دل پیدا است صورت عجم یار ز صفای دل دل آشنای جان شد و جان آشنای دل</p>
<p>کشفی نمی توان تو گفتن ز بهر از سینه ام بر س که خالی ست جانی</p>	
<p>در کوی خود امشب سپید گذر دل گهواره نازت همه آغوش جگر بود شاید که همین کوچ گذرگاه تو باشد</p>	<p>بود ست که خوابیده شبها بر دل حسرت که جاداشته در نظر دل از سحر تو شبها به چشم بر دل</p>

بوش و خسرو صبر و تحمل همه بکسایت افتاد و ز پا کف صبور سحر بفرقت باشد تن تنها طرف آن صف مرگان	باقی است همین آه فقط هم سفر دل بشکست ز کوه غم حیران کس دل یاران نظری بهم خدا بر جگر دل
آن شیخ جفا پیشه جسم آمده گشتنی بست گر که هم میکند آخر اثر دل	
جز یار با که شمع کرم دستان دل گوید درین یک میان و قالب اند از جانیر و دل من گرچه آن جوان من چه به سبب بسته دل بودم از ازل دیدی که رفتم رفتم چرخون گریستم امین شدم رفتم رفتم گر که هست ابرش زوانه قافله کرد و بکوی با حرفی بترک صحبت یاران گفتم ام	باشد که بشنود سخنی از زبان دل دل هم زبان جانم و جان هم زبان دل از غمزه صد خندنگ زدن برشان دل پیشانی نیاز من و آستان دل همراه اشک میزدم کاروان دل دل با سبان جانم و جان با سبان دل جز نا که کیست همراه آه و فغان دل سوگند میخورم به جان جان فکل
گشتنی چگونه صبر کند بر فراق یار در آستان خویش دزدان دستان دل	
سحر آشفته چون بلبل گشت چمن رفتم که میان جای طفلان پیش و پیش رفتم	بیاد آمد گل روی کسی از خویش رفتم بدین زمان نیت از کوی و عاشق رفتم

سحر آشفته

<p>کمدر خاطر رنگ حنا تا شد خاک من بلاگردان ویش بود دل پر دانه سنان ندانستم که هر کس میسرود آغاجانی نجاری بر قفا سیداشتم از جوش بی تابانی</p>	<p>سبک چون بوی گل از کوی آن گل برین سحر چون شمع با سوز جگر از انجمن غلط کردم بوی آن فادشمن که برین سراپا حسرت از کویت بزرگ جان تن</p>
<p>پرو بوی گل که با گل میسرود چون گل بوی او بشکرش کشتیایر جا که فرستم با سخن فرستم</p>	
<p>دستیکه عار من به پاره ات نظاره کنم گرفتارم اینکه قریب است و عده و صلت نخی اگر قدم از لطف بر سر وقت حساب زخم برون می توان نمودی ز دست صبر بجان است عصبه نگار حکایت من و تو در میان نمی رسد</p>	<p>روم ز خویش و کربان هر پاره کنم زبیر تازی خاطر بر بگو چه چاره کنم غم نهانی دل یک یک آتشکاره کنم بگو که دلخ درون را چه سار شماره کنم دل رفوزه را باز پاره پاره کنم اگر رسی بکنت دارم ز خود کناره کنم</p>
<p>بر غم محسوب شهر شریف اس سال بفضل گل دوسه میخانه را احباره کنم</p>	
<p>چون ابر در خشم تو بهر جا گریستم شاید که گریه آب زنده بر شتر اول تا راز در دل نشود فاش میشکس</p>	<p>که بر در تو گاه بصیرم را گریستم از شام تا سحر به تنه گریستم در کج غم نشستم و تنها گریستم</p>

روز فراق با تو چگویم که چون گذشت	نام تو دوشتم بزبان یا گریستم
امشب بیا در وی تو از شام تا سحر	استاده پیچ شمع بیکپا گریستم
در باجرای عشق تو آنم ز سر گذشت	ز دمیج بحر حسن تو دریا گریستم
کشتی بجز دلدل من میرود ز جلا آرد بگوشت قلقل من نا گریستم	
در بحر وصل یار دارم	مجموعه خواستیار دارم
شد دیده سپید پنجه نرس	از بجز که انتظار دارم
این زخم که بر جگر عیانست	از تیغ تو یادگار دارم
از غیر شکایت است عیبا	من شکوه زخوی یار دارم
این شور جنون و خویش مستی	از آمارن بجزار دارم
افسانه عشق ملبس در است	تو نظر اخضر دارم
از دست جفای لاله رویان کشتی دل داعی دارم	
یاد ایامی که خون آلوده شرکان دشتیم	گریه خونین بیاد لعل خندان دشتیم
عاقبت گل کرد از اشک جگر گون دشتیم	سالمهادر سینه از عشق پنهان دشتیم
دوش از غم خواب پرانمون چشم داشت	خار و پیراهن از یاد عزیزان دشتیم
این زمان جز اشک باقی نیست و امان ما	پیش ازین ز درد و غم بسیارمان دشتیم

<p>چون قبا یی لاله گون برین دوش نشد از غمت تا بود دست مادر آغوش خونت</p>	<p>ما هم از خون جگر گل در گریان شایم چاک چاک از حصه هر دم چیت امان شایم</p>
<p>کشفی از خون جگر تر بود اس چون خیزن جای دل روزیکه مادر سینه بچکان دایم</p>	
<p>در دل همیشه نازش بشایه داشتم راضی شد بدشخ و برین زوضع من سرش را که ز گیس مخور مهره بسته مهر بست آن بدل چه قدر جوش میزد من بر سر و کون فرو شستم آستین جانانه لبس غور نما ندیدم آن دل ای همیشین بهین که ز تیغ جفای یار کردم غلام عشق تو هر چه پیش ازین چون دور رخ روی تو گردیده هستم</p>	<p>غبار اگر چه ساز گدایانه داشتم شکرا نه که مشرب بر ریزانه داشتم دوش آن قدر که نفرش ستاره داشتم در سینه بود است که تنه داشتم الکون چه حرف داشتمی باید داشتم از جان و دل گاشتم و جانانه داشتم خود قتل خویش کردم و پروانه داشتم من هم دماغ خویش امیرانه داشتم گو یا بدل که شسته پروانه داشتم</p>
<p>کشفی گداه شستم سر خود زیر تیغ یار نازم بخرد که بهمت مردانه داشتم</p>	
<p>چون بخردی نگرم روی ترا می بینم ناگاه هم پنج بر خرابات افتاد</p>	<p>تو کای و ترا من ز یکسای می بینم هر چه می بینم از انوار خدای می بینم</p>

باز می آید

<p>پیش روی باده بجهده فشانم هر دم گره افتاد بر سر رشته کارم رومی از غبار و دجهان لعل ضمیرم صافست بسکه محوم بخیاں تو من شیدا می</p>	<p>طابق ابروی تو صحرای حامی نیم ای که هر گونه ترا عهده کشای نیم این هم از صحبت اصحاب صفای نیم هر کجا می نگرم روی ترا می بینم</p>
<p>آل احمد نظری لطف پیشانی انداز کرم او را ز خلایان ششامی بینم</p>	
<p>ایمان تو بخشیدم ادم دل جانم من سیح منیر انم یارب چه حاجت این بی رومی و بی بار و همه از خویش آشفته نیم تنها از کمال مشکینت در دبر و حرم کمرس باید تو می زرد از راه غلط افتد بر پا چو نگار و او تنها نیم تالان بی روی تو در محفل</p>	<p>دیگر چه طبع داری دین بر دمی دنیا هم حیران تو حیرت با محو تو تماشا هم سخت است دل یارم از آئین غار آیم کرد دست پریشانم آن زلف من سبک مومن زبان دارد ذکر تو و ترسا هم رخساره ز خود گرد آن سرکش از نامهم صد خون جگر دارد جام می میشتام</p>
<p>آئی که بدیدارت خلقی ست تماشائی شتائی جلال است این شمع شیدا می</p>	
<p>روی او نادیده بودم دیده را پر خون کم صورتت خویش که من بر خط دارم چشم کم</p>	<p>بینش از دور اگر بکیره ندانم چون کم اشتیاقش دیده نا دیده را از خون کم</p>

<p>این عجب مهیاست که ناخودآگاه می شود آه از دل مصحح بر جسته آید بر زبان اگر تو دامن بخور فغانی درین حشر است امشب آن مگوش را فغانه میزد و زلف</p>	<p>میردم از خود چو باد آن لب میگون گفتم در دل خود چون خیال آن قهرموندان جای دل نشانیست از سینه آن کزین قصه خود گویم و فغانه را افسون کنم</p>
<p>کشفیا تا بگذرد آن روی چون گل در خیل دامن و حیث کن از خون دل گلگون کنم</p>	
<p>جان برب و در دل هوس سوتی دارم تا گل نخت در گنج شیشه بگشایان بالاست بیک نیره ز طوس بگشایان آینه خفت قضا مهر تو با شیره جان وارسته ای از بند دو عالم شد حاصل طوق کبر جان شده و بچ خشم رفته</p>	<p>تا چشم شود بنظر سوی تو دارم در دیده بدل غنچه صفت بوی تو دارم بر نظر آن قاصدت دیو سوسه تو دارم پیوسته بهر مو غمسم ابروی تو دارم تا من بگشایان سلسله موی تو دارم در گردن دل حلقه گیسوی تو دارم</p>
<p>کشفی از مزاجت دل و دلا را بگشاست من هم گله از سابقه حوسه تو دارم</p>	
<p>ما سر آید تیغ سیه تا بگشایم و اعظم تو بنده خویش بجای اگر فرو با لشک خون که چون شعله بغیر میزد</p>	<p>دست از حیات خویش با این آتش بگشایم بگذر زاکه دست ز آداب بگشایم از دل غنای بر فرشت احباب بگشایم</p>

نه جره نوش با ده عشق و ملاسیم مسلمان عیش با همه صرف تفکارت بهفته ایم در دل خود مهر بهوشان	دوامان زهر رانی ناب شسته ایم تا زوبان ویده بخواب شسته ایم ما هم کتان چشیده مهتاب شسته ایم
کشفی بگرد کون نشانیم استنین دست از موی تا قدم و سنجاب شسته ایم	
ما سینه را بچشمه سیاه شسته ایم آدل گرفته لاف صوری ز زلفش آن کلاه عصاره گل بسم فشار خود عکس خشن ز دیده گریان نگشت محو تا سجد صاف صاف و در قبول پا در گلیم بردت از چشم اشکبار پرورده ایم نخل قند را با چشم پنهان نگشت از محبت سحر رنگ	دست از علاج این دل با شسته ایم زخم جگر بخور تیزاب شسته ایم آخر تاب کوهر شاداب شسته ایم این نقش را اگر چه بعد آب شسته ایم با آب دیده گرد ز محراب شسته ایم شکرانه که دست زهر باب شسته ایم روی مراد با درنا باب شسته ایم هر چند روی زرد بخواب شسته ایم
آقای الله کشفی مال خاک بپیش ما که دوش خون زد دست و خنجر قصاب شسته ایم	
جان این نقد جلوه جانان فرستم بستگر فضا لیم که بست پری ارضان	دل را بدست دبر فشان فرستم ایمان و دین عقل دل جان فرستم

<p>طغلمان شهر کاغذ باوشن نمود اند یار از خرمین دل من سیر این سگ ساقی تومی بیار که شبنج خوش بخوا اکنون دم از نصیحت بی مصرف میری</p>	<p>سپارده دل که برستان فرو ختم هر چند من نعمت ارزان فرو ختم از زده خویش گشته پشیمان فرو ختم و اعطای روبرو ختم تو ایمان فرو ختم</p>
<p>سودای دل زلف چه خوش گشت کشفیا چشمش خیر داشت که پنهان فرو ختم</p>	
<p>کشد مردم به میداد آفت جانی که من ام شطراشک جگرگون لاله زاری در غل از شب مهتاب یار و مطرب می گویند با زنج سپیده خود پاک شستم کوفت هفت بدن شکست چند نشتر زخم در روز بخت سرشک خون چو گل از دیده خون آری بر زرد</p>	<p>که دارد این چنین بی رحم جانانی که من ام گلستان گل کند از چشم گرمی که من ام که دارد این چنین از عیش سامانی که من ام بغیض گریه شادابست بیانی که من ام بود از سنگ آهن سخت تر جانی که من ام بود رشک گلستان حریف دامانی که من ام</p>
<p>ز حیرت دیده من دیده قصور شد کشفیا منی آید بخواب این چشم چو من که من ام</p>	
<p>بیای یار امشب در کنارم بهر بروم اگر امروز تا شام اتفاقی میکنم بر خط از من</p>	<p>که در یاد تو چو سمن حقیر ام ندارم طاقت فسخ و اندازم منیدانی که بس زانو زارم</p>

<p>خزیم خسته جانم دل نکام و کرم کی گذارم کی گذارم که از کوبت معنی خیزم و خیزم</p>	<p>خدا را با دیت بر بند و محی اگر در دستم افتد و امن تو پس از مردن تماشا کن رخسار</p>
<p>نباشد چاره جز مرگ کشفی که با سنگین دلی افتاد کارم</p>	
<p>خزیده حسن خدایت منیدانم بغض دلبری آن شیخ استادیتانم که چشم نیم بازش خواب صیادیتانم همان نام خدا طفل پر یادست میدانم پروردت این بنا از یاد افتادست میدانم که دل شکل جریس بمرز فریادست میدانم</p>	<p>و گر آن چشم میگون مست بیدارست میدانم بشونی در شمع زلف سنگین نیشدل نخازای دل نه انداز نگاه شوخ صیاد باین شوخی که مست نازلی با کانه می آید من و قیاب بصوری در غم عشقت میدانم روان شد کاروان ناز و با در می شب</p>
<p>نسکار ناوک بیدار گردد چون خرین کشفی سپاه غمزه با آن چشم حلاوت میدانم</p>	
<p>نگاه شوخ او با غمزه هزارست میدانم غور حسن را این ناز و اندازست میدانم بهار حسن را این تازه آغازست میدانم که مرگان درازش چنگل نازست میدانم</p>	<p>و گر آن چشم میگون فتنه پردازست میدانم نظر در دین و دامن گلستان فتنه بپای نرا غم تاج و خاگردشت خام خط سبز خلاص از گیر و دارش نیست پلای طائر دل</p>

<p>مستحق حسن و خوبی را قضا کند و حق بارش شهادت ناز خود را زنده باد و شهادت تمام بسیار</p>	<p>سر پای تو گویا بست ز نازت می دانم لب لعل ترا این شیوه اعجازت می دانم</p>
<p>ز گفتار تو کشتی بند گذار صفایان شد نوا می شکر میت شورش از نیت می دانم</p>	
<p>نگندم سحر از کف دل زلف باری بندم بمحل میدهم آینه در دستش با صورت مسیحای من از سرفتن مرگ آمد بیا بزم مبادا گل کند از گناه الفت آلودم رقیبان سید و را شود تا عبرت از غم رقیبان دست پارا چون چنان بدست بزم ز بس می ترسم از غوی تو در زبانی فادما بافسونی سفر می کنم آن دشمن جان با</p>	<p>اگر این دست طفل برین ز ناز می بندم رو نظاره اش از دیده اغیار می بندم کنون چشم از شفای این دل باری بندم بمحل فیده از نظاره دلدار می بندم ازین رو بهمت جور و جفا باری بندم بهنگام نظر این دیده خونباری بندم ز دیدن چشم می درم لب ز گفتاری بندم طلسم دوستی برگوشه دستاری بندم</p>
<p>خجل تا کجا از خد غرض تو بود و بیدادش تو کشتی باش ای نجاس ازین درباری بندم</p>	
<p>دل خون شده از دست جفای می بکنم بر نقش شهادی که شب از کوی می بگذشت تنهایی منم از ستم و جور تو نالان</p>	<p>بگذشت عشق تو مرا کار می رسیم دیدم که قضا گریه کنان بود و قدریم از وضع نو از زده شده ستاد و پریم</p>

<p>منکر تو باین چشم غضبناک که دلها پنهان نشود در از محبت که غم عشق نخل غم دل بی ثرافتاد که در چوبه امروز که دارد سر نظاره کائنات گردست و هر وصل تو در عالم هستی</p>	<p>از جنبش مرگان تو شد زبر و زبرم کل میکند از رنگ رخ و دیده ترسم تا ترزا بستم شد و از نادانترم از خانه برآمده با تیغ و سپرم بوسم لب لعل تو کشم تنگ بوسم</p>
<p>کشفی از کجایی تو که در مسره که امروز صفهای ضعیفان زده در چشمم</p>	
<p>تا بدل از غم بجران تب تابی دارم پرسش حال من زار ضرور شد در دانت روز جزا در کف من خوابد عقد دل نشود واک من از شعله غم یا کرم یا سرم از تیغ جدا یا بد کرد از تو امید وفا داشت دل ساد من</p>	<p>سینه سوخته و چشم پر آب دارم در بطن از غم جسم تو کتاب دارم خور کن خور که من با تو حساب دارم موی چون رسن سوخته تاب دارم که ز دست تو شب روز عذاب دارم خود غلط کردم و از خویش حجاب دارم</p>
<p>کشفی از شهریان خست سفر باید بست زرد و شوشن نفس با بر کاسب دارم</p>	
<p>نزد آنم تا چه از غم کا و کا و در جگر دارم شب و صبح است و در زبان من از فطرتی تا</p>	<p>نفس در سینه یافتم رگ جان غشتر دارم نگاه خویش که سوی خاکم سوی دارم</p>

<p>ز جوش گریشد نظاره چشم کل که هر است گذشتن از سر جان جگر سبیل که ناصح بیانشین بیالین یک نفس عالم تا نشان هر شد سینه من تا و کجور ترا شب</p>	<p>من از نیم رقیبان آستین چشمم تر دارم نی آید ز من که در عشق خوابم نیست دارم که در دل فرون شب شبنم می در دارم ناتمام سر بیکان خدنگت تا جا دارم</p>
<p>نذار صبح جز صبح قیامت این شب بیدار شب بجز شب مشبک شفیایان از سحر دار</p>	
<p>در صحبت گل بوی تو کم کرد و چشم داغ دلم از سینه نمیداشت فروغ از حشر دیدار که بر دم بته خاک بر دامنم بی سبب نیست که ام روز بر قال مقاتلت نهیم گوش که ناصح زار ز که خواندم سبب از در عشق</p>	<p>کرد و چمن باد صبا بهر سر غم این چشم ترا انداخته و غنم غم گل کرد چون ز کفن لاله دایم از خود شدم آن منجم چون دایم گردید پریشان ز کلام تو دایم از کل کل هر دو جهان ست فدا غم</p>
<p>که شفی از نسون تو یکی کار نیامد تسخیر شد آن عیشه گراز لاله غم</p>	
<p>یا از شعله من از خورشیدش آموختم باعث گرمی بازار تو شد خواری من لذت زخم خدنگ تو کلو گیرم شد</p>	<p>او مرا سوخته است و منش افروخته ام آتش حسن تو از عشق خود افروخته ام دل صد پاره خود را که بهم دوخته ام</p>

مهر از بهر تشارنگ ناز تو هست	نقد پوشش و خرد و صبر کار و خشم
کشفی از سوز دل دیده من هیچ پرس نخوان گفت که چون شمع زبان سوخته ام	
تا بران عارض چون لاله نظره شد شده وان از سر بر قطره اشک این جگر چو کتان شسته به تاب گردم خم شد از شکش بار جان سینه از سوز نهان در تب تاب از نشان کاری مرگان دلازار چاک دوش از غایت بی تابی افروخته فزون دل از کاوش غم خوشند و از دیر بخت	دل از در سینه و آتش بجزر دشته چه قدر آب درین دیده تر دشته یاد کاری من از آن رشک فر دشته تا بر کوه غم عشق تو بر دشته دل به بلوی جگر یاکه شد دشته من جسم بجز سینه سپر دشته دست خود گاه بر گاه بر دشته تا ز مرگان تو نشتر بجزر دشته
رازت از رنگ تو شد فاش از انکار چو کشفی از در دهنبان تو خبر دشته	
در شب وصل عجب شعله افکار کنیم عالم عشق وصال تو پروبال شود تا بداند حریفان که کسی بجانست ای خوش آن پیش که از بند و نوازی گاه	یار منت کش ما باشد و ما نکرسیم وقت آنست که ما سوی تو پرواز کنیم بشپ وصل در خانه خود باز کنیم یار در خانه ما آید و حسن از کنیم

کتابخانه
مکتب

<p>تا کجا بفرست از غصه سبک باید خورد راز دل فاش شود و شب بیدار فغان با امید بیک رسد تا لب بامست فریاد بزنند اهل سخن مهر خوشی بر لب</p>	<p>پایهای جگر می طعنه آن باز کنیم ناله با آه اگر هم دم و سهر که کنیم هر زمان ناله بقانون دیگر ساز کنیم بیل طبع اگر زمره پرداز کنیم</p>
<p>فصل گلشنی بچمن چون طالع خیز تا سوسوی جون خورشید بکناز کنیم</p>	
<p>کجا نصیب که آن لعل شکر بن تو بوسم سجای حرف چکد جان از دهن تو بگویم اگر رسم سپهر کوی تو ز فسر طاعتنا همین خیال بود تا سحر درین شب بچران کجا شود که رسد دست من به دست نگارین تو آن گلی که ملک از فلک خطاب بمن کرد</p>	<p>اگر خواب میسر شود جبین تو بوسم زبان سحر بیان روح آفرین تو بوسم جبین مجده فرو دارم دزین تو بوسم که روز وصل من از روی آتشین تو بوسم همین بس است که از دور آتین تو بوسم که کاش چو تو من روی از من تو بوسم</p>
<p>بگوی قاصد فرخنده پی بیار ز کشتی که تا کجا بقور رخ و جبین تو بوسم</p>	
<p>هلاک حسره بد و عشوهای ناز تو ام ز خاک من چو عجب گرد گل در گس و اگر نماز امید خلاص از دست</p>	<p>عذاب شب بد و چشم نیم باز تو ام شبید غمزه چشم که شمع ساز تو ام اسیر تیغ و خشم کاکل دراز تو ام</p>

<p>کجا بپر گل و لاله اتفاق افتد بختشم چهره میفرود ز جور کم کم کن مناز این همه بی باک تو سن کین را منم که فاخته میسر و سرفراز تو ام تخت بنده عشق تو نو نیاز تو ام بره فدا ده میسران ترکناز تو ام</p>	
<p>چنان بعشق کوبی تا بشد بکشتنی بگو بگو که من از محسنان از تو ام</p>	
<p>دل تو داده من از جور تو حیران شدم هر چه کردست بمن این دل بی تابم کرد گر می حسن گلو سوز سرا پایم سوخت همیشین حال پریشانی من هیچ پس که پریشان تر از آن زلف پریشان شدم مصحف روی تو را دیده سلطان شدم باخته پیوستی ز می دشمن جان آن شدم</p>	<p>دل تو داده من از جور تو حیران شدم هر چه کردست بمن این دل بی تابم کرد گر می حسن گلو سوز سرا پایم سوخت همیشین حال پریشانی من هیچ پس که پریشان تر از آن زلف پریشان شدم مصحف روی تو را دیده سلطان شدم باخته پیوستی ز می دشمن جان آن شدم</p>
<p>جویش عشق ست که در عالم پیری کشتنی من باین قالب فیه بوده غمخوان شدم</p>	
<p>تا دل برست دیده بخواب داده ایم در دل زیار هر چه رود جای شکوه نیست صبر و قرار و بوی خوش و خور و برست با تارفته زفته در دل سنگش از کند از جوشش گریه زخمت بسیار داده ایم ما خود کتمان بجلوه مهتاب داده ایم از اضطراب این دل بیتاب داده ایم بر ناله رنگ آب هسیتاب داده ایم</p>	<p>تا دل برست دیده بخواب داده ایم در دل زیار هر چه رود جای شکوه نیست صبر و قرار و بوی خوش و خور و برست با تارفته زفته در دل سنگش از کند از جوشش گریه زخمت بسیار داده ایم ما خود کتمان بجلوه مهتاب داده ایم از اضطراب این دل بیتاب داده ایم بر ناله رنگ آب هسیتاب داده ایم</p>

ز ملک بخت تو چون گل تر در نظر گشت	تا از سر شک چشم ترش آب داده ایم
ز لعلش بخت و خفا و دل خورشید	بیکر چو به شعله بسجای داده ایم
آخر ز جور آن ستم ایما کشفیا	
سر را بدست و خنجر قصاب داده ایم	
هر دم کشد از غمزه و بازش بوسه بستان	یک ذره بکس مهر نازد و چه کس بستان
گل کرد ز لعل تو دم بوسه کشستن	کز باغ وصالش ثمر پیشتر سستان
دل گشت گرفتار شمع خیم زلفش	ز لعلش نتوان گفت سیران قفس بستان
در هر قدم از خاک و مد لاله بستان	صحرانده گلزار چه گلگون تر بستان
از ناله جانکاه دل قافله ننگ است	خبر باد دل زار بود یا جر سستان
بوسه لب لعل تو ز شونجی چه مجال است	گردست دهد بوسه بیای تو بستان
کینم نبود در شب بجز تو سهارم	سوزن بیکر میخندم با لعلش بستان
بیداد گری بچو خفانی دل کشفی	
خون میکند و میرود آیا چه کس بستان	
امروز عتاب تو بمن بی سبب است این	مجرم دگری باشد و بر من غضب بستان
طلال شب بجز تو کم از روز نیست	خود صبح نازد و عقب خود چشمت بستان
برداشتن بار چشم نتواند	تا زک بود از برگ گل تر چه بستان
بوسه اگر این لعل شکر باشد شام	قندی است مگر لب تو یا طرب بستان

می را سر از آزار خورای بست بی باک بشست نیک نگهت برده دل	در پره بود خوب که گفت العجب است این سپردنش بود شیشه و خارا عجب است این
گشتی خمر و این همه در کوچه آن شوخ کشتنی بادب باشد که جای دست این	
آه گرم از سینه اشتناک می آید برون آب چشم از سوز غم گشت گداز جان می در فضائی سینه تابشست قفل قدیار پاک باشد پاکباز عشق از هر چه نقص فیضهای ساقی مابین که وقت یکیشی چون صدای کوه از بهنگامه فریاد من خوبی آن رو سجد کس بمسیران نظر	هر نفس دو از دل صد چاک می آید برون لحنت دل ز دیده فناک می آید برون آه از دل چو سه روز خاک می آید برون گرد آتش افکنی هم پاک می آید برون قطره گر بر خاک افتد تا که می آید برون ناله دور و از دل افلاک می آید برون حسن خوب ز حلقه ادراک می آید برون
استغیا طرف کاشکسته تیغ افزاخته مست ناز از خانه آن بی باک می آید برون	
در دهر از آن وی چو مشو شیرستان آورد همین بار جفا نخل مرادم برگزین بود یک سر مو تفرقه پیشم پرورده آن خوش دل این طفل شکم	برفته که بر پاست ز دور قمرستان ز آن چشم که من کاشته بودم در میان سر رشته جان و جهان بیکرستان ای چشم میندازد که نخت جگرستان

گل کرد خش بر رخ و حسن کرد و دو خوبان جهان گر چه بخوبی همه خوبان	خوش بنزد تو خیز بهار و در گریست این چوئی که دل ز کف بر دم غم ترست این
هر خطه بود یاد تو حسد ز دل کشفی از جاذبه صدق محبت اثرست این	
محو صفای حسنت رنگ پریده من بام تو گشت ز گمین از انکب لار گوهر خرم سفر ز دنیا پیداست از نهاده افسانه محبت ناگفته ماند در دل شد از سرم گذار بگذشت از دل تو از تار جامه من کرد ز طوق قفس	رامم ز گم گاهت بوشش رسید من دارد سحر بطوفان غنای بدین پادشاه با شد قدر خمیده من دارد خیال خفتن خواب رسید من تبع کشیده تو آه کشیده من آرایش من شد جیب دریده من
کشفی صغیر بسبب افسرده شد گلشن درد آفرین دلهاست کلک آفریده من	
نام خدا خوش می رسد چاکبک اگر گشت این آما ده صد ششم و کین به چار اگر درین خوشید روی من چوین هرگز ز غم پنهان ناز کن گل برین بگشای خوش رنگ من جان به قرار می کند در سینه ام دل می بندد	صبر و قرارم می رود صبر و قرار گشت این آلوده در خون استین طاق کیمیا گشت این رویش نگر زلفش بهین دلدار و یار گشت این نسرین ز انجم یاسمن گلین چاکبک گشت این اشک زد چشم می رود از انظار گشت این

<p>خدا را که برین ز غم یاد غم گل میکند گلبرگ حیرت میدرخازد که کجاست این</p>	
<p>بر کشتی بی پادوسه جوهر جواهر ای از محبت بی خبر رسم دیار کجاست این</p>	
<p>اکنون کسی نمی شنود آستان من باید حذر ز صدمه تیر و دکان من هر شب باین قرین رود کاروان من یکسان بود همیشه نهان عیان من آنم که شد بر شش معالی مکان من گردید سجده گاه و ملک آستان من حرف طبع اگر گذرد بر زبان من آن دل که بوده است جهان از دامن من</p>	<p>شده صد تنگ با همه کس از قنای من من از کسان ناله زدم تیره در آتش سلس است و آن پیشین پیوسته ظاهر مریه تنگ باطن است ای تنه شین ز محبت و الای من پرس ز اهر برود و تو نذر آن که کیستم با تخیر قطع همانم که من زبان کم شد چنان که تیغ سرش نیستم</p>
<p>کشتی عجب همیشه بهار است گلشن رومی خندان ز دیده کمی بوستان من</p>	
<p>من عشق و صد تنه تو خوش باز کردن من دامنت گرفتن تو و اقرار کردن که ترانی تو آنم ز خود هستم باز کردن سخن است ترک العفت ز تو و لیاقت</p>	<p>چه خوش است بر رخ من در عشق باز کردن بدینا زو تا ز بهشت شب گذشت تا کی دل دیده در خیالت شد محو آبخانم ز جلا و جوهر من کن آنچه می توانی</p>

	بفرق یار جانی سخن ساز کشتنی که خطاست در محبت گدازد و از کرد	
از دست من بدست دیگری افتن تبارین گل میدین گل کرد از خاک مزارین فراد از گریه فرصت جوین شمشکبارین بجز از دوده و حسرت نیست اشک کنارین کجا دارد سپیدن شبهای تارین اگر هست دآشوب بلا بر جسم زارین	بشوخی عشوه سازی پرفنی افتاد کاین بگورم شمع و گل آغز فرستاد و فاشین بهنگام و دحش خواستم تارونی نیم ز شب تا صبح دی شبی دآن گل آغزین بسی کز سادگی از خوبی خودم بود غافل جگر خون گشت دل صد پاره شد شکست بازین	
	بیا در شمع روی موده افروغ بود عجب کشتنی اگر شمع مزارم کرد و آه شعله بارین	
اگر دوزا زل بر نقطه غم شد مزارین چو موج بحر خیزد و مبدم اشک از کنارین بزرگ تخیل بر جان در خوان باشد بهارین همانا صفه سیاه شد لوح مزارین که هر دم سراپا جیخ می ساید غبارین سینه شد روزین از دوده و شبهای تارین	هم آغوش مسرت نیست جانم گوارین هوس چید از بس در هوا می چشم گریابیم همی باشد و ترسان من از فیض بی برگی چو بل می تبدل در لعل از یقین رها علو بهتم در خاکساری هم زلفت از دل نشوید چشمه خورشیدیم این تیره بخی را	
	نیا سودم دی از افلاک آسمان کشتنی	

	بگردش پیچور گارست دانه در کارین	<p>انظارم میکشند یا این کین یا آن کین فتنه بر پا بر سر دین دل ایمان کین خاطر شاه دین از لطف خود شادان کین روز عید است این طواف خانه نروان کین در دولت خواهد کبابی را دم بریان کین سنت آمد سره آگین برگزینان کین</p>	<p>یا یکش از قهر یا از لطف خود صانع کین قدر او از دینش از رخ فرستد کین شاد فرمودن دل ناستاد حج اکبر کین در هر چه دل در آنگین جان من شو کین اگر تر ایل شراب افتاد خون من جلال کین قامت زیارت را شریف رخائی بخش کین</p>
	<p>کشفی بیچاره نتواند خلافت ای تو هر چه خواهی از جفا و لطف ای سلطان کین</p>	<p>بر رخسار گن از رخ خود پرده حجابین برای ستاد دل و دیده هر دو جابین خوش آمدی ز ره لطف و رحمت حجابین اگر چشم خود این مسرفه ماجر حجابین</p>	<p>دوی به پیلو با بر مرا و ما بنشین بگو برای خدایان قدر محراب چسب گرفته مردک دیده از جبال نور بجای اشک چکد یار با میال از چشم</p>
	<p>پی همان یکی سر کشفیا کشتی دمی مگو شنه بخت بر دیا خد بنشین</p>	<p>هر دم از شکم سوز و خویش را رسوا کین شور و شکر از خسرانم باز خود بر پا کین</p>	<p>شعشع من هر شب به پیلوی قیاس کین فتنه را بشناس و بنشین کین مان پیلوی</p>

<p>خلوت وصل است آشتی از تو ممکن نیکیا گرم جوشیها چو طبعش بر بستر آزار آورد در جگر از نوک مرغان تو صد نشتر بکست صحبت این ناکسان آخر دال جان شود</p>	<p>بر کشا بست قبار از تو استغنا کن شرم میگوید بگویش او که سر بالا کن آشنا با غمزه هرگز نگرش شبها کن گرم در بزم حریفان این قدر با جان کن</p>
<p>یاد دل جان خود اول شفی از آهین ساز یا تمنا دوستی زان شوخی پروا کن</p>	
<p>هر دم تقبیر می کشدم ز رخ چین شد رخنه رخنه زان مرزها مینه تا جگر از قطرهای اشک فروز گشت زدل از دست و خنجرش نتوان جان بر کج طوفان آتش است روان از تو ز شمشیر بوی ترابری ملاک بر آسمان</p>	<p>یارب مباد در پی کس دشمن چنین خنجر نکرد آنچه کند سوزن چنین دیگر با تشتم چکند روغن چنین گر دیده ام دو چار شکار اکلن چنین یارب چه شعله جوش زو از روزن چنین یوسف نداشت نکبت پیراهن چنین</p>
<p>گشتی بیا که بچو فانی بپای خم میرم دست ساقی سیمین تن چنین</p>	
<p>جان من دی تو دیدن توان تاب انتظاره حسن تو کر است تغی مرگ کشیدن سهل است</p>	<p>تا بزم نور سیدن توان شوان روی تو دیدن توان زهر آجر تو چشمیدن توان</p>

<p>گرشوم باد و زمین نتوان این گل از باغ تو چیدن نتوان نتوان از تو بریدن نتوان</p>	<p>تا سر کوی تو ای رشک بهار بوس بوس شکستن عجب است قطع الفت ز جهانی است</p>
<p>می فدا شست تو کشفی از بام دامن و جیب در بدن نتوان</p>	
<p>شکل پری بصورت انسان نگاه کن بر قدر خویش و آن شره خوان نگاه کن تا شیر آه سینه سوزان نگاه کن ای بی خسته به چشم حریفان نگاه کن بر شبیه های زنگش فتان نگاه کن یوسف ز چادر رفت بر زنان نگاه کن سوفار را به بین و بر پیکان نگاه کن بر حال زار خانه بدوشان نگاه کن</p>	<p>از چشم من بآن رخ تابان نگاه کن ای ای عتماد و فای این قدر نگاه کن آتش ز غصه در دل قدوسیان نگاه کن هر لحظه یا سمن بگریبان خود مریز از چشم فتنه زای تو بار و کشته ها خوبان هم از حال خود آسیدیده نر ترا برست قهر تو ز گمین بخون من جمع اندر بی دلاان چه قدر با بکوی تو</p>
<p>آن طفل شوخ پیش دیب است عشو ساز کشفی بیایا بدستان نگاه کن</p>	
<p>بلا ی دل دین و جان نیست این گل از دام سرور و روان نیست این</p>	<p>بت نازنین دلستان نشین چمن گل کند هر قدم در خراش</p>

<p>ز هر دشمنی که دل کرد با من بگویم بجز شمع از حالت دل بسنگ فسان میسوزد تنغ خود را نخواهم بجز قطره عشق حریف</p>	<p>بگویم که در دوستان منست این درین انجمن همزبان منست این بگرازی آستان منست این زمین گویم دوستان منست این</p>
<p>بحالم دل آن پری سوخت گشقی ز تاثیر سوز نهان منست این</p>	
<p>گل کرد غم بهانه من دلدار کجا و من کجا با کیبار کمن مرا فدا موش از رفتن کوی آن ستگر قاصد چو رسد بهیم خوابان کان خسته کنام دست گشقی</p>	<p>از چهره زعفرانی من ای دایه بزد گانه من یاد آرز جان فشانی من مانع شده تا تو آن من بایار بگو ز باب من گفته است که یار جانی من</p>
<p>در بحر تو جان رسید برب رسم آبرین جوانی من</p>	
<p>بر دست غیر دست خود ای نازنین پرورده ام بخون جگر این مستیم را ای آه نارسا نرسی تاب ام یار</p>	<p>یا لاف عهد با من ای وکیلین خرن ای چشم طفل شک مرا بر زمین بی صبر و خیمه بر فلک هستمین زن</p>

<p>دل بی تو گشت خون گرا در حجر خوشین اول خدنگ ناز تو کارم تمام کرد آگاه هستی ز ره و رسم عاشقی</p>	<p>آتش بجایم ای بیت ز آفرین من بازی دیگر بسینه دم و اسپن من در عشق طعنها بمن ای هشتین من</p>
	<p>از سنگ خاره ساز دل خویش گشتنیا یا لایف صبر در غم آن به جبین من</p>
<p>رفت از یرم کرشمه گستان هر فغان دزدیده دیدن تو در فتنه بر شود امشب بهیشت زلف بتان زبان گشت زاد بر بزم کرامت رزان بی نوا پنهان کرشمه سر زده از چشم تقه تا چند شکوه از ستم اولین یار</p>	<p>یارب چهار دود بدل تو نیاز من شد قاش از کرشمه چشم تو از من شد محقر حکایت دور دور از من بی حیل ساخت کارم کار ساز من آگاه کس نگشت ز راز و نیا من آخر بطف ساخت بت لنوا من</p>
	<p>آن شوخ قصد کشتن گشتی کند غلط کی میکند شکا بکس شاهباز من</p>
<p>پرورده شد بسایه قبه تو آرم زلف بتان این شب بخور زان قلم آتم عنان کشیده بکوی توحی برد زاد برود که یاد رخ و زلف بهوشان</p>	<p>یک نیزه بر رست ز طوبی آگاه من بسرشته شد ز دوده بخت سیاه من گردید ناله پیش رو شاه راه من باشد همن و طیفه شام بگاه من</p>

منکر مشو بغزه دل از من تو برده خواهد و نور رحمت حق جرم بی شمار	وز دین نگاه تو باشد گواهی من در بارگاه عفو چه باشد گناهی من
تکشی بر دوزخش نهی نامه سیاه در حضرت کریم بود عذر خواه من	
تاسد ره میرسد همه شبنا لهای من یار چه ماجراست که هر خطی تپه خود صحت عجیب میان من دل است تا من قدم کجوه جانان فشرده ام تدیر منقلب شود از طالع زبون از دار و گیر زلف بت نام نجات نیست ای نه نشین چگونه به نیمم بچشم خویش حالی شود حکایت طول شب فراوان	جبریل هم ترا به از بای بای من اشب جگر برای دل ببری من من میشوم فدای دل دل فدای من شد طوطیای چشم فلک خاکپای من گر دو همیشه بر سر من آسیای من باشد که لطف خود بنمایند ای من در بزم یار غیر نشیند بجای من پرسی اگر ز دین من با جسر من
بجا بود شکایت بیکانه کشتیا از دست خویش میکشد آشنای من	
تأصح تو باین طفل بر زاد نظر کن رخسار و قدش گلشن عیش است تماشا در دل مهربان ناله از چشم تر هفتاد	بر جلوه این حسن خدا داد نظر کن ای دل تو برین لاله و شمشاد نظر کن هستی شده این خسانه ز بنیاد نظر کن

<p>شد تازه و گرامی خرم بر دامن جیبی ستم ایجاد نظر کن کوچه غم بچران مبر افتاد نظر کن بر یکی این دل ناستاد نظر کن قواره خون از مزه بکشد و نظر کن بر چو منی این همه بیداد نظر کن از لطف بجز بند و آزاد نظر کن</p>	<p>شیرین بهشت گشت مرا بی سخن امروز گل میکند از رنگ لب خونین از بار فراق کمر حوصه بشکست تا چند جفا ای بت بی رحم خدا را از دنا خرم بیداد تو شتر برگ جان دورست بسی از زورش بنده نوازی آنی که بود حلقه بگوشش تو جهانی</p>
<p>شعنی که بود از دل جان خاص غلامت بر بنده خود ای شیر بیداد نظر کن</p>	
<p>سیلاب رسیدت ز پاتا که من ان شب بشب بجز تو سنگ ست بر من بیداد تو دل داند و من یاسگر من ز گلین همه گردید چو گل یام در من عشق آمد و دوا سوخت همه خشک تر من شد روز از دل خون جگر حاضر من تا سینه سپر کرد دل بی خطر من از بار غم بجز دو تا شد کمر من</p>	<p>ببینم که چپا میکنند این چشم تر من تا گوی تو از ضعف رسیدن تو ام از جور خود ای بت بی رحم چه بد شد خانه نه خون جگر مر شک گلستان اکنون بر این سوخته جان چه نعمت من ذائقه نعمت دنیا نشناسم چون من بدیدم که چشم تو که گردید تا چند کشته محنت بچران نوا خسر</p>

	کشفی دم فریاد تو آن شیخ بن گفت این کیست که می آید و نالد بدر من	
برگشت همچو طالع برگشته یار من با همچو بد مزاج درخت ادکار من تسکین شود چگونه دل بی قرار من چون موسم خزان شده فصل بهار من خوش بگذرد بیاد تو لیل بهار من بشگفت همچو لاله دل داغدار من طوفان برآمد از مژه اشکبار من یاران کنند کسند بلوح مزار من		بارب چه چاره دای برین روزگار من کاهی نشد که چین ز جیشش درود نی نامه بی پیام در حرف و حکایتی با در صبا ز کوچه جانان نسیم وزد کاهی خیال زلف و گهی ذکر عازمت از فیض عشق سینه بس جان باغ شد از جوش گرمی آب زیا تا بس رسید این جگر من کی دل ندهد کس به یون
	این گل شکفت از جبین عشق کشفیا زد چینه بخون من آخر نگار من	
رسیده هست بلب جان ناتوان بی تو نفس سینه کند کاوش سخنان بی تو شگفت زردی رنگم چو زعفران بی تو چگو میت که چنین ست یا چنان بی تو کشید ناله سحر خود با آسمان بی تو		چگو میت که چو امیر و بجان بی تو جگر چو خانه ز بنور شد ز شمع غم ز حال چهره من با بسکه دل گل کرد مریض عشق ترا کار باشد اقامد ز اشک آه دل دیده ام ترا مده آ

خان روشن بودن
جانت فتح بودن

<p>نه مطلبی هست بر نیامده خوش و بدست نه من کسی خسته دارم و نه کس از من بیایا که ز غم خام نه روشن است شب</p>	<p>گذشته ام ز سر و کار این آن بی تو حفظ همین دل شید است از دوان بی تو اجل نشسته بر زنجیر پاسبان تو</p>
<p>چگونه در غم بجزرت بس بر دست ز دلبستگی سر خوشی هر زمان بی تو</p>	
<p>چنان نه دنجت من بر بستر خواب این بیدار پرستاری ندارم بر سر بالین تنهایی معاذ سدر جبریل یوزد از دم گرم به بیداری که دل میجو است از او در هیچ آن شاهان با قوه محمل نشینم میرو در شب جبین با تنقه شاید شناکرد آن پری</p>	<p>که تا صبح قیامت بر نمی خیزد از آن بیدار که گرد اندمرا امشب زین بیدار بیدار زگر آه آتش بار من بر آسمان بیدار نشانیدم نهالی وصل آخر بر همان بیدار نمی آید زمانی بر زبان ساربان بیدار که فراد فلک ساینه ز با که کشان بیدار</p>
<p>گذشت از انتظارش سالها خواب بستم با غوش تنگی نه آن جان جان بیدار</p>	
<p>نه پیوسته دارد و نه نظر ترک گمان ببرد که ای صید وحشی و نه نظر آرد و صیاد نه این چشم مست یار خوش ساریچ مقابل با جالش کرده ام تصویر بیوف</p>	<p>کجا دل سدا نگه دارم از آن چشم از آن بیدار که تیر غمزه دارد در کین چشم کمان بیدار که بر طرف سخن از دست مشکین سنان بیدار کجا روان جان چشم آن جان بیدار</p>

نفرش گشتی ای ستمگری بر نواز کوی تو	
دل من برد دل ستانی تو در جهان تازه طبع خون نری گل سرخت نمود نارنج غیر دشنام ای فدا شوین این زبان جز جفا نمی بینم خبر مرگ من بقیسین نکنی	آهنت جان شد این جوانی تو رخیت این رنگ را خوانی تو حکس دستار ز عفت انو تو نشندیم گهی ز باس نه تو چه شد آن لطف و مهر بانی تو حی شناسم ز بدگس نه تو
در جهان باز ناز و مشک گشتی قصه عشق پاستانی تو	
شهنشاه مراد دل تنگ دمان تو جان میگوید از سست بهنگام کشتن امروز تو ای بد خویم بزم قیامی تا چند خود آرائی از غسره تماشا کن کی کباب کبابی دارد دست را بپاشی شد کام و زبان شیرین از حرف ای کلاه	عاطفیده بخون سر با از تیغ زبان تو اعجاز هیچ منت این یا سحر بیان تو بودیم گهی ما بسم از هم نفسان تو تنگ است نفس امشب بر منتظران تو بر پاست قیامتها از سر دوران تو پرخام من دادی شکر بیان تو
شد نیست فرات که شاید که گشتی آلوده بخون بیسم امروز سنان تو	

<p>در خاک و خون پیدم از چشم زدن تو خدای در آتش انگن خواهی با آتش از آرز از سر گذشت عالم هیچ آنگهی نلایر نظاره جالت افند و حسرت مرا از شیوه نگاهت بهوشم پر از سر از بند خدای این استوار تا که</p>	<p>مردم دگر چه گویم غم بگردن تو بر باد رفت خاکم در پای تو سن تو یعنی چه رفت بر من اشب ز رفتن تو افروخت آتش من از باد امان تو شد آفت دل و دین و دیرید دین تو هر پای خون شد از من رسیدن تو</p>
<p>تا چند آه و زاری کشنی ز ناله و گمش بریاست حشر اشب از شور و شعیون تو</p>	
<p>کی شودش دل از سر گلستان بی تو در غمت بخت جگر بچگدم جای سر شک این گل دوستی است که ای شک به با رفته رفته شط خون تا که نمار رسید گرمی یاد تو چون شمع تن زار گذشت قاصد از من برد لعل از همین بایگفت</p>	<p>کم ز آتش نبود لاله نغمه ان بی تو کوه گل رنگ نواز و دیده گریان بی تو دشمن من همه گشتند رقیبان بی تو جوش از دیده گریان زده طوفان بی تو من چه گویم که چه کرد این شب بخت تو که دل زار شکسید بد بچه عنوان بے تو</p>
<p>کشنی سوخته اختر بنگل انجم را می شمار و همه شبای بر تابان بی تو</p>	
<p>من هیچ ندانم که پری یا بشری تو</p>	<p>قران جمال تو چه ریب پس</p>

<p>پیکر کوبن ای شیخ که بی جسم نباشد پر درده ام از خون جگر این گل دیت دخی روز بجام من دل باخته بودی با مردم کم قدر جویش ای بخت بک آیینیه بین تا خبر از خویش بیایه</p>	<p>بر خط در آیینیه چسبای مگری تو از غل مراد دل شیدا شری تو امروز چه دیدی که از این دگری تو خود را نشناسی که چه عالی گری تو از حال خود ای آفت جان بی خبری تو</p>
<p>اگر که ترا بر سر در دیده نشانند کشفی چه شد دست این چنین بدین</p>	
<p>تنها گشت این دل شیدا فدای تو گل کرده است این قمار غل دوستی غیر از دل ستم کش غلامان حسن انصاف که این همه بیداد تکب منکر شو ز قتل که از خون من بسوز اگر نه که چون دل شیدا بخون نمید</p>	<p>هر کس که دید روی تو شد مبتلای تو عالم تمام دشمن جان شد برای تو آرد که تاب ناز عجب آزمای تو از حد گذشت بر دل زارم جفای تو آلوده است دامن وجیب قفای تو آن دم که غیر بست حصار پای تو</p>
<p>تا چند آه و ناله و فریاد کشتفای همسایه تنگ آمده از لای پای تو</p>	
<p>هست خون من جان باخته بر گردن تو آب گردیل تنگ در دمن زار</p>	<p>ای پری روز جزا دست من من تو بان مگر جسم ندارد و این جان تو</p>

<p>یک نظر دیدی و باز هم خبر از خوش نماز این قدر دل تماشا می توانی تاب نمود به جو شمع که بجانوس بجو و جلوه فروش حالی گشته انداز تو شد می رسد</p>	<p>چه بلا بود نذر انم نگه بر فن تو آفت جان شده دزدیده نظر کردن تو بست روشن زقبای تو صفای تو تا چه آرد لبم غم صیب را فغن تو</p>
<p>کشفیا تو بکن از عشق که ای خانه خواب دوست بابر که شوی می شود او دشمن تو</p>	
<p>من دست کشیدم صنما از طلب تو ناکی حو من قند با سر که فروخته از تلخی گفتار تو آزرده دانه روزم من آشفته چو زلف تو سیاه از من نشود دست کشتم از طلب وصل در دغم عشقت گیمه هست بدلی مانر</p>	<p>دندان زرد اعتبار چو گردید لب تو مردیم ز آرزو دگر بی سبب تو مختل بگلور بخت ز شیرین طبع تو دیگر چه کند با من مسکین غنیمت تو تا جان رود از تن نگذارم عیب تو زدم مهر خنوشی بلب من ادب تو</p>
<p>کشفی تو چه دانی که جها میرود شب بر مردم همسایه ز شور و شغب تو</p>	
<p>افشده شد از جوش نزاکت بدن تو از رنگ قبا بر قلمون شد تن من بانه سخن تلخ تو شیرین بود اسم</p>	<p>از رنگ گل تر بچکد از پیرهن تو هر رنگ گل و لاله بود دسترن تو دشنام خوش است از لب شکر شکن تو</p>

یارب چه بلا تشنه بخون مست نگاهت حرف و همت در نظم هم جای کلامت ریزد همه جان از لب لعلت هم گفتار	فریاد ازین ز کس جادو فکنت تو در گوش خودم تاز سدا ز سخن تو اعجاز سیجا بود این یاد برین تو
کشتی نماند جسم بحالت بت بدو دانم که سلمان نشود بر همین تو	
اکنون ترا چه شد که چنین زار گشته از عارض فروده و رنگ پریده ات شوق همیشه جانب کوی که نیست این کاو کاو از مزای دور کیست یکبار نقد عقل برست خون من بیمت چو لشکر دید بهمن اقتدارست آگاه گشته از غم شبهای تازین	کل بوده چو بلبل سیار گشته کل میکند که تان گرفتار گشته نا دیده صورت که چنین زار گشته از تیغ عشوه های که افکار گشته واقف نی که تازه خردار گشته رسوا چنان بکوچه بازار گشته استب که گرد آن درود یار گشته
از حال زار کشتی خود بی خبر مباش کز دروغ هم تو نیز خبردار گشته	
استد الله چه نوجوان شده اندرک از لطف خود زیاده بکن نگرس از دیرنت نصیب گرفت	آفت دل بلای جان شده ای که فی الجمله مصرا شده چه قدر گنج را بیکان شده

در وصف آوار

<p>گرچه در حسن خویش کتانی هیچ نادیده جرم ای بی مهر آستین را بچشم زد ارم</p>	<p>هر کجا نیست عیان شده از چه بایند سرگران شده تا که از چشم من بنان شده</p>
<p>کشتیای مرگ نو مبارک باد کشته غمزه فلان شده</p>	
<p>توئی که دیو حرم اغسزه زده بدویر عارصت این خطا غبر فشانست گر اثر بدست کرد ناله عاشق اولا بان صفت شرکان طرف نشانی نام بیکر و دار که آماد گشته اند روز گر بدختر زربستلا شدی ای شیخ</p>	<p>چه خوش بستم و جهان بایک نگزده از مشک ناب چه خوش باد که در صند زده که در محبت او حرف سخن که زده که خویش را تن تنها باین سپرده گره بست از که در کار کل سپرده که خوش بسکیده خود را از خافت زده</p>
<p>چو در سر بهوای تو میسر نشد کشتی تو بجز محم نجیب رخ برین کله زده</p>	
<p>بسل شدیم باز تمیدن چه فائده چون دست من بلامنت ای گل نرسد ایجا که خیر باد تو کس نیست پس بین از بند دارم زلفت امید خلاص نیست</p>	<p>جان باختیم آه کشیدن چه فائده بوی تر از دوز شنیدن چه فائده دزدیدن نگاه و زردین چه فائده ای مرغ دل دگر ز پر دین چه فائده</p>

شد چاک چاک سینه دشت پاره پاره دل آن یک تاز گرم راز برق سیه بود دزدیدن نگاه تو کارم تمام کرد	دیگر مرا ز جامه درین چه فائده بیهوده در پیش زد ویدن چه فائده ای بدگمان ز تیغ کشیدن چه فائده
کشتنی چو خاخر عشق بیای دلت شکست اکنون ز کوی یاز رسیدن چه فائده	
نشستم از غم جگر کسی بر در سیاه تو آن گلی که زین باخواب کردید نه غیر محرم دلی قوت نفسان باقی گهی شد که گذاری قدم بدیده چو گفتش که منم بنده تو گفت هست از شده ست تا سر با شش سیدت کل	که سوی آینه هم از حیا بگرد نگاه هزار و سیصد مصری گذشتی در چاه خبر چگونه کنم امشب ز حال تباد با نظار نشستم همیشه بر سر راه برو برو که من از نام هم نیم آگاه چه بود اگر بگفت سر کشیده ای آه
بمخون تمیده جهانی ز دوست بیدارت امروز باز ظرفی گله رشک است بید است از کشته صبر ز نای تو تاخر من مسج رسیدت شعله ات ای عیند لب زار بیاباگر بر لب گنم کشتنی ز دست تیغ تو در خاک من خون نمید	بگوز کشن کشتنی چرا کنی آگاه آینه دیدم که چنین کشته کز غارت شکیب کسی طرف بسته ای برق آه از دل زار که بسته مادل شکسته ای تو هم دل شکسته دیگر بگو که سر پر قتل که بسته

سلام از حسن بنی کرامت

سلام از حسن بنی کرامت

<p>ستم امروز با از چه رداد داشته بیگانه ریخته ای بت کافه خرم من بقربان تو خوریز که شد منظورت گفته دست تو با جان ابد و سارت بی حجابانه که از خانه بدر می آئی ای دل آن ماه باین روز سیاه نشاند</p>	<p>دوش بود دست که جادری بر داشت غلط است اینکه بدل تر غدا داشته اینکه محض بکفت خود ز حنا داشته در دم تیغ مگر آب یقباد داشته ای پری چهره بگو عزم کجا داشته باز از آن دشمن جان چشم وفاد داشته</p>
<p>دوش تا صبح لب ز ناله گشتی کشنی قوت آه و فغان را چه بلاد داشته</p>	
<p>ای که هر جا جلوه با حسن دلار کرده لمعه حسن تو نور نشان چنان افتاده است در جمال مهبوشان بهفته نور خویش را شاد بر خلوت نشینت تا سر باز باشد رخت جان دل مرا از گرمی حسن بخت ای که نور روی تابانست میگویند برین</p>	<p>عالمی را بر جمال خویش شنیده کرده کز پس صدر پرده روی خویش پیدا کرده باز حسن خود چشم خود تماشا کرده همچو من بسیار کس را خوار و رسوا کرده سینه را از سوز عشقت طوسینا کرده در دل این بنده چیر نم که چون جاکرده</p>
<p>قامت موزون خود را بنا از افراختی بر سر کشنی هزاران فتنه بر پا کرده</p>	
<p>چه شد که من خسته رخسیده</p>	<p>مگر حسرت از غیر شنیده</p>

<p>کشت در بر غیر خواسته رخ خوب را از که پوشیده نگه را از شهرم که در دیده چو من عاشق خسته جانم چو بر خاک راسته نعلیده</p>	<p>من از چشم محبوبم حیاتا کی از روی خود پرده گیر بخلوت نرسد چنین ناز سرت گردم از راه انصاف چه دانی ز بی تابی جان من</p>
<p>حلاوت چکد کشف از لب لب شکرین که بوسیده</p>	
<p>از بی قتل که ترکانه بپوش آمده که چو گل از سرو پا باد که پوش آمده باز امشب بسیر چرخ فروش آمده چه قدر تا خم را جلوه فروش آمده ای دل مست کن فی الحجب فروش آمده پیش آن شیخ چه سان حلقه بگوش آمده</p>	<p>ای که خنجر بکشد بدوش آمد زنگ خونی که بود باعث این نقش آمد دوش از جور و جنای تو جهانم شد با دانی که دل و دیده من می داند بهتر آنست که از عشق بیان تو بکنی با کسی غاشیه بدوش نگشتی ای دل</p>
<p>کشفی امر در که ز در لب تو مهر سکوت تو که چون آتش افروخته خوش آمد</p>	
<p>بخریداری جان جلوه فروش آمده با قدری بگردوش بدوش آمده</p>	<p>کمال از ناز را بکنده بدوش آمده کارت ای آه که از عالم بالا گذشت</p>

<p>خشمگین چنین بچین در هم در هم کاکل ایست هندی جل پیش تو غم این گل برم آتشکده از پر توه رقص نشد ای دل ز دانه عشق برون مانگزار</p>	<p>از کجا این همه سرگرم خوش آمده چیره زرب سرو باد له پوش آمده تا تو جواله صفت بر سر خوش آمده چون تو از دروازل حلقه بگوش آمده</p>
<p>سرگین چشم که پوشیده اشب شقی تو که چون لبیل تصویر خوش آمده</p>	
<p>عشوه پرداز که با نازداد آمده از نگاه تو چکد آنچه بخاطر دایه من بقران خرامت که بر قیاس شایه خنجره خاطر زمرده بوی تو شگفت نه پسندم که باین حسن جمال بنظم باش یک چند که این دیده دل نایه</p>	<p>می تراود که پی کشتن ما آمده تو که با تیغ و سپر بر سر پا آمده گرم گرم این همه چون برق پا آمده بدم صبح که مانند صبا آمده ای پری چهره تو بر جود جفا آمده بعد عمری زرد و محروم و فدا آمده</p>
<p>گفت آن یار استمگاری به شقی از ناز که کج بود و امر و ز کجا آمد</p>	
<p>زلف بر چهره که از ناز برانداخته رست گو رست که از طرز نگاهت پیداست بحالم از دست تو آغشته چون شبنم</p>	<p>از پی قتل که سامان دیگر ساخته بهر تاج که رفی و کجا تاخته باز از وز جرات تیغ جنا آخته</p>

باز کجا این همه سرگرم خوش آمده

باسن ای شمع مستکار زانکار بود پیش ازین کشتن عاشق بهمان رسم بود بخیال قدر عنای که هستی ای آه	باغبان دفا ساخته پرداخته طلح این شبنم بیداد تو از ساخته علم خویش که بر عرش برافراخته
غزوه چشمم که ز در راه حواست کشنی که تو امروز چنین پوشش فخر دباخته	
شیدای حیات را خلقی ست تماشائی خنجر گلو دارم از غصه تهنائی زیر قدمت هر جا شد لاله و گلن سید ای ای چه حسن است این قربان جلالی ز در راه دل و دیم تر سا بزم شب ریزی بجانان کی خون من مسکین را زنگ من و نسیم از پیر مهنت ریزد دی بر سر کوی تو کشته جوانی را	از غزوه تو هم بگلای محو خود آرا می جان بی تو لب آمد و رفت باز می روید ز کف پایت گلدهسته جوانی چون برق دم دیدن در دیده نمی آئی شدناله و فریاد من ناقوس کلیسائی باید ز خدا ترسی ای کافر تر سائے شد قطع بر اندام است این جامه زیبائی دیگر چه خبر بر پی از عاشق مشیدائی
از نال و می بگذر بر مقبره سست ای در کف پای تو اعجاز سیاحت	
من میرم از غمت تو میساحی گیتی بیگانه گی ز طرب خسرانم تو می چسبی	ای در بخش من عباد ای کیستی ای آه بر رسیده ز صحرای کیستی

دو بیت از الفنا و الفنا

<p>از دست صبر بردن ارغ منگ از ماهفته جابگشت ار که کرده ای چشم از چهره و مژه بر هم نیزی به چیت ز کار و بار و عالم خبر نماند</p>	<p>مان ترک یک تاز منسکما کیستی ای باده مراد بهیمنای کیستی در انتظار ز کس شهبای کیستی ای دل بگو که صرف تنای کیستی</p>
<p>آب حیات از لب تو موج میزند کشتی بگو که کشته به لبای کیستی</p>	
<p>کشته طرف کلمه ستازی آئی کشیده تیغ بر دست کشاده بند قبا ادای ناز زطرز خسرو امیر زرد مباد صد ترا دیگری ز بند خدنگ زمین ز خون شهیدت گشته خشک تو میری من از چشم زخمی تنگ</p>	<p>مگر بغارت اهل سیازی آئی بقتل شینگان خورش سیازی آئی کرشمه ساز زلف درازی آئی بیا اگر بسر ترک سازی آئی بگو که تشنه خون که بازی آئی چنین که نام خدا و نوا آئی</p>
<p>مگر کشتن کشتی کشید ناز ترا که نیمه راه بر ختی و بازی آئی</p>	
<p>در کوی یار دیدم هر گوشه کربلائی آن مه که در فراقش خون گشته از لبها از آتش تنها خود را مسوزانے دل</p>	<p>زخمی شسته جانی بسمل فدا و جانی بی پرده از دندای عاشقان صلائی کی باو شاه خوابان دارد سرگردانی</p>

در مجلس حریفان افسردگی بناید	ساقی تو جام بر کن محراب برفانی
پرسی که گیسو کشتی میگویمت ز حالش	
بیچاره بی نواست دیوانه مبتلائی	
دزد و نظر از بازو کند باز گناه است یارب چه عذر دست که بر حال من نثار می دهد بسوی دگر از راه سلطان باز سازد دل این زیر در جزینش گناه بی درد جفا نکی ولی رحم ستم چند کردی گناز تار و رودی دل دیم	بر شوخی آن چشم فنون ساز گناهی گناهی بکنند آن بت عتاز گناه است افتاد من طرد خدا ساز گناه است افته که این خانه بر انداز گناه است گناهی جوفا سوی من انداز گناه است ای دشمن جان باز کن از ناز گناهی
کشتنی همه اسرار دل دیده ز خون	
شده کشف از شوخی غماز گناه است	
بکند سوی من از لطف گناهی گاهی میتراشد لب زخم کهنم تا خشم بوی تنگ طری من خنده ز فغانم ناز قانع عشق تو نظاره که افتاد دست	بچه اسید بگیرم سر را ای گاه است می کشم از دل پر درد که آهی گاهی سر کنم شکوه چو از حال تنای گاهی هنس بود یک نظرش مالی و ماهی گاهی
کشتنی خسته بگوی تو بر سبب دست زدور	
چه شود که نوازی بکنای گناه است	

<p>بود از مال و من و دوش عجب خوشای گشته شیوه آن باده فرو شکم داشت بچه انداز کنم صبح شب جسمه ان را امتداد شب بچران ز سر شکم پیدایت تاخت بر کشور جان غمزه ترسازادگی صرفه از شیوه او عقل فلاحون برد</p>	<p>مرح بجان بیلا بودم و این حال قدیمی برکت در دست و در میان نه مراد دل بخت را و نه تراب و مالی که روان از سر هر خطره بود در پانی که دل دین مسلمان شود و چشمه اکارم افتاد آن عشوه گری خود را</p>
<p>یک کس از جلوه پرستان چون شکی نیست عاشقی خسته دل غمزه شیدا</p>	
<p>میکشد سوی کسی هر دم را بوی کسی این نمیدانم که پامال خوام یا نکست نوک ترکان بعد نشان شکست بر پهلوی سخت دلی ز شعله حسن گلو نونی شد شام از نکست جان پرور و نافه زنده نام ابل از طرز نگاه فتنه ز دست</p>	<p>هر زمان یاد آورم غمی کسی دمی کسی قدنها بر باست شب بر سر کوی کسی بگذرد آنم ز سر از تیغ ابروی کسی آتش در جان فدا از گرمی غمی کسی بند مر شک تار افتاد گیسوی کسی سحر سام تازه شد از چشم جاودی کسی</p>
<p>یک نفس راحت نصیب من نشکستی که باز بیماری میکشد دمان دل سوی کسی</p>	
<p>بی گزشت مرا ز کس قاتل کسی</p>	<p>بعد ازین دست من گوشه ایمان کسی</p>

در این کتاب
در این کتاب

<p>این بنان تا سر کوشش کند از نای واک عقده در کار من از زلف من خط یاد گل کند از گل خسار و لب میگوشت بر سر دین دلم کرد قیامت بر پا شمع رخسار تو ز بیم دگر می روشن کرد</p>	<p>یاد آن روز که بودم ز زبانی کسی نگشاید دلم از سنبل و مرجان کسی که تو جهان کسی بوده ای جان کسی فتنه روز جزا سر و رخسار من گشته میت بروی تو شد مطیع دیوان گشته</p>
<p>دوش از فرط غم و غصه محبت جان داد کشتنی زار که بود دست یاران کسی</p>	
<p>یاد آن روز که در دل بوی داشتی بچون بسته شد اکنون دل از فزون دوش در کوچه دلدار که پنهان فرستم کس نرسید که در عشق جان جان تویت طایف از شکستش بر و جهان جانم بود ره غلط کرد بکوی تو دل شیدا می</p>	<p>صبر کم ناله فزون گریه سی داشتی ای خوش آن دم که چو آتش نفسی داشتی بر عقیب دیده ز بیم عسی داشتی بیکسی زار نکشتی چو کسی داشتی طایر دل که رهین نفسی داشتی اگر چه در سینه صدای جری داشتی</p>
<p>دم نبود در غم آن گل چو خرم کشتی در و دل گشتی از نفسی داشتی</p>	
<p>بدرستی طرف دامن رستی تیغ کین دار تو زخم زبانت خوش که باشی ای فادشمن</p>	<p>بجوام و زاز خون که ز کین استین دار که امشب تا که افکنده زلف عمرین دار</p>

عاشق زلفت
 در تیر و تیغ
 عین

<p>خلط کردم که دل دادم ترا ای شوخ بهمان گوش بر گفتار دشمن داشتی شب خلط باشد گمان دوستی از چو بانی می کلاه شکسته دامن کمر تیغ ستم در کف باین سامان که خوش نام نهاد می توانی چه سود از بنده ای سر و سیم چون بر نظر</p>	<p>نداشتم که بار و می چنان خمی چنین داری که بگر کشتنم مالیده هر دم استین داری بهمان می را بهر داغم بهنشین داری پریشان زلف بر خساره و چین به چین سرت کردم بیاگر بگر جانم قصد کن داری چو من چندین غلام باشم چنان که شتر داری</p>
<p>مسلمان زاده شوی تا مسلمان خواهی گذشتم از سر ایمان اگر این ست دینداری</p>	
<p>خوش جلوه طراز شبان جان بهشتی می سوزم وی بهرم پروانه صفت شب خور ز می جلادی بی رحمی و بیداد من نسج نمیدانم در عشق چه پیش آید در دیده نگره سویم چه کرد اشارت ریزد همه جان و تن از لعل شکر بارش</p>	<p>عشق من حسن او مهتاب کناشتی آن یار و فادشمن شمع و گراشتی بر قند کدی بینی از چشم خلاشتی این تازه سرو کارم با تازه بجا هستی این تیغ و سپر حاضر این تیر و گناشتی اعجاز سج ست این یا سحر پناشتی</p>
<p>آتش زده ام کشتی در غم من صبر مشرب حال دل زار من چون شمع حیا هستی</p>	
<p>ای بهت جانم دلم آرام جان گیتی</p>	<p>آدم شوق جان لب و لسان گیتی</p>

<p>خونطاب لیلست جگر بر نوا اود چمن در انتظار خدمت هر شب همی زدم چمن ناگه ز دل کردی گذر غافل رسیده ای ز راه میان کعبه در سبب دین بر نیت شد زعفرانی رنگ گل سرخ شادین</p>	<p>جام که میداری بخت جهانم کیستی ای شب چراغ خانه ام شمع شبان کیستی ای غمزه بیدار گیر کس این کیستی از آتش بی دود تو از دودمان کیستی تیر که افتاد بدلی ز کشتن گمان کیستی</p>
<p>کشفی صغیر نالرات خوش بجه میزد بگو ای بیل خوش داستان از بوستان کیستی</p>	
<p>می آئی از کجا و دلارای کیستی آشفتم ز هر بن موی تو می چکد آمیزه را مقابل خود کرده ای پری چون سر و سر کشیده رو سوی آسمان در پا خلیده تا بداعظم رسیده بان ای خدنگ غمزه دل جان فدای کیستی</p>	<p>باری بگو که جبان نامی کیستی ای جل اسیر زلف چلیپای کیستی از من پرسش نیکو تو شیدی کیستی ای آه در غم قدر عجبای کیستی ای غار غم بگو که ز صحرای کیستی خوش آمدی از ز کس شهلا کیستی</p>
<p>الکون ترا ز بهی خود خیمه نماند کشفی بگو که خوشا شای کیستی</p>	
<p>بی پرده ترا نیم دور دین نیاست در پرده نیا دیده و اندر خویش گشت</p>	<p>چرا نم ازین حسن گرفته ز کجائی دیگر چکنم که تو ز رخ پرده کشائی</p>

<p>دایم که سر قتل من خسته و دایم اکنون که عنان دلم از دست بریده در سینه من از یکدفعه سبیل دارم جان بجز تو صد بار لب آلود گشت</p>	<p>امر و نکر سر که چمن باز و دایم ناصح تو کن پیش من این مرز و دایم وقت است اگر یک قدم رنج غافل نازت نگذار که تو از در بدر آئی</p>
<p>کشتی بغم عشق که از صبر زدی لاف شبانه بیدار و سوزناوار جانی</p>	
<p>که پرسد از دل من چشمو شایان بگو بگو دل شیدا من از تویی پریم گذشتم از سر جان باورت نمی آید رسید فصل بهار و میوه گلچین ز آه سرد و رخ زرد گل کند آخر بحال زار من خسته جسم باید کرد بزن که سپهر پر کرده در حضور توام دل جریب قناعت بیند هرگز</p>	<p>ز شام تا سحر این ناله و فغان تا کی که آه و ناله کشد سر آسمان تا کی چنین معاد ای یار بد بمان تا کی بدغم من بگفتی بپر بوستان تا کی بگو که عیش و بتان را کنم بهان تا کی رسید جان بلبلی شوخ امتحان تا کی نمی قبضه خود نیز در کمان تا کی کمن شکایت آن یار محسوس تا کی</p>
<p>کشاو کار که در دزد چاکس شنی بریم حاجت خود را باین آفتا کی</p>	
<p>ناله من گراثری داشتی</p>	<p>یار ز عالم خسته داشتی</p>

<p>کاکش بجا کم گدے دشتی جز تو اگر چاره گری دشتی مثل خود او گرد گری دشتی بزرگ ز غم چشم تری دشتی شام غریبان سحر دشتی</p>	<p>آنکد بگفتار سیاح و دست خوار نگشتی دل ز ابرین قبر این همه برینده نکودهی جفا دوش دران کو چه کالم کسبت زلف گرا ز چهره را فرشته</p>
<p>نامہ زاد دی بکبوتر زرد شک کشفی اگر بال و پری دشتی</p>	
<p>سوزم از بھر شمع سان تاکے دود آہم بر آسمان تاکے تاکی ای شوخ بگمان تاکے زار نالم بر آستان تاکے عشوہ و ناز در میان تاکے بر فلک خط لکھنشان تاکے</p>	<p>ز غم آتش بھیر جان تاکے سر کشدی تو در شبان فراق این قدر جو رو این قدر بیدار گوش کن ناوہ فلک سارا شب بپایان رسید صبح دید در فرات کشم بہ نیل آہ</p>
<p>کشفی از غصہ خسارہ روشن کرد ای بری آخر آتھان تاکے</p>	
<p>دوران آں شاہ خوابان جہان بخانہ بستی بجای دل درون سینہ کم پروانہ بستی</p>	<p>چون سلطان عشقم خانہ ام شایانہ بستی بیش شمع دیوان عشق جہان بستی</p>

<p>لیاس نه هر د تقوی در بر زدن نمی رسد اگر هر بیان در سر نوشتم شد رقم بهتر نی خواهم نمی گیرم سر سامان دنیا را عبث زد و نیت بر سر بردمش و جان</p>	<p>کلاه لای آبابی بر سرم نهاده بایستی ولی روز نخست این سینه ام نهاده بایستی چو من دیوانه عشقم مرا جانانه بایستی چو من فسر باد را این بیت بردانه بایستی</p>
	<p>چرا دوا ندان عقل من است را من کشنی مراد عشق مجید بان دل دیوانه بایستی</p>
<p>ریختی خون من زار چنین بایستی گلشن تازه بگوئی تو ز غوغای گل کرد خون صد کبک در می آید و شتاب ز تو رفت ولی دم نزع بیالین من نیست از شمیم بدنت عطر فروش است صبا در خیم زلف تو شد دل هر فزگارت</p>	<p>پر سرش عاشق بیار چنین بایستی زیب بام و در دیوار چنین بایستی قد چنین باید و رفتار چنین بایستی بهر دم و مونس و غم و غم چنین بایستی گل چنین باید و گلزار چنین بایستی بهر سیاح و رس و دار چنین بایستی</p>
	<p>جان یکد جای سخن زان لب شیرین شنی لب چنین باید و گفتار چنین بایستی</p>
<p>سیر زایانه باز زد گرمی آئی اضطراب دل مضطر توانم گفتن اشک در دیده جانست بلب گ بسر</p>	<p>از کجا این همه گرمی گل تری آئی آن زمانی که تو از خانه بدری آئی من بقراب تو وقت است گرمی آئی</p>

<p>دم جان بخش تو امر و ز سبجائی کرد از گلستان وصال تو گلشن میداد</p>	<p>از سر کوی که ای باد سحر می آید کی در آغوش من خسته جگر می آید</p>
<p>عالم با شش کشتی نشسته منظور از غزل بی حجاب از که باتیغ و سپهری آید</p>	<p>آن</p>
<p>کس که کرده و بند قبا بکشاده می آید چه خوش نام خط این از رنگین من بگریز چون استغیا سر زده طر ز نه بگریز کجا رفتی که امین جیبین او تو ز دیار باز آن آه و فغان تی ناله و فریاد و بی قرار بجوی و بپای خوشش رفتی این شدی</p>	<p>دو زلف عین من از هر دو سو فراده می آید ز چشم من تماشا کن که چون شهادت می آید مگر اقبال و خیران از خار باده می آید که در چشم تماشا می چون خط جاده می آید چه شد ای دل که شب بر سر باده می آید که می بیند و درش دیگران فاده می آید</p>
<p>مرا از بید بپای تو روشن میشود که در دست جهان خود دل خود داده می</p>	<p>آن</p>
<p>آنکه زلفش تا کمر زیب قدر عیسی بیمو من دیگر که بنشیند باین نو بیا حال دل هر خطه چون سیمای تشنه آید الوداع ای صبر طاقت و اعای عقل و دین که چه بستم چو غنچه با سنجاک کوی یار</p>	<p>استین بالیده بر قتل من شایسته استا با سر به بازان ز گرس شهلا می مایه بی تابیم آن عارض فیما بین بر سر بیداد بازان آفت و لباسی هست و لای من بر عالم بالا سستی</p>

<p>میرود و امیر کیشان از کشکشان ناز و نیش هر کسی امر و ناز و عمل تو کام خود گرفت رحم می آید مرا بر حال خود کز سادگی</p>	<p>آن بت بی رحم یارب بخت بی رحمت حلیه و مسلم فقط بر وعده خود راستی میرودم جانی که آنجا رفت نه با بر پستی</p>
<p>کرده ضبط نفس کشی لبم نلین چو رنگ عشق و عاشقی از چهره ات پیدا</p>	
<p>ای وعده فراموش زمین باید کردی هرگز نتوانم که کنم مشک و شکرت دیگر چه طبع از تو کسند و غرقند از بهر من خسته جگر ای بت بی رحم خود کشتن عاشق بجان بسیم قدیم</p>	<p>کجایی دل غم پرور من شاد نکردی خود را و وفا بسی و سید یاد نکردی پیش از بقیض مردم و آزاد نکردی آن جور که ادم است که بنیاد نکردی از بهر من این ششین تو ایجاد نکردی</p>
<p>کشتی چو حرین ضبط نفس کشی از غم بریز فغان بودی و فسر یاد نکردی</p>	
<p>خون شد دلم از دوری دیدار کجایی بی روی تو عالم شده تاریک چشم صد زاهد محراب کشین هر توام و ز در یاد تو بر دم چکرم از رگ جان خن در دل زارم بشو به ز میسا</p>	<p>جان بر لبم از شوق تو ای یار کجایی ای نور نظر شمع شب تاریک کجاست رسوا شده در کوچه و بازار کجاست ای مریم زخم دل افکار کجاست ای چاره گر عاشق بیمار کجاست</p>

در کعبه و تخانه ز نامش نشان نیست	ای در طلبت سحر و زنا کار کجاست
نما کام ز وصل تو رود کشفی مشیدا	بند و بجزافت ز جهان بار کجاست
<p>بسیخت نبود ای جان پردای دل کشفی چشمش بکین اشببده کرد کمانی را بخیل و چشم یک جازد خیره عشقت گردید فزون نازت از جوش نیاز شب دزدیده نگه بیند آن جان تنافلهها کو و غم جانان ایردشت بدین خود</p>	<p>ای دای دل کشفی ای دای دل کشفی فرمان سپهرت شد بای دل کشفی وسعت چه قدر دارد صحرای دل کشفی افزود خنارت را صبا بای دل کشفی در پرده کند چشمش بپای دل کشفی هرگز نبود رستم بپای دل کشفی</p>
یار ب بدل کشفی جای دل او کردی	کن در دل سنگ و هم جای دل کشفی
<p>دوست را ای دل بصیرت تو دشمن گوی خیم ابروی بخت و شنه گذارست بدل حرف مهر از لب لعل تو دروغ دروغ گشت خسار چو گل ز قند و در تو بود خانه غیر مرد و مهر و او بایش سبکش اشک عکس ز دید و یکدور چشم</p>	<p>بسیخ دشمن گنذ انچه تو با من کردی بجگر از مزه صدر رخنه چو سوزن کردی کی کجا پاس غایبت پر فن کردی بس کن ای آه که آن لاله چو سوسن کردی چون مودن لم از ناز نشیمن کردی این چراغ از نفس گرم تو روشن کردی</p>

سینه چون لاله زنبور شد از ترنگاه قه چه کافر سپری ای بت مایه دوش	خانه خاص غم خود مهر و زن کردی که چو من شیخ نود ساله بر بمن کردی
	خواب از دیده مردم شده شب کشتنی آن مستران که بچه و برزن کردی
آل احمد شن ام زار و پریشان مودی مضطرب آدم و قبله حاجات تویی در دهن به ز صلاح و گران نتوان شد اندرین دشت بلایی سب با افتادم منکه پرورده الطاف تو بود می شا کی و مسج مراد از افق رافت تو نازه کن گلشن امید من از باد مراد رخ برافروز که پروانه ز خسار تو ام روز روشن شب و جبت بجایی گزنف گر شود فیض ربا از چمن جبت تو رتبه جرم من از پای تو بعد از گذشت	مرشد جان مردی بادی ایمان دی محرم راز خدا صاحب عرفان دی مهرم خسته دلان عیسی دوران دی ره غلط کرده ام ای خضر بیابان دی بدرت آمده ام بی سرو سامان دی پیره بختم شده چون شام عزبان دی آبیار چمن رافت و جان مودی من بقیه بان تو ای شیخ شبستان دی مه تابان مودی مهر درخشان مودی گلش شهید فرستد لبلیان مودی عاقبت گشته ام از گرد و شیان مودی
میشود غرق بطوفان بلایا آتش آمد ز کمر تا بر خندان مودی	

ای عارضین تا بخت خورشید اوج دلیبری برگه سخن با پای تو سر دست با لایقی باشد و گراندا از تو یوسف غلام ناز تو سر بر فلک سرو قدت در اری چه عالی این بسل لشکر بار تو جادوست یا گفتار تو که در لباس از عروان که لا لود که در خطر شاهانه باشد جاده تو خیل بی همراه تو با من بود از خشم و کین پیوسته چیت چمن دو عشقت از سوز جگر چون شمع دارم شمع این حسن در این خوبی مگر شمس از نام نیرا	این حسن کی ارد بشر حوری نام نامی از زگرش شهبازی تو گل کرد رسم کافی این سینه چون از تو یا هست صبح خاک طوبی نباشد مهربت یک نیره زان کادر از شوخی رفتار تو شرمند شد کدکری دختم من ای جان جان به دم رنگی گیر ز رخ چون او تو باج از زبان آذر روی چنان خوی چنین کست یا جادوگر آیم همین شکم مگر بر بستر خاکستر خو و من غلط کردم در گیتی تو چیز دیگری
---	--

کشفی که ای کوی تو هر دم فدای دی تو
جان میدهد بر بوی تو باشد که بویش بگری

اگر ای جان جان من بیانی خوابم در غمت صحرای صحرای ز شان و شوکت تو کم چه گردد سرای پای تو گلزار تا شاست رسد بی صرند برگردد و غنم	دل جان از غمت یا بزمی کجائی ای نگار من کجائی اگر گاهی بخوابم رخ نمائی ز هر عضو تو بار و مسخرائی ندارد ناله تا بامت سالی
--	---

گناهم نیست جز عشق تو ای دوست	منه انهم چنین دشمن چراست
که ای کوی جانان ست کشفی	که ای بهترست از مادرشالی
<p>ما که بان سینه من شد پیر کسی دل که در سلسله زلف سلسل افتاد در سخن از لب و دندان همه جان بریزد چرخ در پی و شکن در شکن و خم در خم دراز قل من از تیغ تو بنوشست قهنا شکوه بجا بود از کشمکش تیغ نغا</p>	<p>زخم کاری بدل افتاد ز شمشیر کسی این گره داشتنی نیست تدبیر کسی ز نره شد نام هیچ از دم تقصیر کسی شد بلای دل و دین زلف گره گیر کسی نشان شست کسی و فقر تقدیر کسی ز دزد نگم بجگر غصه ز بی پیر کسی</p>
می ترا دزدیم بهیت زنگاه کشفی	دین در خواب مگر صورت تصویر کسی
<p>بخت تیغ و کلج کرده دامن سبزه آبی پیشانی طره و زلف سلسل در هم و بهم کجافشی کراکشی چه پیشانی چه شد باز ز انداز ننگ و شکایت میگردم دوم بمانا بوسه شیرین ز دم صخره خاموشی ز انم با که امی در جبین شب اسحر کردی</p>	<p>مگر بجز شکار عاشق دل خسته آبی چو برون شعله ز آاز جای خود جسته آبی که می بینم باین حیران عنان کشته آبی که با سنگ جفا عهد وفا بشکسته آبی که چندان دم بتو چون عقد سر بسته آبی که با چشم خمارین وی خود ناسته آبی</p>

<p>بکوی یار رفتی حالیا کشتنی بیای خود چو پیش آمد که بردوش در گزشتنی</p>	
<p>چو خوش نام خد طرف کز شکسته می آئی زانکه از خرامست جی از دانه کب جی می عتاب ز طر ز این غبار بی تابانه می بارد تو در آینه خود را دیده ای من بقر بانت گره از رشته این غنچه سر بسته نگشاید صد اهرم همین در گوش من زانکو چو می</p>	<p>تو چون مرد دروان بیا صرعه حبسته می آئی ستای تازه از خون که در پاسته می آئی چو گلگون صبا سوم حنائی بسته می آئی که هر گم پریشان خاطر دل خسته می آئی تو از شرم و حیا در چشم من پوسته می آئی بیایه بخاک اگر از دایم هستی رسته می آئی</p>
<p>بیای خوش آمدی در زیر رحمت مر جانی که از لوث دو عالم دامن خود شسته می آئی</p>	
<p>در دین سینه دل شل بر پروانه بستی خدا را بدولت ارای تبار سنگدلی متاب ز تیر شرکان سینه را چنداگر بولانی شبه غره آن ز گرس محمود بر بسته همنگام و دغش با یک از چشم ترانده تقارن چو شمس عشرت خاطر آبادی</p>	<p>چرخ از روی جامان دیر کاشانه بستی که در کیش شما آدابین بختانه بستی دلادر عشق حواریان محبت مردانه بستی بخاک مرقد من گر پستانه بستی و گرنه در جلوفت اربی تابانه بستی مکان در دو حسرت این را برانه بستی</p>
<p>ز جبران پری آزرده دل نشسته می</p>	

ترا این شیوه با یسی بجانان یا بهستی	
<p>چشم ترا ز هم آن رشک فرداشتی میرود آنچه ز دست تو ز منی بر من دوش بر بعهده آن شیخ من از غایتش هر چند ناوک شست و در این راه بود در شب فلان کس نهی نگارین کج زنده ماندم بنیاز آنکه بر دم و بجر تایر کوی نور فستن تو انم اخو از فراق گل خور گریه کن ای مبل بندگی دل خود را بستان مندم شب بیا در لب دندان تو از جوش شک</p>	<p>چین ازین بود که آبی بجگر داشتی من اگر دست خود را ز عشق تو برداشتی دست خود را بجگر دیده بود داشستی یا دآن روز که از بسینه سپرداشتی گاهه بر بسینه خود گاه سپرداشتی صورت خوب ترا پیش نظر داشستی دوشش بودست که جای تو برداشتی من هم از بجر کسی دیده تر داشستی اگر من از عادتت این قوم خبر داشتی دامن و جیب پر از لعل و گهر داشتی</p>
<p>کشفیای هیچ اثر در دل ندارد کرد خود غلط بود که در ناله اثر داشستی</p>	
<p>دشگیر و دجبان ای شریک جان با وجودیکه تو شاه و پادشاهی ای خورش حالیا ای شریک بغداد بفریاد بر روز من شد شب یکروز جوش خود در</p>	<p>بهر بر در بود نام تو در مان مدد باز باشم چنین حال پریشان جوی بندۀ خاص تو شد بی سرو سامانی من سیه و ز توئی محمد در خشان موی</p>

<p>من گدای در تو ای شهر شاهان مدد باز کرد زورت همه حرمان مدی</p>	<p>نظر لطف سجال من رویش کن آنکه بر چشم نگاه کردم آید بدست</p>
<p>خاک لیس در و درگاه تو باشد کشفی</p>	<p>زود ای قله جان کعبه ایمان مدی</p>
<p>ای گل سرسبب گلشن احسان مدد ای شهنشاه جهان فخر سولان مدد ما و تا باین مددی محرم درختان مدد بردت آمده این بی سرو سامان مدد من غلام تو ام ای داور دوران مدد خوار در گشت درین دای حرمان مدد سم افاده زور مانده و حیران مدی من بقربان تو ای قبه ایمان مدی</p>	<p>نوبهار چمن عالم اسکان مدد جز تو فریادری نیست تو هم میدانی گوش چرخ نشانید باین رود سیاه براید کردم و لطف تو ای سبب نوا حیف صد حیف که بر بنده چنین جیفه اضطرارم کشد ای دای که تکی بشم تورونی و رحیمی و گری ای شاه بکیس عاجز و مضطرب شده حاضر بر</p>
<p>ای ز رسول عربی پیش تو آمد کشفی</p>	<p>باده دل مضطرب و دیره گریان مدی</p>
<p>شهره حسن تو از ماه بود تا ماه میدرخشد ز جلال که رسول الهی ز دهنام خوش تو سکه شاهنشاه</p>	<p>این زمانم که تو خورشید شی بای من بقربان تو کتبالت جواب این گداخیز تو پیش که بنا کرد خدا</p>

<p>نصرت الای تو صد درجه بلندتر عرش ای رسول عربی بر من سکین عجبی نیست پنهان بصیرت تو ز اسرار جهان کرده ام سینه سپر در صف عشق ایمن خیز طوق نبوی نیست در گراوه خجالت</p>	<p>میچکد از درد و دربار تو عالیجا هست چند با شتم زالم در گرد و جانکاست من چگویم که تو از راز دلم آگاهی اندرین معرکه با من که کند سراسر خیز این راه پر سو که روی گمراه</p>
<p>کشفیا باش بدرگاه رسالت حاضر گر تو آسایش خود را بجهان میخوای</p>	
<p>ای قاضی عنای تو تشاد باغ دلی از فرش تا عرش برین شد جلوه گوینی مهر درخشان بی تو غایت خوشتر تا بید عالمی جاوه تو از چهره چون تو نور تجلی شان تو ماه تمام ست آن تو یار بندگانم آن بن نسرین بودی ست بر آسمان دای تو عرش معلی جای تو از دوزخ میگردی ز دم تو زنده سازی تو دم موسی بود در بان تو هیلای برد فرمان تو بنگر جمال مصطفی ایوسف را در این صفا</p>	<p>پیدا شد از بالای تو معراج شان کبر زیاست بالای سرت ایشای تاج صفی می یاز گیسوی تو هر دم شمیم عنبی گردید فرشت او تو حسن بتان آذی این عارض تا بان تو یاست مهر قاضی می آیدش از بهرین خوشبوی مشک آذی از رتبه والای تو تا بید روی بتری انصاف میبازد رقم عیسی اگر تو داری ای من شوم قربان تو از جمله عالم بهتری بر شان محبوب خدا شد ختم آن خبری</p>

کشتی گداشد مبتلا در عشق و بلا
ای صفتی بهر خدا یک خطه سوزش بگری

ناله و آه کو بکوتا کے	بادل از عشق گشت کوتا کے
جان بلباء آرزو تا کے	بتنای آن دنا دشمن
باز بی صرف مجھوتا کے	چون سراغش نہیو پید
یاد آن یار باہروتا کے	شب بیابان رسید صبح دید
تاکی ای شوخ تہ خوتا کے	با من این صرف کج ادا کیا
دیدہ باگریشت شوتا کی	بگر این داغ دل نشد زائل
خواہش ساغر و سبوتا کی	پر کشتی گذشت حمد و ستایا
ہرزہ گردی بچار سوتا کے	باش کیسو بکوی یار ای دل

کشتیا آو عاشقانہ بخش

ہمچو تصویر دم بتوتا کے

این جیلہ و این بیانا کی	ھیاری دلبر نہ تا کی
ای آتش غم زبانا کی	دل سوخت ز شعلہ تو جان ہم
تہدید بہ تازیانا کے	یکبار بخش بہ تیغ تیسر
این فتنہ و این تہ تا کی	مطرب شب ہجر بس در است
ہنشتہ در شیانہ تا کی	ای طائر دل درآ بہ پرواز

<p>این حسنه منافقانه تاکی این خصمه بد این فساد تاکی از زگر سر جاد و اذیت تاکی</p>	<p>نامح من ترک عشق خویان امشب شب من حسنه بگذرد این غمزه خون کن دل تنگ</p>
<p>عمرت به نود رسید کشتنی این نغمه عاشقانه تاکی</p>	
<p>از بچو من این حجاب تاکی بی شعله شوم کباب تاکی نمخابه کیش عتاب تاکی رو کرده با قباب تاکی بی تاب بی واضطراب تاکی این خسانه دل خراب تاکی تاکی بود از شراب تاکی بیم که برسد جواب تاکی اینک هم صبح خواب تاکی زلف تو به تیغ و تاب تاکی بر جان من این عذاب تاکی</p>	<p>بمیرد مرغ نقاب تاکی از دوری روی آتشینت باشم زده ان شکرینت هر صبح کنم حدیث آن بود شد صبح و گذشت عده شام بیم که شود ز چشم پر غم این فصل گل ست تو به ای دل شد نامه بر دم دل از بر من با نای دل غافل از شب و دل باشد پی دار و گیسو دل بی روی تو زندگی و بال است</p>
<p>کشتنی از حدیث عشق لب بست</p>	

خسرو غزل و کتاب تاکی

رباعیت

در بجز تو ناله و فغانست اشب
 کشفی بغم تو خانه روشن کرده
 فریاد باج آسمانست اشب
 در یاب که کار او بجانست اشب

رباعی

حاضر بنظر تو شد آفتاب سری
 ای قطب زمانه شیخ عبدالقادر
 افتاد بر گاه و توبی بال و پر
 شیدا بتدبیر کشفی نظر

رباعی

اکل احمدی نام تو دلم
 در در طهر رخ و غم عرقیم اشب
 جبین تو خد اسرشت آب گل
 در یاب که خوار و زار و بیست غم

رباعی

در دو غم عشق را نهفتن نتوان
 افسانه خویش را چگویم کشفی
 از گریه غبار دل بر فتن نتوان
 گفتن نتوانم و نگفتن نتوان

رباعی

کشفی بفرق آه و زاری تا چند
 بردادن جان وصال جانان تو رفت
 هر شام و بگاه شکباری تا چند
 تا چند بجز دم شماری تا چند

	رباعی
خون در دل و سوز در جگر میاید از هسی خویشش سحر میاید	در مسلک عشق چشم ترسید باید این راه پیا نشد پیا یان کشفی
	رباعی
داری دل و دیده هر دو در بند ترس ای نامه سیاه از خداوند ترس	کشفی بوس گناه تا چند ترس باموی سپید صحبت لاله رخان
	رباعی
فریاد بناله همچنانست اشب از درد فراق دل بجایست اشب	هر خط ز دیده خون و دشت اشب کارم بخدا افتاد اکنون کشفی
	رباعی
بایند شمع زلفت خوابان تا که از کرده خویشین پشیمان تا که	کشفی بغیر بان پریشان تا کی از شام شباب صبح پیری گل کرد
	رباعی
بیاری عشق به زور مان نشود عشق است که هیچگونه پشیمان نشود	دائم که علاجم از طلب پشیمان نشود در دلم از دیده ترا و دمس کشفی
	رباعی
آتش به جهان فتنه جان دیم	شوخی که بود پلای ایمان دیم

از حسن و جمال او چو بزم کشف	امروز پری بسکال نشان دیم
محاسنات	
ناشته از غم هر سحر آید بی چون بشکر افاده بدو ز من بزم سوز جایش نگر	زلف پریشانش پیران ز شانه اگر بشکر عشق آشنایش شمع من طبع بر او خوش نگر
دارد سری با سوزش اشکش بین آبش نگر	
دارد لبک نان زین پیوسته آه استین اشفته حالش بچشمین بگرزدیم پیش ازین	از اشک خون بر خطه بین تراشیدم آه استین زلف کد امین رحیمین دارد گرفتار پیش نگر
لی تابی شامش بین او سحرگاهش نگر	
با من بگوی سیمیر بھر که باشی چشم تر واری لبشام و سحر پیوده آوی آثر	در بان در و یکدگر بر دوازده خور ای از محبت بچرخ تا کی کنی خون و بھر
در دوش کیش و خشن بین عنهای جانهاش نگر	
از دست بید کسی هر چند داری کیش اگر گریه من بود کن چگین شو بختده اش	منبطه نفس کن همچو من دم در کیش و کیش دلها از جوت محبت خوشترین بر جانهاش نگر
مازگران چگین کیش من بشین بر آبش نگر	
بنم گشته از بارگران تازه سروستان چون لاله شد و غش بجای آن در دوش جوان	رنگ رخ آن نوجوان گویید بر جوان سرو صنوبر قاتمان ارد در اشک آب روان
بادین آنجم نشان رخساره ماهش نگر	

از محراب بر سایه نامزدخت آن سوی	از کینه این خسته جان سینه مشت می
کشفی ز درم چو این دوزین پس امید دارد	از سحر این گلی دارد خرمین یار گله
چشم گران خواشین بین شمعان آگاهش کند	
مخمس و پیکر	
هر طرف شمع و حسن رخ زیبای تو شد	جا بجا نگره عارض حرای تو شد
توجه دانی که کجا منزل و ماوای تو شد	چه کسی ای که دل صحت کسی جای تو شد
سر و من فاخته سرود لارای تو شد	
دوش بود بست در کوچه آن دشمن جان	از شهیدان خدگش شطخون بود روان
و دیم امرو ز چوبل سیر کوی تو تپان	این چه سحر است که آن کافر خور زبان
سیر کوبیت در فیتیر ادا می تو شد	
غمره اش دل زلف گبر و سلمان بود	حسن را از رخ او گرمی بازار افزود
حالمی را با دای نگهش صید نمود	آنکه پابند خم طسره او خلقی بود
چون اسیر شکن زلف چلیپای تو شد	
شرح کن ای دل جان پرود خدای بهشت	گی شد آن به هفتاد و یک خوان شامت
چون در فساد بگرم رخ دلش در دست	بچه افسون شده آن بوی خوشی است
آن بکر از همه افزون ز جبهه شیدی تو شد	
با من از عمل این پیش تو خود کن تقریر	اگر غلام کس که بخور زیر جهان بود دیر

آنکه تیرش بود آلوده بخون چسبید	آنچه تیر شد از دوزخ بام تو اسیر
کی کجا صد سر تیر تنهای تو شد	
بند دل بهنجایش که عجب سر و قد است	بر خور از غلج صبا لش که عجب سر و قد است
بایدت رحم جان که عجب سر و قد است	بلکه از حسن و جالش که عجب سر و قد است
اتفاق ست که دلداده بالای تو شد	
بوی پیر این او نکبت گل داده بیاد	لاله روی که بود بنده قدش شمشیر
آنکه صد یوسف مصری بغم و جان داد	پیر کنعان بغیر نقش شد از دل فریاد
دیدم در خواب کجایت که ز لجنای تو شد	
دارد آن زگر گرس مست بل من زنگ	از جفا و ستمش عرصه بجایم شده تنگ
زده صد شیشه ناموس نشوخی از تنگ	عجب اینست که از نام منش آری تنگ
آنکه مست نگه زگرش شب لای تو شد	
ایک چون آن بر تاج تو کی زهر و شیشه	گره از بوی خود بر بر نو تنگ گشته
فرص کردم که تو هم نازک و محبت تو	راست گور هست که با این جمعی عالی نشی
آن دل نازک بی مهر سپان جای تو شد	
در نزاکت بود از لاله و نسیم افزون	ناز مینی که شدش دل بهر اقامت مجنون
بدش شیره جان برگ سمن بود اکنون	چه بگویم که سپان شد دلش از هر خون
بسترش خار و شک در ره سودای تو شد	

هست افتاده بر او تو چه سرود بگو	حیف صد حیف که مغر شود آن بوی کو
گردش از چهر بر بست خودت ای شیخ بنو	نه پسندی که بریشان شود آن حلقه دو
ایکده بر کس که دو چارت شده رسوای تو شد	
کرده غارت لها تو باین ناز و ادا	نیست بد کیش بی چون تیغ ببالم خدا
من بقر بان تو ای کا زنی محروفا	رهست گور هست که این رنگ حنا باشد
خون آن آفت جان زیب کف پای تو شد	
نوجوانی که ز نذ تیغ دو دم ابرویش	کرد تاراج دلم کامل شکین بوش
قننه دارد بکین آن نگه جادویش	آنکه آورد قیامت بسرم در کوش
محشر تانه بیا از قدر عنای تو شد	
آنکه برد دست نگاه تو ز سر بوش او را	آنکه لعل لب تو ساخته خاموش او را
آنکه کرد دست فراق تو خوش بوش او را	آنکه گلزار تماشا ست بر دوش او را
چه نمودی که چنین محو تماشای تو شد	
ایکه در حسن و جمالت دگری نیست	آفریت بید قدرت خود ز جلیل
گوش کن این سخن نغز ز کشفی قلی	زنده باشی تو که آن شوخ شکر پختیل
مختلط از فی اشعار سراپای تو شد	
مسدس دیگر	
ای گریم گهی سوزم گهی سازم بافتنی	لکتم که خاک بر سر پاره سازم که گریانی

گهی سناخچ بن سانه دان چشم گریانی	چو می پرسی توی بهرم ازین حالیشانی
مرایرست نگین دل تنگ است پیا	
قیامت قاسمی ز نارندی نامسلمانی	
برآمد در نظر خوش تازه مری عزیز می جوی	اسی قدی بنفشه کاکلی مشکینه کیسوی
لکایت رقی پاکیزه ضعی یار و بختی	نگاری عالم آرائی جوانی خوش خوشی
صحیح نگین ادائی سرو قدی یاسمن بختی	
چو لاله آتشین بختی چو سنبلیله موریشانی	
سرو کارم عشق افتاد بایک طرف مهری	رنگ جان مرا پیچیده کرد از تار کیسوی
بتای ری خود سوخت دل آن آتشین	سر پلا آفتی عاشق خریخت بدختی
نگاری تند خونی شمع چشمی غمزه جوی	
جنایتش خاطر آشوبی عشق ناخوانده مهبانی	
مرایرسته دارد در کشاکش مگر بختی	ز زتیر نگه برسدینه آن برومکان شوخی
چسان دین دل خود را گمدم از آن رخ	نظر دار و بختون بگیناه من چنان شوخی
جفا جو زور رنجی بی وفا نامهربان شوخی	
بحسن خویش مغروری بلطف و پیشانی	
مرایر گونه رنجی سید جان شوخ خود را	نمیدانم چه خواهد کرد با این بی سرو پای
نزارد از چنین عالم دل بگذر و پروا	جفا جوست مخوری حریفی باده چایی

ستار شادری شیرین لقای مجلس آرائی شکر لب نکته چینی در عافیه زبان داسنه	
چه تهری کنم باران بآن باری تنگنای ز شرکان ناوک ناز می از ازار و گماندار	دفا بیگانه مغروری جفاکاری می لازاری خونگی رهبری عاشق شکاری سخت طاری
حریفی پنجه کاری رند عالم سوز عیاری بوقت جنگ انانی بوقت صلح نادانی	
نگاری عالم آتشی زهر ریزی خبردار لطیفی نازکی بس ناز بینی ساده پرکار	به بدم هست پمانی ز نام سخت گیر ادافه می طریقی نکته سنجی چرب گفتاری
لیلی بزه بدگی شیخ و شنگی چیست طایفه بگوهر آینه جوانی بخوبی بر تیغ عسریانه	
بجای جاد و طرازی سامری طرزی خوشنویس زهر یک عضو او پیدا بود صد گونه انداز	بقفل عاشقان شیر بصید مرغ دل ناز انیس خاطر می عاشق نوازی محرم ناز
ضمیمی نکته پردازی ز سر تا پا همه نازی چو گل بند قبا بازی چو شبنم پاکداسنه	
مرا یار سیت بر جمی ستار شوخ طنای سوار گرم چولان بر سمن آسان نازی	بود پیوسته بامن شمع باغیر تهریزی سر پایش بود نام خدا خوش ناز و اندازی
سخن مازنی غلط بازی نگاری عشوه پردانه	

بغمزه ناوک اندازی بقی برگشته نرگانی	
بقول عاشقان که ترک غموزیم کمربستی	ببالم عاشقی از حلقه دوش چنان رسته
که دیگر سر کشد پیش چنین شوخی از بردی	اگر دستم دهد در داسی او میزنم دستی
حریفی می پرستی بچو چشم خود سیتی	
بدل کو بی سبک دستی بجانهای گراختانی	
ببقی نامهربان دارد بمن جور و خفایکسر	اگر گویم دی احوال دل کی کند باور
بگشتم عالمی هرگز ندیدیم آنچنین دلبر	چو کشتنی بعد ازین افسانه غم مختصر بهتر
ایسی مهربانی مشفق کوتا کند صفت	
خدا می چشم جادویش رودین دل جان	
مسدود است سوخت	
دوستان شمع گرفتاری دل میگویم	داستان غم بیماری دل میگویم
بی نقص سخن نزاری دل میگویم	الغرض واقعه خواری دل میگویم
باشنود آه حدیث دل پر درد مرا	
پسین به پیشیدم سر و دم رخ زرد مرا	
برود قدی که من از دیده تیره و ردم	لااله روی که من از خون جگر پروردم
فانزینی که بگهواره بر پروردم	طفل بی مهر که در پیش نظر پروردم
بیج مهری بمن بی سرو سامانش نیست	

	اندکی هم من از لطف فراوانش هست	
ماهری که همان شمع شبستانم بود	دوش در خانه من مانده و مهانم بود	یار دلدار که آرام دل و جانم بود
	دیدم امروز که هم بزم رقیبان گردید عقد شکسته ز من از سر پیمان گردید	
منم آن عاشق دیرینه و آن یار قدیم	که منش کرده ام این باز وادار ایلم	داشت از مهر و وفا خاص من لطف عظیم
	این نامان بکافرون گوی بازش هست یار اختیار شد از پیجوی عارش هست	
آن حریفان که بظاهر همه عجمدارند	بر زمان گرم بر تیزی کار من اند	فتنه پرداز میان من و دلدار من اند
	او ز کم عمر خود فهم نازد سخنه هر دم آرزو شده بی سبب از پیچ منی	
تا یکی پیش کسان حال دل خود گویم	تا یکی چاره خود از کس مناسن گویم	تا یکبار غم او هرزه بجز سوپویم
	نیست عجز ار که آید بپای عجماری دل چکنم پیش که گویم ز گرفتاری دل	

یار آزرده شد اخیار ز من بزار ز	بر درش دای قسیبان ستم نگذار
کودکان از پی من سنگ نم سنگ آذر	چه بجوم ست که مردم بپر من دارند
حالا حالت من جای تا شاشده است	
بر من امروز چه بنگارم فردا شده است	
یار با من شده آماده بکین میدانم	از منش چن بچین ست چنین میدانم
سخت آزرده شد دست و پا من میدانم	حمله بی مهری اورا بقفسین میدانم
لیکن از دل زرد مهر و وفایش چکنم	
چکنم آه باین جور و جنابش چکنم	
شد بلا بچ و خم زلف نگارم چکنم	گزه از عصفه درافت و بکارم چکنم
من که بکثرت ره بدل صبر ندارم چکنم	اگر از دیده خود اشک بنارم چکنم
غائب از چشم من آن نور نگاهست روز	
بمحو شب بی رخ اور و زیاسبت روز	
کی شود کی که نگارم بکس آید باز	چون شود چون دل ارم بقرار آید باز
بر سر مهر و وفا کاش چو یار آید باز	گلشن عیش بر تازان بکس آید باز
بر سر مهر و وفا یار اگر باز آید	
از قسیبان سیر و چه خطر آید	
تا کجا آه باین سوز جگر درسام	تا کجا آه چونی شود در گرا اندازم

آه تا کی بغمم و درد و الم بردم	نیست جز درد کشتی نفس و هم ازدم
کس برین گونه خراب ز ستش چون نیست	صبر کن صبر دلاشیون من شیون نیست
حالیا در دل من تابش کیبانی نیست	در شب فرقتا و طاقت تنهایی نیست
مهر امیدم از آن بهر هر جایی نیست	غیر ازین هیچ علاج من شیدا می نیست
عشقش از دل برود یار و دم جان نازک	ز زندگی در غم بجران شده شکل برین
چاره هست ولیکن شدنی نیست زین	که دهم جای دگر دل بگاری پرین
بشکنم عهد و قرار من از آن عهد شکن	میستایم دل خود از کف آن خنجر دهن
مصلحت هست که دل را بدم جایی دگر	بعد ازین با و سر کوی دلارای دگر
مثل تو نازه جوانان بجهان بسیارند	سر و در قامت و چون گل به در خسارند
بهرت بچو تو در شهر منم دلدارند	که علی الرغم تو با عاشقین میگیرند
از پی همچونی در بهشت آراسته	صد خسر بدار بود هر طریقی خاسته
رایم افتاد بعشق سنی طناز	باز منی چو تو مثل تو سر ابا نازی
دار و آن آفت جان نام خدا نازی	باشدش مستد چه من شیفته جان نازی

	دل خود را چو بدلدار در خواهم دادم باز در دست تو نایم هم اگر خواهم دادم	
میر و دشنام و سحر از تو بجانم بستی حاصل از بهر تو ما راست عجب دومی	نبود چون تو جفا کار بجا لم سنی وحشت از من بودت تا کی تا چند می	
	اگر چنین جور مرا م از تو بیاخوهند نوبت خواری ما تا بجا خواهد بود	
دلبر ایار باغبیاری می باید بود از من دل بسته بزار نمی باید بود	با حریفان دعا یار نمی باید بود این مست در پی آزار نمی باید بود	
	بر دل این سنگ جفائی تو گوارا شود ما خدا ترس بی چون تو نگذاشتند	
پیش تو قدر من در تبه اغیار کمیت صلح و پیکار کی اندک و بسیار کمیت	عند لیب چمن و باغ و گل و خار کمیت دوستی بچو من و دشمن به کار کمیت	
	جان من ساد دلی دوست دشمن شناس رتبه ما و حریفان پراز من شناس	
جان من تو چنین زارم و میدانی تو از تو هر دم رسد آزارم و میدانی تو	در غم عشق تو بیمارم و میدانی تو جز نوبت لدار نمیدارم و میدانی تو	
	پس سپهر از من عهدیه تقاضا داری	

دز چرودین و دهنسته تجا بل لاری	
میروم از سر کویت ز جفا بیت ظالم	دارم از دست تو صد گوز شکایت ظالم
چه الهبا که کشیدم ز برایت ظالم	قصه کوتاه که مردم بوفایت ظالم
دلبر اقدر من زار تو شناخته بیوفایار ز اغیار تو شناخته	
من که از کوی آبادین گریان رستم	با دل سوخته و سینه سوزان رستم
موبو چون سلف تو ریشیان رستم	بس پشیمان شده از جور قریبان رستم
جایجا رختن من باعث بدنامی هست جایجا گشتن من باعث بدنامی هست	
دلبر نشان چو شایان ترا بسند شوم	صفا کا کلن چپان ترا بنده شوم
ما و من عارض تابان ترا بسند شوم	ای بقر بان تو من آن ترا بنده شوم
بر منت این بهر بیدار دوستم شایان بیکس مثل من از حمله هواخوانان	
آه بر کشتنی خود در جسم غنی آری تو	از چنین بنده خود حیث که بیاری تو
بی وفا پر ز جفا سخت سنگاری تو	ای مروت بخدا طرد جفا کاره تو
چه شود گر بنگاری دل او شاو کنی بنده خویش از بند غم آزاد کنی	

قطعه تاریخ وفات مولوی رضی الدین	
بنال باغ شرف مولوی رضی الدین	تصانیف بنامش چو آفتاب میخ
زیر عقل چو سال وفات آویم	باز غصه گفت بر لب های بای و بای
نام	
ای پیک صبا کوسه جانان	این نام رسان پریشان
بر گیر و بر پیش یارم	بر گو خسر ز حال زارم
سوز دل خسته ام بیان کن	غمهای بنان من حیان کن
کاش خسته که از تو دور نشاد	جان و دل خود بیاورم داد
از بجز تو سخت دردمندست	بر آتش شوق چون سبندست
صد شعله غم فاده در دل	از گریه بانه پاس در گل
که با گل و لاله کار دارد	در سینه هزار خبر دارد
شد داغ غمت بهار او را	بالا و گل چه کار او را
آدم که بناله لب کشاید	در یاد تو این غم خنل نماید
غزل	
بی تو دل ریش ریش دارم	در یاب که دردمیش دارم
کی نوش نصیب است بی تو	در سینه هزار ریش دارم
از یار شکایت و نه از حیر	من شکوه ز بخت خوش دارم

هر چند که در دو غم کشیدم	جز محمدرنگین کیش دارم
مقبول تو گرفتد چو کشفی	
اینک دل خسته پیش دارم	
تو بادگران حریف و سدم با غیر شدی تو محفل آرا هر خط غمت ز من جانست هر خط وصال تو بجوید کی یار شدیم دل نوازم فی صبر که با غمت شکستیم زان روز که رفتی از کنارم روزم همه چون شب نیست تو در یاد تو خواسته دودین رحمی کن ابو الحسن خدا را چون نام تو مست کرد باجم	اوبی تو بخون تشنه از غم اوبی تو فستاده است تنها نام تو همیشه بر زبانست بروم بنیال تو بگوید خود گویی تو چگونه مسام فی حیل که دل از ان فریم بس زار و زار و پیوسته ام کارم همه یار نیست بی تو چون مرغ ز آشیان بریده زین پیش گش ز بهج را اینجا غمزل دگر طرازم
غزل	
ای در دو تو کرد پایم	بگیره قفسه فلک بحال
بی تو من خسته حال محزون	بس در غم و سخت درو بازم

<p>والله نافع است امی دست آتش زده جسم تو بجانم لافتار چه ز صبر نیز دم میک حیرت زده ام چه چاره سازم گسرتگی که دارم امی دست نام تو ابو الحسن سلامت</p>	<p>در دوری تو در گرج سالم آبی بزین از ره و سالم اکنون بس زار خسته عالم بی تو شده زیستن محالم بسیار فکته در مسالم جز نام تو نیست در خیالم</p>
<p>از نام تو دل چو یافت تفریح گفتم غم زلی بصر تو شج</p>	
<p>کوته کنم این حدیث بجران تا چند حدیث جان گذازی کام بد بیک تو حجت و چالاک آن نامه که از شمسار سین خط خوشش آن خجسته عین از شوق چو بر کشادم دور او را زلف افرو چون کشیدم نهنگی طلبش چو دیدم هر سطر بنامه محبت</p>	<p>بر بطلب دل شوم شتابان انیک من بودم عاقل لرزی مانند فرشته ز افلاک کاکا توخی من السمار سین بیدادشان ز خط حویان بر دیده و دل نهادم دور بیر این صبر را دیدیم بی تاب بشدم بخون کشیدم خطی ست بجا رحمت</p>

<p> چون مردم دین عین منظور سازد مدد و صبر در اویش دل سوخته آتش فراق شد شعله شوق من دو بالا این آتش شوق تیز تر شد عاشق را صبر کی ماند یک بود غم تو صد زان شد حسرت بدل نگارم فرود ای دای چه رنجها کشیدیم کز دل نه برآمد آرزویم یک چند دل از تو شاد و خندان هیبت همنرا بار هیبت افسوس که جام عیش شکست حاصل نشد آنچه بود در دل پر داز ز نقد عفو کارم این عفت عیش مانده لال من باشم و تو در غلانی </p>	<p> بر نقطه اوست نقطه نور در دیده گرفت جابلویش خواندم چون حرف عشق زان شوق گفته بود انشا حرف شوق چو در نظر شد معشوق چو حرف شوق اند این شوق تو ام بلای جان شد از آمدنت بجای معبود تو آمدی و نه من بیدیم ای دای زنجیت بد چگونیم گفتم که بشود بر غم دور فرصت فلکم نداد هیبت افسوس که وقت بخت از دست افسوس نشد مراد حاصل جز جنس قصور نیست یارم چون در گرد و رنج اول امید که در رنج ثانیه </p>
---	--

<p> بناگاه عیش گرم سازیم از سینه برون کشیم این غم ساز طرب و خوشی نوازیم بر روزه ز حضرت اسلم بکاین شام فراق آفراید قاصد چو شتاب کرد ناکام شرح غم دل نگفته مانده بیرون ز میان چو بود در دام آن مجمع علم و فضل عید دیگر سر مایه محبت این هر دو سلام من بخوانند </p>	<p> با هم همه نزد شوق بازم باشیم بذوق و شوق بازم این پنج بدل عیش سازیم خواهیم بدعای صبحگاهی خودشید وصال رخ نماید شد نامه بسر سری سر انجام بس در دو جگر نهفت مانده بر شوق تو خستم نامه کردم عین حافظ غلام حمید نام خوشش و غلام حضرت هر خطبایا و خوشش دهند </p>
<p> ای قاصد کوسه دلر بایم ای سبک مزاج جان بایم ای قاصد شهر دستارم ای نامه برم بد لب من بر خیز و برو پشتاب ایگ </p>	<p> محرم ز حسرم آشنایم واقف ز خصایل نگارم رای بدیار حسان جانم بر نامه بد لب از بر من بر گو خرم بیار یک یک </p>

<p> با محنت در دو غم قرین است هر دم گرد ز صبح تا شام تا لان گشت او سحر بسختی دردت او را اینس و هم در دو غم تنگ کار و بارش خواب خور و صبر و تاب فدا مردن بی تو ضرورتش افتاد از درد که میکشد آبی مشکل که رسیده دم بر آرد تا چاره وصل تو بجوید در حجر تو سخت بقرار است آمد ای دل چه عقده در پیش ز د شعله بدل ز تاب حیران یا و شش نامد ز آشنائی رفت از دل و شدت دشمن بیبها ازین بلای ناگاه از دست رفت کار افسوس </p>	<p> کان خسته که عاشق غمین است یکدم بی تو ندارد آرام گرد و چون شام نره بجنتی هر دم بر خطه یار او غم جز مهر تو نیست هیچ کارش در باخته در غم فراق نزدیکی تو چو دورش افتاد در ریخ فراق گاه گاه اکنون هم تا بیان نابد یاری نه که حال خویش گوید بی یار کسی نه غمگار است گوید بر خطه بادل خویش کان یار کس مونس جان دل سوخته ز آتش جدائی آن محروم وفا که داشت باین بیبها ازین فراق جانگام افسوس دست یار افسوس </p>
--	--

کاهی بخیال خود بگوید	در بحر توراوشکوه پدید
مثنوی	
بگذشت ز عرش یارب من امشب دلم گذشت جان خست در یاب که وقت آخرت این پرسم چو ز دل بگویم از ناز عشق است جوان که در نود سال از غفلت چه سود و اعظم در کعبه دودیر بیکت ایست در بخت چه شکوه که تقدیر	یارب چه شب ستایش من این شعله آتش شب من جان آمده بی تو بر لب من کافاده بچاه غضب من فرسوده گشت قالب من آگاه نه ز زهد لب من روشن شده این بشر لب من بر کشته سیرت کو کب من
از دود و زلف یار کشف	
پرورده گشت این شب من	
آن عهد کجا و وعدهات کو ای دای چه شد بوعده است ای دای چه شد ترا نگار ای دای که من بچرخانان ای دای که من به بحر نیاب	مردم ز خلاف وعده تو ای دای چه شد بآن غایت کردی تو بمن جفا گوارا باشی تو بوصول خیر خندان باشی تو بهش در خور و خواب

ای وای که من به بجز در بند	باشی تو بغیر در شکر خند
ای وای نبودم از تو امید	کز بجز کنی اسیر جاوید
زان روز که کرده فراموش	همدوش بلاست جان بهوش
گاهی چو بهوش باز آید	در یاد تو این غزل آید
غزل	
ما صفا من جندارا	زین پیش جفا کز خندارا
حیرت زده ایم بی حالت	و ادین چون نه گسست مارا
میگویم و وقت آنست این	جانست لب لببیا نگارا
در دلت که هر دم آن فردست	نگذاشته حاجت دارا
سال در دور و ز فرقت تو	آورد من چها چها را
عیش است ترا بغیر بی من	بی مهر کجو چه شد و غارا
یاد آنکه باشی قلم ایاه	بیکاشته تو نامها را
دانشه بحال زار کشف	
تا چند کنی تو این جبارا	
نامت دل را چو چاره جوش	تو شیخ غزل بنام توش
گاهی بسبا کند خطابی	گاهی باد آن بیخ نقابی
از جانب من رسان بلامی	با عجز و نسیب از گو پای

غزل

ای جان جهان جان جانم یارب نشود وصال روزی آرم یک خطه تاب جبهه جز ذکر تو هیچ نیست دردم ای جان جهان من کجائی تو باغ و بهار حسن و خوبی تا چند تغافل ای پری رو هر شب بچشم فراق ای ماه	هم جان منی و دستاغم من بی تو اگر دمی توانم باند که من این نمی توانم جز نام تو من در غمخوارم بی تو بر لب رسیده جانم من بلبل تازه و استاغم جز عشق تصور خود ندانم تا عرش برین رسد فغانم
---	---

کشفی بفسراق میدید جان

تا گوشش تو این خبر رسد غم

خاتمه الطبع رخنه کلک جناب لوی محمد عبدالملکرامی مالدخله الکسا

غزل سرائی محبت و شادمانی عالم دیوان قد و قضا و حکمت بنامی نظم عالم برار کان
براجی غلام فروز که داشته و در شگفت بود الیه انسان ضعیف البنیان ابعطای چشمه حیات
از خاک بر خاک برده شسته و ردیف حمدت بی منتهای شاه بیت قصیده رسالت
که مطلع وجودش بود و مقطع صفوت نبوت او بود و با وجود امیت قافیه بنیان عرب را

قافیه سخن گفتن مود صلی الله علیه و علی وآله المیاسین و اصحابه المودین جری العجود
 العین و تشار الدرس العین بعد ازین بر شمار از باب بصائر نهفته نخواهد بود که جوهر
 الفاظ منظم حسن باشد معنی را دو بالا گرداند و مورد سخن تزیین کلام بپایه شعر می سازد
 از خیاست گرفته اند و لای تقویت نهفته شعر خوش است ثرولی نشان نظم افزون است
 اما قد صرحت کلام موزون است نگار سخن محبوب لهناسط خاطر ناشیفته این را بیا
 نازک طبعان جبین لغزیش مرده اند و معنی شناسان بیوی پراهن مین و یوسف جان
 کسی الباز سخن بسته است شنیدن گوش بر آوازش نشسته طبیعت انسانی بایشان
 اندام نظم پیش از تر مجبول و شغف از گفتن از حضرت امینا و الله هدی علیهم التحیت و
 منقول بر قول مشهور حضرت ابو الدیلمی ناظم اولین است میر خضر و لوی را زانه افکارین
 شعر مایه در اصل شاعر زاده ایم دل باین محنت از خود داده ایم و دیگری است
 وجه قدحیاست شعر آنکه اول شعر گفت آدم صغی آمد بود طبع موزون محبت
 فرزندی آدم بود و عطای بر د مبارک در جازه سخن و دعای تا سید روح الله
 در حق خشان از سرور عالم صلی الله علیه و سلم بپایه صحت رسیده و تجسید صحر است
 جنای خاتم الخلفاء و دیگر فیض بایان محض صدق و صفا فرزند شاهوار سلک نظم
 هشتم ازین است که کابر علما و فحول انقیانبندی از اوقات شرف خود را
 صرف این مشغله فرموده اند و نکات حکمت و رموز هدایت بر حسب خبث طبایع در
 پیرایه خط و خال شال بران نمودند و خوشتر آن شد که ستر دلبان گفته آید

میوه سخن است
 با طبعان

حدیث دیگران در سوره سخن ندان از آداب بند و عظمت است توفیق مکتب
 برز و کائنات عین بلاغت انداز افتخاری آثار متقدمین افتدای سلف صالحین
 قبله ارباب عرفان کعبه خدا شناسان شان قطب حمید شبلی روزگار جنید وقت
 معروف هر شهر و دایره فاضل علام هر مقام پیشوای انقیاد مقتدای علمای سالک
 شریعت طریقت جامع علوم حقیقت معرفت حاضر انواع فضل و کمال حمزه اسرار
 جمال جلال همایون که حسن از انساب آنوالا جناب بودای منور و شافیه و شاعر
 فکر آن صد ششین مشاعر عالی مرتبه بندی یافته در ظر و سخندان خسرو شیرین بان در
 شروان معانی غامضانی جاد و بیان سخن فیض پرورده آید و محبت معنی سبز کرده و اوج
 استادی استاذ الفضل کامل کاملین علمای عارف خدا نگاه جناب کشنی مولانا
 شهاب و محمد سلیمان علیه که خدای تعالی او را بر جای پایش اقبال و ارشاد و شمع
 دارد و عالمی از فیوض و برکات ذات و لایزال استغیض ناماد حسب زوای فخری
 دیوان غزلی تزیین آید و جوهر زوایه و معانی را بالائی متلائی الفاظ ترکیب آید و حوی
 معانی بلند را بساط سطوح مسلسل کرده و طائران مضامین بگمین دایم الفاظ دشتین
 آویزه تاحدیه برای فکر ساین قطعه است که از گلزار می کشید و در تخته اش خیال
 ریاحین مضامین بنگارنگ خندان گردیده زهی یوانی که غزلش بر شوخی غزال بود گرفته
 و در رباعی آن گرفته بر شاخه آن چار و بر گرفته تاصیت لطافتش در اطراف کائنات
 عالم رسیده از حسن ظاهر باطن قبول قبول آن زبده کجاست نمایان سخن بر گلشن

گلشن معنی ملی دریا خنقد و بزنگ عنادان هر گلشن عشق خوشی ظاهر ساخته اند
 و سترن بصیرت ز رسا و دش بر داشته ولی دشگامان از عظیم هم با باشتاخ دشوار داشته
 جهانی زادیدهای انتظار گرسن از روی گلهایش و مردم نرین اکلی نظاره آن
 مستور عین تمنا ازین جهت نوبه اهل هفتستان و بهی طریخیان فوت آبکار
 بختاری مخلفه گلشن کامکاری نیک شسته عالی نهاد جناب منشی جمن پاشا صاحب
 شعله طور ابرار اسد السرد و الحو و تقصای طبیعت فیض رسان خواست که این کجایان
 و شسته بزمین گدود و از روح پرورش و غنچه شتاقان پرده نسوزین گدود پس بعد از آنکه
 بجای خط و کتابت آشفته بنده بهیچیز نگذاشتند و گردان کای محمد عبد الصمد حاج مرین شریف
 سحالی احمد حسینی و علی بگلوی که سلسله نسبش حضرت یثیهدین سید الساجدین
 امام زین العابدین علیه علی آباء صلوات و سلام منتهی و در عقاید علمیه مسلح حضرت
 ابو المنصور ماتریدی و در تفسیر و علمیه پروا امام همام ابو حنیفه کوفی است باعات
 میمون نورس حدیقه اقبال شیرین فرشته جاده و جلال محیط و درت جودایی بهانه
 و انشور صاحب منشی همت بهیاد و بقایه اصل پرداخت و خوشیستن را بهشتی
 این محبوب را با مصروف ساخت سپین نگاه مبارک حضرت مصطفی علام گدازانید که آن
 عالی جناب نظر غائر نموده هیچ کامل ساینده چون از سینه فراغ گردید و کانی برنگشته
 سلیقه شاعرانه نگاه کارزار مطیع شیخ عبد الصمد باصلاح نقوش سنگ تهنیت گردود و
 و بر طبق پروت بقیه خلل کیسود نمود و باری الحمد که بدین حسن اتمام است ختم شده

یک هزار و دویست و هشتاد و هشت سحر علی صاحبها الصلوة و التحیة و سوره اقصا
برابر و دزد و گلو و از تسام بر و مالید و بر سطح کمال گشته شروع شده و در مرتبه
شده در چشمه نظار گریان جلوع آرد و یکبار که انسان ما خود از نسیان دست و خطا
لازم نشانی بعد از تمیز که شرف است اندوز نظراتی جناب مصطفی دایم صلوات الله علیه
چشم صواب بین فرو مانده بود و نظایر رسید با زیر غزل لا خلا و افزوده شد و در بین عمل
تدارک مانعان نموده شد امید از دیده در آن خطا پوشش عذر پوشش که از در آموختنی میباید
و سبب کثرت اشتغال این کوتاه دست را معذور داشته زبان طبعش گشاید
و السلام علی من اتبع الهدی و له الخیر فی الاخره و الا
مثنوی تاج طبع ریخته کلک بلاغت سلک فاضل علام عالم فاضل حاج
محالات صورتی و مثنوی جناب لانا مولوی مادی علی گنجینه

لو چشم اسد حاصل آمد اهل معنی را برادر	طبع شد دیوان گشتی تکه سخنان شود باد
نقد نظرش از روانی از نسیان کنار	معنی روشن در خشتان تر زرد آید بار
ابتدا شد در هزار و دویست و هشتاد و هشت	در شش و هج سال یک احتیاج گشت
اشک ی سال خمش چون گلک تفت	ز در قلم گلزار معنی آب رنگ طبع یافت

نتیجه فکر طبع سخندان بکین بیان الفض مضارک بنامی سید حسن احمد رضا
خلف سید فرزند حسین خان فکرمیو بیان مکرر امی تمیز حضرت شفیق
درین روزها طبع شد بار اول سخنهای چون در شهر و بار

قصاحت بلاغت نمک در دوش و شوش	همه جمع آمد در اشعار کشف
بحر بر وقت سر بر هرگز بگنجند	یکی بسم زاد صاف بسیار کشتی
چمانی از دهنه بامی ریاید	زهی حضرت فیض آمار کشف
رقم زدی سال آن ملک صابر	شده طبع دیوان در بار کشف

ایضا قطعه تانخ طبع

بزرگان شروه جان بخش اربابانی را	که به حکام من اطو و انبساط میسار آمد
کلامی که لطافت های لفظ و معنیش کثیر	دل اهل هنر در مشتاقان تیر آمد
شد آن نظیر لای از برای گوشه دار نور	بدست نکته سخنان گنج در یاد آور آمد
که دیوان سبزه فیض استاد جهان کشف	کنون در طبع از فضل جناب کردگار آمد
زهی حضرت که باشد قبله حاجات گاهش	زهی مخدوم کورا عا کخی شد شکر آمد
شرعیت را بود تابع طریقت را بود جلیج	بعلم ظاهر و باطن وحید روزگار آمد
بطور خویش بر کس از جنابش سر نهان	بفیض عام دولتش سایه پروردگار آمد
چو ظاهر باطنش صافی چو باطن ظاهرش روشن	ملک صورت بستاند لیا را یادگار آمد
غیب پاک او معدن بی منقول و معقول است	هر علمی دشت دریای ناپیدا است آمد
برون از حد تحریر است چون صفی کونین	سوی ذکر دیوانش بطور مختصا آمد
این که در آن جناب یاد در مضامین	با دیاب معانی مایه صد حق است آمد
م ایل بر شعر آن غصه عرفان	بقلب حکیمان بر مهر عشق شد گذر آمد

سرمد سال خورشید در خجسته چهار	بر کائنات سخن ایام گل آن بهر آید
قطعه تاریخ چکیده قلم راعت قلم شاعر جاد و بیان سخن سنج نغمه برین بان	قدر افشای خوش کلامی سید غلام حسنین قدر بکرامت
کلام کشفی جاد و کلام را نامزم	لبوش طبع خواص و حوام شد مطبوع
چو طبع گشت کلامش قبول طبع قناد	تمام گشت چو دیوان تمام شد مطبوع
یکی بیاض سطر و دیگر بنواد خطش	چو عارضین سحر و زلف شام شد مطبوع
زهی ترانه و فرد قصیده و غزلش	همه کلام بلاغت نظام شد مطبوع
نوشتند در بی طبع حصص تاریخ	کلام کشفی نادر کلام شد مطبوع
از میان افکار سخن آفرین بلاغت شاعر شاه بیت قصیده سخنی لومی عکای کانی	
طرف دیوان بقلم آورده	دست اعمار نظام کشفی
سال طبعش بهمان شور گشت	پرنمک مهبت کلام کشفی
الفصل اول	
هنی مجموع اسرار عرفان	که لفظ و معنی دل می نمود
سرن طبعش ز بی پاکس تاریخ	بدل مطبوع خاص عام شد
در خجسته ملک بلاغت ملک شاعر گرامی میر عبد الجبار شمس المصطفی بکرامت	
از طبع چو گشت جلوه پرداز	امسال کلام پاک کشفی
کین دامن درخش غیب آواز	نی حبت حضور سال طبعش

حاجو کز این چه بد برون	الهام و کرامت است اعجاز
<p>چو دل شکفت ز دیوان حضرت شمع صفای بندش انظار و جو سبک نظر کنی چو رنگه سی منایش حلاوتش لبستان از پیریه نزاکتی که ز هر لفظ لفظ اگر بل بوس سیر بسته آن چگونه دل بسرد از پر بر زبان نه دفتر بست مجموع و گویانی سعادتی برم اکنون از مح صاحب بسیار طایر باطن جو بحر زخاست ورای این همه فصل و گمان ایان بیا ترش طبع صفات ز چشم کوثر نفاقت از سخنش آشکار همچو لال هزارش که چکد زو گهر شود پیدا هزارش که درین و راضی درین</p>	<p>قطعه تقریر علی بن محمد علی بسر نهادم و قسمم که ده چینه یوست جلای رنگ معانیش از آفتاب نمایند زار خط او گل ایان ملاحتش دل شاق را بیکد ز حسرتش لبستان از پیریه به بین که بر دوش دست زخاست که بھر بر غرضش شمع مر قیست که بر صورتش بر ستان اگر چه وصف کمالش برون است هر آنچه شمع دهم قطره ز عجمانست بغضش به از کالان و رنست سواد خام به از سر صفایانست نفاست از سر برکت شمع از آنکه خامه کفش چو آب است برای حلیه کالات معدن و گمانست</p>

کشفیلمتس این قطعه را به بکشت بیان اگر قبول نقد عین لطف و احسان است

صحیح اعلا دیوان کشفیلمتس این قطعه را به بکشت بیان اگر قبول نقد عین لطف و احسان است

صفت	سطح	غلط	صفت	سطح	غلط
۲۵	درجا	یاوسی	۲۵	درجا	یاوسی
۲۶	۲	تو	۲۶	۲	تو
۲۸	۵	بروازیم	۲۸	۵	بروازیم
۲۹	۱۱	بروزید	۲۹	۱۱	بروزید
۳۵	۱۱	رسم	۳۵	۱۱	رسم
۳۶	۱۶	باعشوه	۳۶	۱۶	باعشوه
۴۲	۱۶	میداد روز	۴۲	۱۶	میداد روز
۴۵	۴	مضمت	۴۵	۴	مضمت
۴۶	۸	جاده	۴۶	۸	جاده
۴۹	۱۶	تجاج	۴۹	۱۶	تجاج
۵۰	۸	خوبش	۵۰	۸	خوبش
۵۲	۸	لبت	۵۲	۸	لبت
۵۳	۹	بحرف	۵۳	۹	بحرف
۵۴	۱۲	بجان	۵۴	۱۲	بجان
۵۶	۷	زین	۵۶	۷	زین
۵۷	۳	رارهها	۵۷	۳	رارهها
۵۸	۲	سفیدین	۵۸	۲	سفیدین
۶۲	۷	بود	۶۲	۷	بود
۶۳	۲	داز	۶۳	۲	داز
۲	۵	افغان	۲	۵	افغان
۵	۱۲	طفت	۵	۱۲	طفت
۱۶	۱۶	زلفت	۱۶	۱۶	زلفت
۸	۱۰	شوخ	۸	۱۰	شوخ
۹	۱۱	فارحوا	۹	۱۱	فارحوا
۱۰	۵	ساعه	۱۰	۵	ساعه
۱۱	۷	خود	۱۱	۷	خود
۱۱	۱۶	زیر	۱۱	۱۶	زیر
۱۱	۱۶	چنان	۱۱	۱۶	چنان
۱۲	۱۲	غمرد	۱۲	۱۲	غمرد
۱۴	۱۲	بخش	۱۴	۱۲	بخش
۱۱	۱۱	بخش	۱۱	۱۱	بخش
۱۷	۹	یزبان	۱۷	۹	یزبان
۱۷	۱۶	جادوانه	۱۷	۱۶	جادوانه
۱۸	۱۷	زلفت	۱۸	۱۷	زلفت
۲۱	۱۲	بار	۲۱	۱۲	بار
۲۳	۳	کرده ام	۲۳	۳	کرده ام
۲۵	۵	دامن	۲۵	۵	دامن
۱۱	۹	خود	۱۱	۹	خود

صفت	سر	غلط	صحیح	صفت	سر	غلط	صحیح
۸۲	۱۰	یارد	یاد	۱۲۴	۴	جهان	جهان
۸۳	۱۳	صبوکی	کسش	۱۳۸	۲	کسش	کسش
۸۴	۱۲	دل	دل	۱۳۲	۳	هرچ	هرچ
۸۵	۱۳	غزلخوان	غزلخوان	۱۳۳	۱۲	چشم	چشم
۸۶	۱	ران	ران	۱۳۶	۱	دانش	دانش
۸۷	۱۳	ببام	ببام	۱۳۷	۱۳	هرزه	هرزه
۸۸	۱۲	چما	چما	۱۴	۱۶	دازس	دازس
۸۹	۴	تیار	تیار	۱۴۱	۱	وآر	وآر
۹۰	۸	جانب	جانب	۱۴۲	۱	وآب	وآب
۹۱	۹	بادش	بادش	۱۴۳	۱	مردانه	مردانه
۹۲	۵	بیشتر	بیشتر	۱۴۴	۱۱	آهمن	آهمن
۹۳	۱۰۱	خنج	خنج	۱۴۵	۱	سیاه	سیاه
۹۴	۱۰۵	ار	ار	۱۴۶	۳	بند	بند
۹۵	۱۰۹	پاسمین	پاسمین	۱۴۷	۸	نگاه	نگاه
۹۶	۱۱۱	نگاه	نگاه	۱۴۸	۱۴	کرامت	کرامت
۹۷	۱۱۵	زلف	زلف	۱۴۹	۱۲	تو	تو
۹۸	۱۱۸	هی	هی	۱۵۰	۱۹	زار	زار
۹۹	۱۲۰	هی	هی	۱۵۱	۱۷	کر	کر
۱۰۰	۱۲۲	رقرار	رقرار	۱۵۲	۳	برم	برم
۱۰۱	۱۲۴	استاد	استاد	۱۵۳	۴	تاز	تاز
۱۰۲	۱۲۶	کار	کار	۱۵۴	۵	تاز	تاز

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۲۸	۴	دل این	دل این
۲۱۳	۹	دلناستی	دلناستی
۲۱۲	۱	دل	دل
۲۰۵	۱۳	حضور	حضور
۲۰۸	۱۵	بشستم	بشستم

صفحه	سطر	غلط	صحیح
۲۰۹	۱	بخت	بخت
۲۱۰	۱	زنا	زنا

۵۱	۶۳۱	م	م
----	-----	---	---

